คำอุปมาของพระเยซูคริสต์

อธิบายโดย

ดร. จอห์น อาร์. ไรซ์

และ

ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

เรียบเรียงจากหนังสือ

กษัตริย์ของพวกยิว

(ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านมัทธิว)

สงวนลิขสิทธิ์ 1955

โดย ดร. จอห์น อาร์. ไรซ์

https://www.swordofthelord.com/

และ

บุตรมนุษย์

(ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์เรียบเรียงโดยท่านลูกา)

สงวนลิขสิทธิ์ 1971

โดย ดร. จอห์น อาร์. ไรซ์

https://www.swordofthelord.com/

และ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบแบ๊พติสอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรี้ส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

สารบัญ

1 เรือน 2 หลังในพายุแรง

2 การยกโทษให้แก่คนที่เป็นหนี้เงิน 50 บาทและแก่คนที่เป็นหนี้เงิน

3 คนที่มีกำลังมาก

4 ผู้หว่านพืช

5 ความลับแห่งพืช

6 ข้าวละมานของซาตานที่อยู่ในนาของพระเยซู

7 พันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่งซึ่งงอกขึ้นแล้วเป็นต้นไม้ใหญ่

8 เชื้อของผู้ทำอาหาร

9 ขุนทรัพย์ซึ่งซ่อนไว้ที่ทุ่งนา (คือคนอิสราเอล)

10 มุกดาเม็ดหนึ่งมีราคามาก (คือคริสตจักร)

11 การเลือกปลาในอวน (คือคนที่รอดในสมัย 7 ปี)

12 คนที่เรียนรู้แล้วที่เอาของออกมาจากคลังของตน

13 สหายของเจ้าบ่าวที่ยังไม่ได้อดอาหาร

14 การเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า

15 น้ำองุ่นใหม่กับถุงหนังเก่า

16 ชั่วอายุที่บ่น

17 คนที่รับการยกหนี้แล้วที่ไม่ยอมยกหนี้ให้แก่คนอื่น

18 วิธีรู้จักเพื่อนบ้านของตน

19 ผีโสโครกกับเรือนที่กวาดออกไปแล้ว

20 คนโง่เขลาที่มีปัญหา

21 การเตรียมพร้อม กับ การเลินเล่อ

22 ต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผล

23 ผู้ที่ชนะที่งานเลี้ยง

24 คนโฉดเขลา 3 คน

25 ลูกแกะที่หายไป เงินหนึ่งบาทที่หายไป และลูกชายที่โศกเศร้า

26 ความเฉลียวฉลาดของคนต้นเรือน

27 การถ่อมใจ

28 แม่ม่ายกับผู้พิพากษา

29 คนฟาริสีที่เย่อหยิ่งกับคนเก็บภาษีที่ถ่อมตัวลง

30 การแก้ไขการเป็นมลทิน

31 ลูกจ้างกับค่าจ้างของตน

32 ลูกชาย 2 คนที่เปลี่ยนใจ

33 ชาวสวนที่ดุร้าย

34 คนรับเชิญในงานเลี้ยงที่ไม่มีเสื้อสำหรับงาน

35 ต้นมะเดื่อและอนาคต

36 หญิงพรหมจารี ตะเกียง และการเตรียมไว้พร้อม

37 เจ้านายองค์หนึ่ง ผู้รับใช้ 10 คน และเงิน 10 มินา

38 นักเดินทาง ผู้รับใช้ 3 คน และ 8 ตะลันต์

39 การแยกแกะออกจากแพะ

เรือน 2 หลังในพายุแรง

มธ 7:24-27 ลก 6:47-49

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 7:24-27:

ในพระคำตอนนี้พระเยซูกำลังตอกย้ำคำสอนต่างๆของข้อ 13-23 คนมากมายได้ยินข่าวประเสริฐและไม่เคยทำอะไรต่อจากนั้นเลย คำว่า “ประพฤติตาม” ไม่ได้หมายถึงการดีต่างๆที่ผู้คนบางครั้งก็หวังว่าตนจะรอดได้โดยการดีเหล่านั้น ตรงกันข้ามพระเยซูทรงหมายถึง การประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้าโดยการวางใจเชื่อในพระคริสต์เพื่อที่จะได้รับความรอด (ยอห์น 6:29) คือ ผู้นั้นที่วางใจเชื่อในพระคริสต์, หันเสียจากบาปต่างๆของตน, “เชื่อข่าวประเสริฐ” (โรม 10:16) การดีนั้นของคนมีปัญญาที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 24 ก็คือว่าเขา “สร้างเรือนของตนไว้บนศิลา” ศิลานั้นคือพระคริสต์ คนมีปัญญาผู้นั้นพึ่งพาพระคริสต์เพื่อที่จะได้รับความรอดและพักสงบในพระองค์ จงเปรียบเทียบ “คนมีปัญญา” ผู้นี้กับ “หญิงพรหมจารีที่มีปัญญา” เหล่านั้นในมัทธิว 25:4 “ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา” (สภษ. 9:10) ศิลานั้นคือพระเยซู “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11) “ศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 คร. 10:4) ดู อิสยาห์ 28:16; มัทธิว 16:18; 1 เปโตร 2:6-8 เช่นกัน

บ้านของคุณถูกสร้างอยู่บนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลานั้นหรือไม่? หากใช่ก็จงชื่นชมยินดีวันนี้ที่คุณเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแล้วและได้รับความรอดตลอดไปเป็นนิตย์

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 6:47-49:

ตรงนี้พระเยซูตรัสถึงอุปนิสัยของคริสเตียน คนหนึ่งอาจมีอุปนิสัยแบบที่จะทนต่อพายุและการทดลองต่างๆในชีวิตได้ มันต้องอาศัยความรัก, การให้อภัย, และความถ่อมใจ โดยหวังบำเหน็จจากพระเจ้าและไม่ใช่จากมนุษย์, แจกจ่ายแก่ผู้ที่ไม่แจกจ่ายให้แก่เรา, รักคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเรา, มีใจเมตตาเพราะว่าพระเจ้าทรงพระเมตตา ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานอุปนิสัยแบบนั้นให้แก่เราด้วยเถิด จากนั้นเมื่อพายุแห่งการทดลอง, ความยากจนหรือความเจ็บป่วยหรือการข่มเหงเข้ามาในชีวิต เรือนแห่งอุปนิสัยและการรับใช้ของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ได้

มีพายุหลายลูกรอคอยคริสเตียนทั้งหลาย เปาโลและบารนาบัสกลับไปยังเมืองเหล่านั้นที่พวกเขาเคยไปเยือนมาก่อนและสอนเหล่าผู้เชื่อใหม่ว่า *“เราทั้งหลายจำต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”* (กิจการ 14:22) การทดลองดูความเชื่อนั้นมีค่าอันประเสริฐ 1 เปโตร 1:7 กล่าวไว้และเรา *“อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน”* (1 เปโตร 4:12) อุปนิสัยที่เป็นเหมือนพระคริสต์ในความรักที่มีต่อผู้อื่น, ในการให้อภัย, ในความถ่อมใจ, ความเมตตากรุณาและการเป็นพยาน จะทนพายุเหล่านั้นได้

การยกโทษให้แก่คนที่เป็นหนี้เงิน 50 เหรียญเดนาริอัน และแก่คนที่เป็นหนี้เงิน 500 เหรียญเดนาริอัน

ลก 7:41-50

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 7:41-50:

พระเยซูทรงยกภาพประกอบเพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างทัศนคติของฟาริสีคนนั้นที่เชิญพระองค์มารับประทานอาหารที่บ้านและหญิงผู้นี้ที่ร้องไห้แทบพระบาทของพระองค์และจุบพระบาทและใช้น้ำมันหอมชโลมพระบาทนั้น! ชายคนหนึ่งมีลูกหนี้สองคน และเขายกหนี้ให้ทั้งคู่ – ชายคนที่เป็นหนี้ห้าร้อยเหรียญเดนาริอันและคนที่เป็นหนี้ห้าสิบเหรียญเดนาริอัน เดนาริอันคือค่าแรงหนึ่งวัน ดู มัทธิว 20:2 ใครจะรักเจ้าหนี้มากกว่า? ฟาริสีคนนั้นตอบว่า *“คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า”* จากนั้นพระเยซูก็ทรงเตือนความจำฟาริสีคนนั้น โดยถ้อยคำที่กรุณาแต่เสียดแทงว่า เขาไม่ได้แสดงการต้อนรับที่แขกคนหนึ่งสมควรได้รับแก่พระเยซูเลย, ไม่ได้ให้น้ำแก่พระองค์เพื่อล้างพระบาทของพระองค์ ซึ่งเปื้อนฝุ่นจากการเดินตามเส้นทางที่ไม่ได้ปูด้วยหินและสวมรองเท้าแตะ (ในบ้านทุกหลังมันเป็นธรรมเนียมปกติที่จะถอดรองเท้าและล้างเท้า)

ในโลกตะวันออกมันเคยเป็นและยังเป็นธรรมเนียมปฏิบัติอยู่เหมือนเดิมที่จะทักทายแขกที่มาเยือนหรือแขกผู้มีเกียรติด้วยการจุบที่แก้มทั้งสองข้าง แต่ซีโมนคนฟาริสีผู้นี้มิได้ทักทายพระเยซูเช่นนั้นเลย

มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่จะให้น้ำมันมะกอกสักเล็กน้อยแก่แขกเพื่อให้เขาใช้ลูบผมของตนและหวีผมหลังจากการเดินทางมาไกล แต่พระเยซูไม่ได้รับการปฏิบัติเช่นนั้นเลย แต่ความรักของหญิงคนหนึ่งผู้ได้รับการยกโทษ ผู้จุบพระบาทของพระองค์และชโลมพระบาทนั้นด้วยน้ำมัน ก็เป็นภาพที่แสดงถึงความรักอันยิ่งใหญ่กว่าที่ฟาริสีคนนั้นมี

และนี่คือหญิงอีกคนหนึ่งที่ได้รับความรอด พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่า *“ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว”* และพระองค์ตรัสอีกว่า *“ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด”* (ลูกา 7:50) ดังนั้นเราจึงทราบว่าเธอได้วางใจเชื่อพระคริสต์และได้รับความรอดแล้ว

จงหมายเหตุคำถามในข้อ 49 *“คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้”* ผู้คนถามอย่างนี้เช่นกันตอนที่พระเยซูทรงรักษาคนเป็นอัมพาตคนนั้นที่ถูกหย่อนลงมาทางช่องบนหลังคา (ลูกา 5:21) เพราะว่าถ้าพระเยซูทรงยกโทษบาปได้ พระองค์ก็ไม่ใช่แค่ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งแล้ว แต่เป็นพระเจ้าพระบุตร พระผู้ช่วยให้รอด

คนที่มีกำลังมาก

มธ 12:22-37 มก 3:22-30

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 12:22-32:

ข้อความตรงนี้ถูกกล่าวถึงในมาระโก 3:22-30 และในลูกา 11:14-23 นี่เป็นเหตุการณ์ตอนที่คนถูกผีสิงคนหนึ่งซึ่งตาบอดและเป็นใบ้ได้รับการรักษาให้หายอย่างน่าอัศจรรย์ เขาถูกผีตนหนึ่งเข้าสิงจริงๆ เขามองไม่เห็นและพูดไม่ได้ เห็นได้ชัดว่าความเจ็บป่วยบางอย่างของเรา เช่น การเสียสติ, การเป็นโรคประสาท, และบาง

ครั้งก็การเป็นคนขี้โมโหเกินขนาด และการตกเป็นทาสเหล้าและบุหรี่นั้น มีสาเหตุมาจากการถูกผีสิง พวกผู้นำเผด็จการต่างๆ เช่น มุสโสลินี, ฮิตเลอร์และสตาลิน ซึ่งเขาเหล่านี้กระหายอำนาจอย่างบ้าคลั่ง ก็ดูเหมือนถูกผีสิงเช่นกัน แน่นอนว่านี่จะเป็นจริงในยุคสุดท้ายตามที่กล่าวไว้ในวิวรณ์ 16:13-16 ฝูงตั๊กแตนที่ออกมาจากนรกที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์บทที่ 9 ดูเหมือนจะเป็นพวกผีปีศาจที่จะเข้าสิงกองทัพเหล่านั้นของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์

พระเยซูทรงใช้การรักษาอันน่ามหัศจรรย์นี้เพื่อสอนเกี่ยวกับ "**บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้**" (ข้อ 31, 32) ดูเหมือนว่าพวกฟาริสีเหล่านั้นได้กระทำบาปเช่นนั้นแล้ว จงสังเกตว่า "พระเยซูทรงทราบความคิดของเขา" (ข้อ 25) บาปหลักๆของพวกเขาไม่ใช่สิ่งที่พวกเขากล่าวออกมาแต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในใจของพวกเขา การยกพระราชกิจเหล่านั้นของพระคริสต์ว่าเป็นของพญามารเหมือนกับที่พวกเขากระทำในข้อ 24 เห็นได้ชัดว่า**ไม่ใช่**บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ "คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์" อย่างที่เรียกกันในข้อ 31 ซึ่งเป็นบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นี้ ไม่ใช่แค่บาปภายนอกทางคำพูดเท่านั้น ตรงกันข้าม มันเป็นบาปภายใน เป็นการโจมตีแบบหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงฟ้องใจมนุษย์ให้ต้อนรับพระคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด ส่วนที่กล่าวถึงบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น อ่านฮีบรู 6:4-6; 10:26-29 และ 1 ยอห์น 5:16

ข้อเท็จจริงต่อไปนี้เป็นความจริงอย่างเห็นได้ชัดในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น: (1) มีบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น (ข้อ 31) มันไม่ใช่การฆาตกรรมหรือการเล่นชู้หรือการพูดสบถและไม่ใช่แค่การปฏิเสธพระคริสต์ (2) คนที่รอดแล้วไม่สามารถทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้นเพราะว่าบาปทั้งหมดของพวกเขาได้รับการอภัยแล้วเรียบร้อยและพวกเขาไม่สามารถถูกปรับโทษได้อีกเลย (ยอห์น 5:24; คส. 2:13) สำหรับคนที่รอดแล้ว ความรอดคือกรรมสิทธิ์ในปัจจุบันที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว พวกเขา "เป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด" (ยอห์น 10:28, 29; 1 ปต. 1:5) ความบาปนี้ถูกกระทำโดยคนที่ยังไม่รอดเท่านั้น (3) บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นี้ถูกกระทำโดยคนบาปทั้งหลายที่ได้รับความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้วอย่างพวกฟาริสีเหล่านี้ที่รู้จักคำพยากรณ์เหล่านั้นและได้เห็นหลักฐานอันมหัศจรรย์แห่งฤทธิ์เดชของพระคริสต์แล้ว การได้รับความสว่างแล้วถูกกล่าวถึงในฮีบรู 6:4, 5 ในพระคัมภีร์ ฟาโรห์ในสมัยของโมเสส, และยูดาส อิสคาริโอทดูเหมือนจะได้กระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น ซึ่งปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะกระทำเช่นกัน (4) บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นี้ถูกเชื่อมโยงกับการที่คนบาปคนใดปฏิเสธพระคริสต์เสมอ ไม่ใช่ทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดกระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นี้ แต่ว่าแต่ละคนอาจทำเช่นนั้น (5) บาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นี้คือ การปฏิเสธพระคริสต์แบบเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดและหมิ่นประมาทจนถึงขนาดดูหมิ่นและขับไล่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไปเสียตลอดกาล จากนั้นพระองค์ก็ไม่ทรงฟ้องใจหรือปลุกเร้าให้เกิดความปรารถนาที่จะได้ความรอดอีกต่อไป ปกติแล้วคนเหล่านั้นที่รู้สึกว่าตนได้กระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้ไปแล้วนั้นก็ยังไม่ได้กระทำ ส่วนคนที่ได้กระทำก็ไม่สนใจไยดีแล้วเพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงออกห่างไปจากเขาเสียแล้ว การกลับใจมาหาพระเจ้าอย่างแท้จริงทั้งหมดล้วนต้องเกิดขึ้นโดยการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่หัวใจ หากพระองค์ทรงถอนตัวออกไปเสียแล้ว พระเจ้าก็ไม่ทรงมีตัวแทนอื่นที่จะฟ้องใจและช่วยคนบาปคนหนึ่งให้รอดได้ นี่อธิบายว่าทำไมการหมิ่นประมาทที่กระทำต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงเป็นเรื่องที่อันตรายร้ายแรงกว่าถ้อยคำที่กล่าวร้ายต่อพระคริสต์ (ข้อ 32) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นโอกาสสุดท้ายที่จะ

ทำให้คนบาปคนหนึ่งเชื่อวางใจพระคริสต์และได้รับความรอด (6) ความปรารถนาที่จะได้รับความรอดเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าคนๆนั้นยังไม่ได้กระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น (วว. 21:6; 22:17) ทุกคนที่รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นในยุคความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นจะกระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้นั้น (เราเชื่อเช่นนั้น) เพราะว่าทุกคนจะรับเครื่องหมายนั้นยกเว้นคนเหล่านั้นที่ชื่อของพวกเขาถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว (วว. 13:8; 14:9-11)

หากผู้ใดอ่านข้อความเหล่านี้อยู่และไม่แน่ใจว่าตนรอดแล้ว ผมก็ขอร้องคุณที่จะไม่ขับไล่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไปเสีย หากพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ้องใจคุณแม้เพียงสักนิดเดียว จงถ่อมใจทำตามการทรงนำของพระองค์และรับความรอดขณะที่คุณยังมีโอกาส เกรงว่าคุณจะกระทำบาปเช่นนั้นที่ไม่มีการยกโทษให้ในโลกนี้หรือในโลกหน้า (ข้อ 32)

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 12:33-37:

ข้อเหล่านี้บอกเราว่าคนทั้งโลกมีอะไรผิดปกติ มันคือใจของมนุษย์นั่นเอง ความคิดชั่วร้าย, คำพูดชั่วๆ, การกระทำชั่วๆ, ทั้งหมดนี้ล้วนออกมาจากใจที่ชั่วร้าย คนชั่วๆที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ที่พระเยซูทรงเรียกว่า “ชาติงูร้าย” จะ “กล่าวสิ่งดี” หรือทำสิ่งดีต่างๆได้อย่างไร? มนุษย์นั้นชั่วโดยสันดานเหมือนกับงูพิษที่มีพิษมาตั้งแต่เกิด การศึกษา, วัฒนธรรม, การปฏิรูปจะไม่ทำให้คนเป็นคนดีหรือทำให้งูพิษเป็นสัตว์ปลอดภัย คุณจะคาดหวังผลดีจากต้นไม้ชั่วไม่ได้ หรือคาดหวังการกระทำดีจากใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ไม่ได้ ในเรื่องต้นไม้และผลนั้น จงสังเกตถ้อยคำของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาในมัทธิว 3:8-10, ของพระเยซูในมัทธิว 7:16-20 และลูกา 6:43, 44 ดู อิสยาห์ 57:20; มัทธิว 15:19 และยากอบ 3:12 เช่นกัน ศาสนาในรูปแบบใดก็ตามที่ไม่ได้เปลี่ยนแปลงจิตใจก็ไร้ประโยชน์และขาดฤทธิ์เดชโดยสิ้นเชิง

จงสังเกตความสำคัญของถ้อยคำจากพระคำตอนนี้ (1) ถ้อยคำเป็นเครื่องบ่งชี้ที่ชัดเจนที่สุดเกี่ยวกับสภาพของหัวใจ (ข้อ 34) (2) มนุษย์จะถูกพิพากษาเพราะคำพูดไร้สาระทุกคนที่พวกเขากล่าว (ข้อ 36) นี่ช่วยเราให้เห็นความสำคัญของการกล่าวยอมรับต่อหน้าคนอื่นว่าเราเชื่อในพระคริสต์ จงเปรียบเทียบข้อ 37 กับมัทธิว 10:32, 33 และโรม 10:9, 10

จงสังเกตว่าบาปกี่อย่างที่ทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัยถูกกระทำโดย “ลิ้น” ตามที่กล่าวไว้ในเอเฟซัส 4:25 ถึง 5:4: (1) การโกหก, (2) คำหยาบคาย, (3) ความขมขื่น, (4) ความขัดเคือง, (5) ความโกรธ, (6) การทะเลาะเถียงกัน, (7) การพูดเสียดสี, (8) การพูดเล่นไม่เป็นเรื่อง, (9) การพูดตลกหยาบโลนเกเร

บทที่สามของหนังสือยากอบบอกเกี่ยวกับความชั่วร้ายยิ่งนักของลิ้น มันกล่าวว่า, 1. เพราะลิ้นนั้นชั่วเหลือเกิน คริสเตียนหลายคนจึงไม่ควรพยายามที่จะเป็น “อาจารย์” นั่นคือครูสอนพระคัมภีร์ (ข้อ 1) 2. หากผู้ใดสามารถพิชิตลิ้นได้ เขาก็จะเป็นคนที่สมบูรณ์แบบ (ข้อ 2) 3. “และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก” (ข้อ 6) 4. ลิ้นเป็นอวัยวะที่ทำให้เชื่องไม่ได้ของร่างกาย (ข้อ 7, 8) 5. มันเป็นอวัยวะที่อาจทำลายคำพยานของคริสเตียนได้มากที่สุด (ข้อ 9-14) คริสเตียนทั้งหลายควรระวังลิ้นของตนและอธิษฐานคำอธิษฐานของดาวิดที่ว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปาก

ของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 141:3) และ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (เพลงสดุดี 19:14) จงสังเกตอีกครั้งถึงความเชื่อมโยงกันของใจและลิ้น ความหวังเดียวที่คริสเตียนจะมีชัยชนะในเรื่องลิ้นของตนได้ก็คือ การที่ใจของเขาได้รับการชำระล้างให้สะอาดทุกวัน

ผู้หว่านพืช

มธ 13:3-8, 18-23 มก 4:4-8, 15-20 ลก 8:5-8, 12-15

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:3-8, 18-23:

บทที่สิบสามนี้ของมัทธิวมีความสำคัญมากๆเพราะว่าตรงนี้ในกลุ่มเดียวเราได้เห็นคำอุปมาเจ็ดเรื่อง ซึ่งทุกเรื่องพยากรณ์ถึงเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในระหว่างยุคสมัยนี้ สิ่งต่างๆที่ถูกสอนในบทนี้ถูกเรียกโดยพระเยซูว่าเป็น “ข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์” (ข้อ 11) คำอุปมาหกเรื่องสุดท้ายล้วนขึ้นต้นด้วยวลี “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน” หรือ “ถูกเปรียบว่าเหมือนกับ” จงจำไว้ว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” เป็นคำเรียกอย่างหนึ่งที่ถูกใช้ในหนังสือมัทธิวเท่านั้นและไม่มีที่อื่นเลยในพระคัมภีร์

จำไว้ว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้ถูกประกาศว่า “มาใกล้แล้ว” โดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา (มธ. 3:2), โดยพระเยซู (มธ. 4:17), โดยอัครทูตสิบสองคนนั้นที่ถูกใช้ออกไปประกาศตามเมืองและชนบทต่างๆของพวกยิว (มธ. 10:7) นี่ถูกเรียกว่า “ข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น” (มธ. 4:23; 9:35) แต่พวกผู้นำยิวได้ปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของตนเสีย (มธ. 9:3, 11, 34) เมื่อทรงถูกปฏิเสธ พระเยซูจึงทรงเริ่มประณามพวกผู้นำยิวเหล่านั้นโดยทรงพยากรณ์ถึงการพิพากษาที่จะมาสู่ประชาชาตินั้น (มธ. 11:20-24) หลังจากนี้ไป พวกผู้นำยิวจะต่อต้านพระเยซูอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งพวกเขาทำให้พระองค์ถูกประหารในที่สุด ดังนั้นตรงนี้พระเยซูจึงทรงเริ่มเปิดเผยเป็นครั้งแรกเกี่ยวกับข้อลึกลับบางอย่างของอาณาจักรนั้น อาณาจักรนั้น*เคย* “มาใกล้แล้ว” แต่บัดนี้มันก็ไม่มาใกล้แล้วอีกต่อไป ปัจจุบันนี้ ตลอดจนสิ้นยุคคริสตจักร อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ไม่มีตัวตนนอกจากในรูปแบบ “ข้อลึกลับ” อาณาจักรแห่งสวรรค์ที่แท้จริงบนแผ่นดินโลกจะถูกสถาปนาเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาครอบครอง ตามที่มีพรรณนาไว้ในมัทธิว 25:31 และข้อต่อๆไป

เราเข้าใจว่าบางครั้งคำว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ก็มีความหมายคล้ายกับ “อาณาจักรของพระเจ้า” ขณะที่มัทธิวใช้คำเรียกอย่างหนึ่ง มาระโกและลูกาก็อาจใช้คำเรียกอื่นๆในบริบทเดียวกัน

ในคำอุปมาเหล่านี้ “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ดูเหมือนจะหมายถึงสิ่งที่พวกเราเรียกว่า อาณาจักรของชาวคริสต์ (Christendom) ซึ่งรวมพวกคริสเตียนที่ยอมรับแต่ปากเข้าไว้ด้วย ไม่ว่าที่รอดแล้วหรือที่ยังไม่รอดก็ตาม

คำอุปมาอื่นๆในมัทธิวที่พระเยซูตรัสก็เป็นภาพประกอบของอาณาจักรแห่งสวรรค์เกี่ยวกับกษัตริย์ที่จะคิดบัญชีกับพวกผู้รับใช้ของเขา (มธ. 18:23-35), เกี่ยวกับพวกคนงานในสวนองุ่น (มธ. 20:1-16), เกี่ยวกับการเลี้ยงสมรส (มธ. 22:1-14) และเกี่ยวกับหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น (มธ. 25:1-13) คำอุปมาเหล่านี้ซึ่งอ้างอิงถึงอาณาจักรนั้นและพระมหากษัตริย์องค์นั้นหลายครั้งก็แสดงให้เห็นว่ามัทธิวเป็นหนังสือที่พูดถึงอาณาจักรนั้น

และแสดงให้เห็นว่ามัทธิวกล่าวถึงพระเยซูในฐานะ “กษัตริย์ของพวกยิว” เป็นพิเศษ มัทธิวจึงมีความสำคัญในการศึกษาคำพยากรณ์, การเปิดเผยต่างๆเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆในอนาคต คำอุปมาสิบเอ็ดเรื่องในมัทธิวที่พระเยซูทรงเรียกว่า คำอุปมา “อาณาจักรแห่งสวรรค์” ให้ภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับเส้นทางของความเชื่อแบบคริสเตียนในยุคสมัยนี้และของสภาพของโลกเมื่อพระคริสต์เสด็จมาเป็นครั้งที่สอง

คำพยานของคำอุปมาเหล่านี้ทั้งหมดของพระเยซูคือคำพยานที่ว่า โลกจะเลวร้ายลงเรื่อยๆ ไม่ใช่ดีขึ้น, ว่าไม่ใช่ทุกคนจะกลับใจเชื่อ, ว่าจะมีข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี กระทั่งไปจนถึง “การสิ้นสุดของโลก” จะมีปลาที่ไม่ดีอยู่ในอวนกับปลาดี, หญิงพรหมจารีโง่เขลาที่ไม่มีน้ำมันเช่นเดียวกับหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาพร้อมกับน้ำมัน แม้ในยามที่พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ (มธ. 25:1-13) จะมีคนมากมายที่ปฏิเสธคำเชิญของพระมหากษัตริย์ให้มายังงานอภิเษกสมรสของพระบุตรของพระองค์และมีบางคนถึงขนาดจะพยายามเข้าไปโดยไม่สวมเครื่องแต่งกายสำหรับงานแต่ง (มธ. 22:1-14) ไม่มีการบอกเป็นนัยถึงแนวความคิดเรื่องหลังยุคพันปีเลยที่ว่าโลกจะดีขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งยุคพันปีแห่งความชอบธรรมและความสุขของคนทั้งโลกถูกนำเข้ามา ไม่มีสิ่งใดที่มนุษย์ทำได้ ไม่แม้แต่ข่าวประเสริฐของพระคริสต์ ที่จะเปลี่ยนแปลงโลกปัจจุบันที่ชั่วร้ายนี้ให้กลายเป็นโลกที่ชอบธรรม หรือเปลี่ยนเผ่าพันธุ์ของเหล่าผู้ปฏิเสธพระคริสต์ที่ได้ตรึงพระผู้ช่วยให้รอดที่กางเขนให้กลายเป็นชั่วอายุที่บริสุทธิ์ได้ คนมากมายจะได้รับความรอดตลอดยุคปัจจุบันนี้ แต่เฉพาะการเสด็จกลับมาของพระคริสต์, การพิพากษานั้นและการทำลายล้างคนชั่วจำนวนมหาศาลและเหตุการณ์อื่นๆที่เหนือธรรมชาติซึ่งจะมาพร้อมกับมันเท่านั้น จะนำอาณาจักรของพระคริสต์ที่เราปรารถนาและที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้มานานเข้ามา

คำอุปมาเรื่องผู้หว่านถูกให้ไว้ในข้อ 3 ถึง 8 และถูกอธิบายในข้อ 18 ถึง 23 คำอุปมาเดียวกันนี้ถูกรายงานและถูกอธิบายในมาระโก 4:3-20 และในลูกา 8:5-15 ซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับตอนนี้ จงระวังที่คุณจะทำความเข้าใจการตีความที่พระเยซูประทานให้ จงสังเกตข้อเท็จจริงต่อไปนี้: “เมล็ดพืชนั้นคือพระวจนะของพระเจ้า” (ลูกา 8:11) ข่าวประเสริฐถูกประกาศแก่คนฟังสี่ประเภท: (1) คนฟังที่สะเพร่าและไม่แยแส ซึ่งข่าวประเสริฐนั้นไม่มีผลอะไรต่อพวกเขาเลย เหมือนกับเมล็ดพืชที่ตกริมหนทางซึ่งพวกนกมาเก็บไป ดังนั้นซาตานจึงเอาข่าวประเสริฐออกไปจากใจของผู้ฟังทั้งหลายที่ไม่สนใจไยดี (ข้อ 4, 19) (2) บางคนที่ดูเหมือนรับข่าวประเสริฐแต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจิตใจอย่างแท้จริง พระเยซูตรัสถึงคนประเภทนี้ว่า “ไม่มีรากในตัวเอง” (ข้อ 21) เมื่อการข่มเหงหรือความยุ่งยากเกิดขึ้นคนปลอมที่รับแต่ปากเช่นนั้นก็สะดุด แน่นอนว่านี่เป็นภาพของคนทั้งหลายที่สนใจในศาสนา อาจอ้างว่าตนเป็นคริสเตียน แต่ไม่เคยเชื่อวางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดเลย พวกเขาไม่มีรากในตัวเอง พวกเขาไม่ได้รับความรอด (ข้อ 5, 21) (3) เมล็ดพืชนั้นที่หล่นท่ามกลางหนาม (ข้อ 7) เป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะและรับมันไว้ (ข้อ 22) คนเช่นนั้นเห็นได้ชัดว่าได้รับความรอด แต่ชีวิตของพวกเขาไม่เกิดผลดีสำหรับพระผู้เป็นนาย “ความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล” หลายคนอาจรอดแล้วจริงๆแต่ “ผลของเขาไม่เติบโต” (ลูกา 8:14) 1 โครินธ์ 3:12-15 แสดงให้เห็นว่าคริสเตียนคนหนึ่งอาจรอดแล้ว เหมือนกับรอดจากไฟ โดยที่การงานของเขาถูกเผาไหม้เหมือนไม้, หญ้าแห้งและฟาง คริสเตียนจำนวนมากที่เคยมีประโยชน์ต่อมากลับยอมให้ความ

กังวลต่างๆตามธรรมดาโลกหรือการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติมา “รัดพระวจนะนั้น” จนพวกเขา “กลายเป็นคนที่ไม่เกิดผล” (4) บางคนได้ยินพระวจนะ, รับมันไว้เหมือนเมล็ดพืชที่ตกในดินดีที่สะอาดและเกิดผลบริบูรณ์สามสิบเท่า, หกสิบเท่าหรือร้อยเท่า

สองกรณีแรกดูเหมือนจะหมายถึงคนที่ไม่รอดและสองกรณีหลังหมายถึงพวกคริสเตียน เราควรสังเกตว่าบางคนก็ไม่รอดจริงๆแม้เป็นมิตรต่อศาสนาและอาจอยู่ในคริสตจักร เหมือนกับคนอื่นๆที่ไม่แยแสเลยต่อการอัศจรรย์ต่างๆของพระคริสต์ ขณะที่ในทางกลับกัน เราต้องแน่ใจว่าบางคนก็รอดแล้วอย่างแท้จริงซึ่งคำพยานแบบคริสเตียนของพวกเขาถูกรัดไว้ด้วยวัชพืชแห่งการรักโลกและหนามแห่งความโลภหรือการทำงานเหน็ดเหนื่อย

จากนั้นจงให้ผู้ประกาศข่าวประเสริฐทุกคนรับคำเตือนว่า ไม่ใช่ทุกคนจะฟังข่าวประเสริฐที่เขาประกาศ บางคนที่ดูเหมือนฟังจริงๆแล้วไม่เคยรับความรอดเลย บางคนที่รอดแล้วจริงๆจะทำให้เขาเสียใจโดยการไม่เกิดผลใดๆเลย อย่างไรก็ตาม บางคนจะทำให้เขาประหลาดใจอย่างยินดี โดยเกิดผล “ร้อยเท่า!”

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 8:5-8, 12-15:

พระคำตอนนี้มีเนื้อหาเหมือนกับในมัทธิว 13 จงสังเกต: “*เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า*” (ข้อ 11) การประกาศและเป็นพยานเรื่องข่าวประเสริฐจึงเป็นการหว่านเมล็ดพืช ภาพเปรียบนี้ถูกใช้บ่อยๆในข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการนำวิญญาณ เช่นในเพลงสดุดี 126:5, 6: “*บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิ้วเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย*” และอิสยาห์ 32:20 กล่าวว่า “*ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วงน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ตีนวัวและตีนลาเที่ยวอยู่อย่างอิสระ*” และปัญญาจารย์ 11:1: “*จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้*” และข้อ 4-6 ที่ตามมาก็กล่าวว่า: “*ผู้ใดเฝ้าสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เก็บเกี่ยว เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน และกระดูกมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรฉันใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดฉันนั้น เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน*” นี่ก็ถูกเน้นย้ำในกาลาเทีย 6:8, 9: “*ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร*”

มีกฎตามพระคัมภีร์อยู่ข้อหนึ่งที่ว่า “*คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก*” (2 คร. 9:6) คนทั้งหลายที่หว่านเมล็ดพืชมากกว่าก็เก็บเกี่ยวผลผลิตได้มากกว่า ชาวประมงที่จุ่มคันเบ็ดในน้ำมากกว่าก็จับปลาได้เยอะกว่า คริสเตียนที่ร้อนรนในการเป็นพยานแก่ผู้คนจำนวนมากกว่าก็นำวิญญาณได้มากกว่า

เรานำวิญญาณทุกคนไม่ได้ แต่เราทุกคนนำวิญญาณใครสักคนได้

ทำไมต้องเป็นคำอุปมา? ประการแรก เพราะว่า *"...ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ"* (ข้อ 10) คำอุปมาจะบอกความหมายของมันแก่เฉพาะหัวใจที่แสวงหาและเชื่อเท่านั้น

จากนั้นคำอุปมาต่างๆมีเสน่ห์ของเรื่องราว, มีสีสัน, จดจำง่าย, ทำให้ความจริงฝ่ายวิญญาณปรากฏชัดแจ้งและประทับใจแก่ความคิดฝ่ายวิญญาณ จงดูสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับคำอุปมาต่างๆในมัทธิว 13:10-14 และจงอธิษฐานขอให้คุณ *"มีหูเพื่อที่จะฟัง"*

มีคนสี่ประเภทที่ได้ยินข่าวประเสริฐ เมล็ดพืชบางอันตก *"ตามหนทาง"* และบนเส้นทางที่อยู่บนขอบของทุ่งนา ดินนั้นแข็ง ผู้คนเดินเหยียบบนเมล็ดเหล่านั้น และพวกนกมากินเมล็ดเหล่านั้นไป ดังนั้นบางครั้งข่าวประเสริฐก็ตกบนใจของคนทั้งหลายที่ยุ่งอยู่และไม่สนใจ พวกเขาไม่มี *"หูเพื่อที่จะฟัง"* และดังนั้นซาตานจึงชิงพระวจนะออกไปจากใจของพวกเขาก่อนที่มันจะแตกหน่อและเกิดผลแห่งข่าวประเสริฐ

แต่เราต้อง *"หว่านอยู่ข้างห้วงน้ำทั้งปวง"* ในปาเลสไตน์ที่มีเนินเขาเยอะและแห้งแล้ง พวกเขาหว่านเมล็ดพืชในดินดีที่อยู่ข้างห้วยเล็กๆทุกห้วย เช่นเดียวกับในหุบเขาแม่น้ำจอร์แดน ดังนั้นเราจึงต้องหว่านเมล็ดพืชข่าวประเสริฐ *"แก่คนทั้งปวง"* และใครจะรู้ว่า *"การไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน"* (ปญจ. 11:6) คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมใส่ใจฟังมากนักและที่อาจไม่เคยได้รับความรอดเลยอย่างน้อยก็ควรฟังข่าวประเสริฐก่อนที่พวกเขาตกนรก!

เมล็ดพืชบางอัน *"ตกที่หิน"* (ข้อ 6) เมื่อเมล็ดพืชเริ่มเปียก มันก็จะแตกหน่อแต่ก็เหี่ยวแห้งไปในไม่ช้า, ไม่อาจหยั่งรากได้ และจะตายภายใต้ดวงอาทิตย์ เมล็ดเหล่านี้คือคนที่ *"ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี"* นั่นคือ พวกเขาคิดในแง่ดีเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน พวกเขาอาจเชื่อความจริงที่ถูกประกาศและยอมรับมันในสมองของพวกเขา แต่ไม่มีการกลับใจใหม่, ไม่มีการเปลี่ยนใจมาหาพระเยซูในความเชื่อที่ช่วยให้รอดได้เลย และในคราวที่ประสบความยากลำบาก เพราะไม่มีการกลับใจใหม่และไม่มีการบังเกิดใหม่อย่าอัศจรรย์ พวกเขาจึงหลงไปจากความเชื่อมั่นและหลักการต่างๆของตนเสีย พวกเขาไม่ได้หลงไปจากพระคริสต์ เพราะพวกเขาไม่เคยได้รู้จักพระองค์ในใจของพวกเขาเลย

เราต้องจดจำไว้ว่าการยอมรับความจริงด้วยสมองไม่ใช่ความรอด *"ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น"* (ยากอบ 2:19) ตราบใดที่เมล็ดพืชนั้นยังอยู่บนพื้นผิวและไม่หยั่งรากลงไปในจิตวิญญาณ คนๆนั้นก็ยังไม่ได้รับความรอดเลย

เมล็ดพืชบางอัน *"ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย"* (ข้อ 7) แม้ว่าเมล็ดพืชนั้นแตกหน่อและมีรากแล้วก็ตาม งั้นเมล็ดพืชเหล่านี้จึงต้องเป็นตัวแทนของคนทั้งหลายที่ได้ต้อนรับพระคริสต์แล้วและกลับใจเชื่อแล้ว แต่แล้ว *"ความปรารภปรารมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขาผลของเขาจึงไม่เติบโต"* (ข้อ 14) พวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับความรอดแล้ว, บังเกิดใหม่แล้ว, ที่เป็นคริสเตียนทารก พวกเขาอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง, ไม่ใช่ฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงต้องกินนมและไม่ใช่อาหารแข็ง (1 คร. 3:1-3) คนเหล่านี้เป็นคริสเตียนที่การงานของพวกเขาจะถูกพบว่าเป็น *"ไม้ หญ้าแห้งและฟาง"* ณ บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ และดังนั้นการงานต่างๆของพวกเขาจึงจะถูกเผาไหม้จนหมด แม้ว่าพวกเขา *"รอด แต่เหมือนดังรอด*

จากไฟ” (1 คร. 3:12-15) และแม้แต่คริสเตียนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่มากกว่า หากพวกเขาไม่ระวังตัว ก็อาจถูกพบว่าตัวเองถูก *“ความปรารภปรารมย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต”*

ดังนั้น คนอย่างดาวิดอาจตกในการเล่นชู้และการฆาตกรรม และคนอย่างเยโฮชาฟัทอาจออมชอม และคนอย่างซาโลมอนอาจหลงไปกับการทดลองของความหรูหราและภรรยาหลายคนและการนับถือรูปเคารพ ดังนั้นคนอย่างเปโตรอาจพูดสบถและปฏิเสธพระคริสต์และเลิกการรับใช้ หรือคนอย่างมาระโกอาจทิ้งบารนาบัสและเปาโลในการเดินทางไปประกาศในต่างแดน หรือคนอย่างเดมาสอาจทิ้งเปาโลไว้ในคุกได้

คนเราอาจ *“ถูกรัดด้วยความกังวลต่างๆ”* นั่นดูเหมือนไม่ใช่สิ่งชั่วร้าย แต่คนเราอาจกลุ้มใจและวิตกกังวลเกี่ยวกับภาระต่างๆมากเสียจนเขาไม่อธิษฐาน ไม่รับอาหารฝ่ายวิญญาณจากพระวจนะ ไม่ปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่มีฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ความกังวลถือเป็นบาปอย่างหนึ่ง มารธาทำผิดที่ *“ยุ่งในการปรนนิบัติมาก”* (ลูกา 10:40) และไม่ได้นั่งแทบพระบาทของพระเยซูเพื่อเรียนรู้เหมือนมารีย์

จงระวังที่จะไม่วิตกกังวลเกี่ยวกับโลกนี้มากเกินไป

และคนเราอาจ *“ถูกรัดด้วย...ทรัพย์สมบัติ”* หรือเหมือนอย่างที่พระเยซูตรัสไว้ในข้อความคล้ายๆกันในมัทธิว 13:22 ว่า *“การล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติ”* และดังนั้นคริสเตียนจึงถูกเตือนให้ระวัง *“ความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ”* (คส. 3:5) และ *“การรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น”* (หรือ ความชั่วร้ายทุกชนิด) (1 ทธ. 6:10) และผู้รับใช้ของพระเจ้าที่อยากเกิดผลจะต้องไม่ *“เป็นคนโลภมักได้”* (1 ทธ. 3:3)

และคนหนึ่งอาจพบว่าชีวิตคริสเตียนของตนถูกรัดด้วย *“ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้”* และดังนั้น *“ผลของเขาจึงไม่เติบโต”* พระเจ้าทรงต้องการให้ลูกๆของพระองค์มีความสุขแต่ไม่หลงระเริงกับความสุขหรือความเพลิดเพลิน เพราะบรรดาคนบาปที่อยู่รอบตัวเรานั้นหลงทางและไร้ซึ่งความหวัง แน่นอนว่าความเพลิดเพลินทั้งสิ้นของเรานั้นควรถูกจำกัดด้วยความห่วงใยที่มีต่อดวงวิญญาณทั้งหลาย พระเจ้าทรงเลี้ยงดูลูกๆของพระองค์ด้วยอาหาร แต่อาหารไม่ควรเป็นเรื่องหลัก พระเจ้าประทานครอบครัวที่มีความสุขและความรักใคร่ปรองดองให้แก่คริสเตียนทั้งหลาย และ *“ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน”* (สดด. 103:4) เราควรมีความสุขกับความสนุกสนานเพลิดเพลินต่างๆตามที่พระเจ้าประทานให้ แต่เราไม่ควรทุ่มเทชีวิตของเราให้แก่ความสนุกสนานเพลิดเพลิน *“ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่”* (1 ทธ. 5:6) ดังนั้นการสาละวนอยู่กับความสนุกสนาน หรือการหาเงินแบบเอาเป็นเอาตาย หรือการวิตกกังวลเกี่ยวกับงานหรือเสื้อผ้า หรือทรัพย์สิ่งของต่างๆหรือหนี้สิน อาจขัดขวางการเกิดผลของคริสเตียนได้ ดังนั้นจึงมีคริสเตียนหลายคนที่ไม่เคยมีการเฝ้าเดี่ยวในครอบครัวเลย คริสเตียนที่สูบบุหรี่ คริสเตียนที่คบหากับคนที่หยาบโลนลามกและเข้าโรงหนัง และคริสเตียนที่ไม่เคยนำวิญญาณเลย *“ผลของเขาจึงไม่เติบโต”*

แต่สิ่งดีที่สุดนั้นมาหลังสุด! ขอบคุณพระเจ้าที่เมล็ดพืชบางอัน *“ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า”* (ข้อ 8) ข้อความคล้ายๆกันในมัทธิว 13:23 กล่าวว่า *“...คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”* สัดส่วนของการเกิดผลนั้นไม่เท่ากันเสมอไป แต่มันก็ยังเป็นความจริงเหมือนเดิมที่ว่าคนเหล่านั้นที่หว่านด้วยน้ำตาจะเก็บเกี่ยวในความชื่นชมยินดี มันยังเป็นความจริงเหมือนเดิมที่ว่าทุกคนสามารถนำวิญญาณบางคน

ได้ เราจะต้องหว่านเมล็ดพืช *"ริมทางน้ำทั้งปวง"* เราจะต้องนำข่าวประเสริฐไปประกาศ *"แก่คนทั้งปวง"* เราอาจร้องไห้เพราะคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐ และอาจทุกข์ใจที่บางคนที่ได้รับความรอดแล้วไม่เป็นคริสเตียนที่เกิดผลอย่างเต็มที่ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่ยังมีคนอื่นๆอีกที่ได้ยินข่าวประเสริฐจะเกิดผลอย่างบริบูรณ์

ดังนั้น คริสเตียนทั้งหลายเอ๋ย จงหว่านเมล็ดพืชต่อไป และอย่าท้อใจที่จะนำวิญญาณ

ความลับแห่งพืช

มก 4:26-29

คำอธิบายสำหรับ มาระโก 4:26-29:

ขณะที่พระองค์ทรงเริ่มตรัสคำอุปมาอีกเรื่องที่คล้ายๆกันเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า ก็มีคำหนึ่งที่เชื่อมโยงกับเนื้อหาก่อนหน้า (ภาษาอังกฤษ So is the kingdom of God "อาณาจักรของพระเจ้าก็**เป็นเช่นนั้น**") พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า 26 พระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ นี่เป็นอีกครั้งที่คำอุปมาเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นถูกนำเสนอ มีความสอดคล้องและการประยุกต์ใช้กับคริสตจักรอยู่อย่างไม่ต้องสงสัย

ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือ อัศจรรย์แห่งเมล็ดพืชอีกครั้ง ในการที่มันแตกหน่อและงอกขึ้นเป็นชีวิตใหม่ได้อย่างไร หลังจากที่เราปลูกพืชแล้ว ถึงแม้เราจะเฝ้าดูมันทั้งกลางวันและกลางคืน แต่เราก็ไม่รู้จริงๆว่ามันงอกเงยขึ้นและเติบโตได้อย่างไร

พระเยซูจึงตรัสต่อไปว่า 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำต้นก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว" พระองค์ทรงนำแนวคิดหลักของคำอุปมานี้มาถึงบทสรุป เมล็ดพืชที่ถูกปลูกในดินก็เกิดผลเมื่อถึงเวลาอันควร มันงอกขึ้นเป็นหน่อเล็กๆซึ่งวัฒนาจนเป็นลำต้น พร้อมกับรวงข้าว จากนั้นก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง พอถึงเวลาอันเหมาะสม ก็มีการเก็บเกี่ยว

ความหมายสำหรับพวกเราคือ เราประกาศข่าวประเสริฐ, แจกใบปลิว และเป็นพยาน เหมือนคนที่หว่านพืช (พระวจนะ) ในดิน (ใจของผู้ฟัง) เราไม่รู้ว่าคนที่เราไปประกาศจะกลับใจเชื่อพระเยซูคริสต์หรือไม่ เมื่อเราทำหน้าที่ในการประกาศข่าวประเสริฐของเราเสร็จ เราก็หมดหน้าที่แล้ว เรากลับมานอนหลับสบายได้ ในระหว่างนี้ พระวจนะอาจ "ค่อยๆ" ทำงานในใจของคนๆนั้น และเกิดผลให้เก็บเกี่ยว (คนๆนั้นกลับใจเชื่อพระเยซูและรับความรอดจริงๆ) เมื่อถึงเวลา นอกจากนี้ กว่าคนๆหนึ่งจะกลับใจเชื่อพระเยซูจริงๆ ต้องใช้เวลา

ข้าวละมานของซาตานที่อยู่ในนาของพระเยซู

มธ 13:24-30, 36-43

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:24-30, 36-43:

จงศึกษาคำอุปมานี้ร่วมกับคำอธิบายที่พระเยซูเองประทานให้ มันเป็นคำอุปมาหนึ่งที่อธิบายยุคสมัยปัจจุบันนี้และการที่มันจะสิ้นสุดลงอย่างไรพร้อมกับการเริ่มต้นของอาณาจักรนั้นที่ทรงสัญญาไว้ พระเยซูทรงอธิบายรายละเอียดต่างๆในข้อ 38 และ 39, "นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่ลูกหลานแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่ลูกหลานของมารร้าย ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์" เราได้ทราบถึงเส้นทางของยุคสมัยนี้จากการอ่านเพียงสองข้อนี้ พญามารปลูกข้าวละมานของมัน, "ลูกหลานของมารร้าย" ในโลกขององค์พระผู้เป็นเจ้าท่ามกลางเมล็ดพืชดี, "ลูกหลานแห่งอาณาจักรนั้น" แม้ใน "การสิ้นสุดของโลกนี้" ทุ่งนานั้นก็จะมีข้าวละมานอยู่มากมาย มันไม่ใช่ภาพของการที่คนทั้งโลกถูกเปลี่ยนมาเป็นคริสเตียน ตามที่กล่าวไว้ในคำอุปมานี้ มันเป็นไปไม่ได้เลยที่คริสตจักรจะเปลี่ยนคนทั้งโลกให้กลับใจเชื่อพระเยซูได้ในยุคสมัยนี้

คำว่า "การสิ้นสุดของโลกนี้" ซึ่งถูกใช้ในมัทธิว 28:20 เช่นกัน จริงๆแล้วหมายถึงการสิ้นสุดของยุคนี้คือระบบทางการเมืองในปัจจุบันนี้ มันไม่ได้หมายถึงการสิ้นสุดลงของแผ่นดินโลกเอง คือดาวเคราะห์โลก พระคริสต์จะทรงมีอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์บนแผ่นดินโลกใบเดิมนี้เป็นเวลาหนึ่งพันปี การเสด็จมาของพระคริสต์จะไม่ทำลายผืนแผ่นดินโลก แต่พระเยซูจะทรงทำลายรัฐบาลต่างๆของโลกนี้เสีย การสิ้นสุดของยุคนี้ไม่ได้เกิดขึ้นตอนที่เหล่าวิสุทธิชนถูกรับขึ้นไป เมื่อพระเยซูทรงเรียกพวกเราให้ขึ้นไปในฟ้าอากาศเพื่อพบกับพระองค์ แต่เกิดขึ้นหลังจากการสมรสของเราในสวรรค์กับพระองค์แล้วและหนึ่งพันปีหลังจากที่พระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ตามที่ถูกแสดงให้เห็นในวิวรณ์ 19:11-21 จงเปรียบเทียบข้อ 41 และ 42 กับมัทธิว 24:27-31 ในมัทธิวข้อ 27 และ 30 กล่าวถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศีพร้อมกับเหล่าพลโยธาทั้งสิ้นแห่งสวรรค์ โดยมาเพื่อต่อสู้ในศึกแห่งอารมาเกดโดนและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ข้อ 28 ของมัทธิว 24 นำเสนอภาพของการฆ่าฟันเหล่ากองทัพของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์พร้อมกับบรรดานกในอากาศที่มารุมทึ้งซากศพของพวกเขาเหมือนที่มีบอกไว้ในวิวรณ์ 19:17-21 ข้อ 31 ของมัทธิวบทที่ 24 บอกว่าพระคริสต์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไปยังทุกส่วนของโลกเพื่อรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรไว้ นั่นคือพวกยิว ซึ่งในตอนนั้นจะถูกกระจัดกระจายไปเพราะถูกข่มเหงในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น ดังนั้นเราจึงเห็นว่า "ผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์" เหมือนกับที่ข้อ 39 กล่าวไว้ พวกทูตสวรรค์จะรวบรวมเหล่าคนชั่วที่ยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกและโยนเขาเหล่านั้นลงไปในนรก (ข้อ 41, 42) ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะรวบรวมพวกยิวเข้ามาเพื่อเข้าในอาณาจักรของพวกเขาเช่นกัน (มธ. 24:31)

เพื่อเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ จงอ่านมัทธิว 25:31-46 ซึ่งเล่าถึงเหตุการณ์ตอนเดียวกัน ดังที่เราจะศึกษาต่อไป ในบทที่ 25 ข้อ 31 บอกเราถึงการเสด็จมาของบุตรมนุษย์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์เพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลกนี้ (จำไว้ว่านี่เกิดขึ้นหลังจากการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนและหลังจากความทุกข์ลำบากนั้น) ประชากรของประชาชาติเหล่านั้นที่ถูกรวบรวมกันมาเข้าเฝ้าพระองค์ (มธ. 25:32) จะถูกรวบรวมกันเข้า

มาโดยเหล่าทูตสวรรค์ เราคิดเช่นนั้น อาณาจักรนั้นที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 25:34 เป็นอาณาจักรเดียวกันกับที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 13:41, 43 และการลงโทษนั้นในมัทธิว 25:46 ก็เป็นอันเดียวกันกับของมัทธิว 13:42 คุณควรตั้งใจศึกษาพระคำตอนเหล่านี้ร่วมกัน คำอุปมาเรื่องอวนในข้อ 47-50 บอกเล่าเรื่องราวเดียวกัน และเราควรศึกษามันโดยคิดถึงเรื่องนี้ด้วย

เมื่อเราพิจารณาข้อ 41 และ 43 เราจะเห็นว่าอาณาจักรที่ถูกพูดถึงตรงนี้จะอยู่บนแผ่นดินโลก พวกทูตสวรรค์จะ “เก็บกวาด...ออกไปจากอาณาจักรของท่าน” นั่นคือ เก็บกวาดคนที่ไม่รอดออกไป จากนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงในอาณาจักรนั้นโดยไม่ถูกเคลื่อนย้ายออกไปอีกเลย นั่นบอกเป็นนัยว่าอาณาจักรนั้นต้องอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูจะทรงพิพากษาประชาชาติเหล่านั้นและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เองขึ้นมา

พันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่งซึ่งงอกขึ้นแล้วเป็นต้นไม้ใหญ่

มธ 13:31-32 มก 4:30-32 ลก 13:18-19

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:31-32:

นี่เป็นอีกภาพหนึ่งที่แสดงถึงเส้นทางของยุคนี้ และมันไม่ใช่ภาพที่ดีเลย คำอุปมาเรื่องอื่นๆที่เหลือบอกเล่าถึงข้าวละมานที่อยู่ท่ามกลางข้าวสาลี, ปลาไม่ดีที่อยู่กับปลาดี, เมล็ดพืชส่วนใหญ่ของผู้หว่านพืชเสียเปล่าไป ฯลฯ คำอุปมาเหล่านี้ไม่ได้แสดงภาพของอาณาจักรของพระคริสต์ที่เติบโตขึ้น, ขยายใหญ่ขึ้น และพัฒนาตัวมันเองและยึดครองโลก คำอุปมานี้มักถูกตีความว่าแสดงถึงการเติบโตอันยิ่งใหญ่ของอาณาจักรนั้นในระหว่างยุคนี้ แต่เห็นได้ชัดว่านั่นไม่ใช่เจตนาของพระผู้ช่วยให้รอดเลย

ผมคิดว่าต่อไปนี้คือ ความหมายของคำอุปมานี้ ในสมัยพระคัมภีร์ คริสตจักรต่างๆได้เริ่มต้นขึ้นโดยการหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐเท่านั้น การเทศนา, การสั่งสอนและการเป็นพยานส่วนตัว พวกเขาไปทุกหนทุกแห่งเพื่อช่วยผู้คนให้ได้รับความรอด นั่นคือหัวใจและแก่นแท้แห่งความเชื่อแบบคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่ แต่ขณะที่ยุคสมัยที่ชั่วร้ายนี้ดำเนินต่อไป ความสำคัญก็ถูกเปลี่ยนจากการหว่านเมล็ดพืชไปยังการปลูกต้นไม้แทน แทนที่จะหว่านข่าวประเสริฐ ผู้คนในปัจจุบันกลับสนใจเกี่ยวกับการสร้างองค์กรประจำนิกาย, สถาบันและโปรแกรมการศึกษาต่างๆ การเติบโตของนิกายโรมันคาทอลิกคือตัวอย่างที่ดีที่สุดของเรื่องนี้ ระบบบาทหลวงที่มีลำดับชั้นต่างๆซึ่งบัดนี้ถูกคิดว่าเป็นตัวแทนของความเชื่อแบบคริสเตียนไม่เคยปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่เลย การที่นิกายเป็นนายเหนือเหล่านักเทศน์และคริสตจักร, การเน้นความสำคัญเรื่องการศึกษาแทนการประกาศข่าวประเสริฐและการสั่งการโดยเหล่าสันตะปาปา, บิชอป, เลขานุการประจำนิกายต่างๆ ฯลฯ แทนการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์, การเน้นเรื่องการสร้างอุปนิสัยที่ดีแทนการถูกสร้างใหม่ – สิ่งเหล่านี้ล้วนถูกแสดงภาพโดยการเติบโตของต้นไม้ต้นหนึ่ง นี่คือสิ่งที่ผมคิด และจงสังเกตนกเหล่านั้นที่มาเกาะในกิ่งก้านเหล่านั้น (ข้อ 32) พวกมันอาจมีความหมายเหมือนกับนกเหล่านั้นในข้อ 4 ก็ได้ มารร้ายชิงเมล็ดพืชออกไปจากใจของผู้คนและซาตานนำลัทธิสมัยใหม่นิยมและความชั่วร้ายเข้ามาในระบบใดก็ตามที่ใหญ่โต

ผมคิดว่า ภาพของระบบนิกายใหญ่โตในช่วงความทุกข์ลำบากนั้นถูกให้ไว้ในวิวรณ์ บทที่ 17 มันดูเหมือนเป็นภาพๆหนึ่งของนิกายโรมันคาทอลิกที่ออกผลสุดท้ายที่สูงสุดของมัน โดยอาจมีนิกายอื่นๆเข้ามาร่วมวงด้วยหลังจากที่พวกวิสุทธิชนถูกรับขึ้นออกไปจากโลกแล้ว จากนั้นในวิวรณ์บทที่ 18 จงอ่านข้อ 2 ที่บอกว่าระบบชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่นี้ซึ่งจะมีฐานที่มั่นอยู่ในโรมในขณะนั้นถูกแช่งสาปโดยทูตสวรรค์องค์นั้นที่กล่าวว่า "บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปีศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของ**นกทุกอย่าง**ที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด" ผมเชื่อว่าระบบศาสนาอันยิ่งใหญ่ที่ไม่ได้ตามพระคัมภีร์ถูกแสดงภาพเป็นต้นไม้นั้นในมัทธิว 13:32 และลัทธิสมัยใหม่นิยมและหลักคำสอนเทียมเท็จและการรักโลก, ความเย่อหยิ่งของมนุษย์และวิธีการต่างๆตามเนื้อหนังที่มาพร้อมกับระบบดังกล่าวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ถูกแสดงภาพโดยนกเหล่านั้นซึ่งมาเกาะและทำรังอยู่ในกิ่งก้านของต้นไม้นั้น การเน้นหลักคำสอนเดิมในการต่อสู้กับลัทธิสมัยใหม่นิยม ต้องต่อต้านต้นไม้เหล่านั้นที่ให้ที่พักพิงแก่ฝูงนกชั่วร้าย เหมือนกับที่มันต่อสู้กับฝูงนกเหล่านั้น จงศึกษาเรื่องนี้โดยตั้งใจอธิษฐาน พระวิญญาณทรงบอกคุณหรือไม่ว่านี่เป็นการตีความที่ถูกต้องของคำอุปมานี้?

จำไว้ว่าในพระคัมภีร์ระบบแห่งอารยธรรมและการปกครองของมนุษย์ถูกแสดงภาพโดยต้นไม้มากกว่าหนึ่งครั้ง ดู ดาเนียล 4:20, 22

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 13:18-19:

คำอุปมานี้ก็ถูกให้ไว้ในมัทธิว 13:31, 32 เช่นกัน และในมาระโก 4:30-32 ในมัทธิวพระเยซูทรงใช้คำว่า "*อาณาจักรแห่งสวรรค์*" ตรงนี้พระองค์ตรัสว่า "*อาณาจักรของพระเจ้า*" ซึ่งหมายถึงสิ่งเดียวกัน นั่นคือ เราคิดว่าคำอุปมานี้เล่าถึงพัฒนาการของอาณาจักรแห่งชาวคริสต์ผู้ออกปากยอมรับว่าเชื่อพระเยซู คืออาณาจักรนั้นซึ่งท้ายที่สุดแล้วจะเป็นอาณาจักรสวรรค์ที่สมบูรณ์แบบของพระเจ้า

แน่นอนว่าภาพตรงนี้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมของคริสเตียนเริ่มต้นในตอนแรกเป็นการหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐและการช่วยผู้คนให้ได้รับความรอด แต่เสื่อมถอยไปสู่การสร้างสถาบันต่างๆและนิกายต่างๆ

การออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั้งปวงถูกแสดงเป็นภาพในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านในลูกา 8:4-15 และการนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่บรรดาคนบาปผู้หลงหายก็ถูกเรียกว่าเป็นการหว่านเมล็ดพืชเช่นกันในเพลงสดุดี 126:5, 6: "*บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิ้วเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย*" อิสยาห์บทที่ 32 เริ่มต้นด้วยคำพยากรณ์แสนมหัศจรรย์เกี่ยวกับพระคริสต์จอมกษัตริย์ผู้ที่จะเสด็จมาครอบครอง, พระองค์ผู้จะทรงเป็น "*เหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน*" ฯลฯ และจากนั้นข้อ 20 ก็ปิดท้ายบทนั้นโดยกล่าวว่า "*ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วงน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ตีนวัวและตีนลาเที่ยวอยู่อย่างอิสระ*" แน่นอนว่าความหมายก็คือ ความสุขมีแก่คนเหล่านั้นที่ออกไปประกาศข่าวดีที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลายและทรงอยากยกโทษและช่วยพวกเขาให้ได้รับความรอด

และอิสยาห์ 52:7 ซึ่งถูกยกข้อความมาในโรม 10:15 กล่าวว่า "*เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมา ก็งามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ*"

อย่างไรก็ตาม เหมือนกับที่คำอุปมาส่วนใหญ่เกี่ยวกับอาณาจักรนั้นสอน มีแนวโน้มที่จะหลงไปสู่หลักคำสอนเทียมเท็จและสูญเสียข้อความแห่งข่าวประเสริฐนั้นและวิธีการต่างๆและความร้อนรนแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่ เราพบข้าวละมานถูกหว่านอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี เราพบปลาไม่ดีอยู่ในอวนร่วมกับปลาดี เราพบหญิงพรหมจารีโง่เขลาที่ไม่มีน้ำมันอยู่ร่วมกับหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาและมีน้ำมันแห่งความรอด ซึ่งรอคอยเจ้าบ่าวที่จะเสด็จมา ในข้อความถึงคริสตจักรทั้งเจ็ดแห่งแคว้นเอเชีย เราพบว่าคริสเตียนทั้งหลายของพระเจ้ากลายเป็นพวกอุ่นๆและสูญเสียความรักดั้งเดิมของพวกเขาและยอมรับพวกครูสอนเท็จ ดังนั้นในคำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ดจึงมีคำพยากรณ์หนึ่ง: พวกสาวกที่ได้เริ่มต้นภายใต้พระบัญชาที่ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั่วโลกจะมีแนวโน้มที่จะปลูกต้นไม้ต่างๆแทนที่จะหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐ!

ในความฝันของเนบูคัดเนสซาร์ในดาเนียล 4 ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งเป็นภาพแสดงถึงอาณาจักรของเขา, การจัดระเบียบของเขาและความเป็นกษัตริย์และการสถาปนาการปกครองของเขา ดังนั้นในที่ๆเคยมีเพียงชุมนุมชนต่างๆในท้องถิ่นที่เป็นพวกคริสเตียนที่ประกาศข่าวประเสริฐทุกหนทุกแห่ง บัดนี้กลับมีองค์กรประจำนิกายต่างๆเติบโตขึ้นมา, สถาบันต่างๆที่สนใจแต่การเอาตัวเองให้รอดแทนที่จะนึกถึงหน้าที่หลักในการประกาศข่าวประเสริฐ ในองค์กรเช่นนั้น พวกครูสอนเท็จก็แห่กันเข้าไป พวกเขาอยากได้ตำแหน่ง ด้วยถ้อยคำหลอกลวงพวกเขาจะค้ากำไรจากผู้คน พวกเขาเป็นเลขานุการประจำนิกายและบิชอปและคาร์ดินัลและสันตะปาปาที่อยู่ท่ามกลาง *“นกเหล่านั้นในอากาศที่มาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้าน”* ของต้นไม้นั้น

ภาพๆนี้ถูกสานต่อในวิวรณ์ 18 ในสุดยอดศาสนจักรที่ยิ่งใหญ่นั้นซึ่งจะเป็นคริสตจักรทางการประจำรัฐของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่จะมาผู้นั้น วิวรณ์ 18:2 กล่าวว่า *“ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า “บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปีศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด”* ดังนั้นบาบิโลนฝ่ายวิญญาณ, คริสตจักรโลกซึ่งจะมาในยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น, จะเป็น *“ที่อาศัยของผีปีศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด”* ขอให้เราระวังแนวโน้มอันตรายนั้นของการหันไปสู่องค์กรและสถาบันต่างๆแทนที่จะหันไปสู่งานหลักเดียวที่ยิ่งใหญ่ของความเชื่อแบบคริสเตียนตามพระคัมภีร์ใหม่ – นั่นคือ การแพร่ข้อความแห่งข่าวประเสริฐไปยังทุกหนทุกแห่ง

เชื้อของผู้ทำอาหาร

มธ 13:33

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:33:

อีกครั้งที่คำอุปมานี้ต้องสอดคล้องกับคำอุปมาอื่นๆที่เหลือในการแสดงภาพของเส้นทางที่ชั่วร้ายของยุคที่ชั่วร้ายนี้ เชื้อตรงนี้ที่ค่อยๆทำให้แป้งดิบฟูขึ้นทั้งก้อนไม่ได้แสดงภาพข่าวประเสริฐที่พิชิตโลกจนกระทั่งคนทั้งโลกถูกทำให้เป็นคริสเตียนกันหมด เชื้อในพระคัมภีร์ไม่ได้เป็นภาพของความดี แต่เป็นภาพของความชั่วร้าย ขนมปังซึ่งถูกปรุงให้ทูตสวรรค์เหล่านั้นแม้แต่ในเมืองโสโดมก็เป็นขนมปังไร้เชื้อ (ปฐก. 19:3) ขนมปังที่ถูกรับประทานกับลูกแกะปัสกาและในเทศกาลเลี้ยงอีกเจ็ดวันที่ตามมานั้นต้องเป็นขนมปังไร้เชื้อเนื่องจากมันเป็น

ภาพของพระเยซู ผู้ทรงไม่มีบาปของเรา (อพย. 12:8, 15) ขนมปังที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาที่แสดงภาพของพระเยซูผู้ทรงเป็นเครื่องสัตวบูชาของเราต้องเป็นขนมปังไร้เชื้อ (ลนต. 2:4, 5) พระเยซูทรงบัญชาพวกสาวกว่า "จงระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี" (มธ. 16:6-12; มาระโก 8:15) จากนั้นข้อความใน 1 โครินธ์ 5:6-8 ก็แสดงออกอย่างชัดเจนว่าคริสเตียนควรเป็นผู้ที่ไร้เชื้อ ความบาปของสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งที่ถูกยอมให้ร่วมสามัคคีธรรมได้อยู่อาจนำคนอื่นๆให้หลงผิดไปด้วย และดังนั้น "เชื้อขนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แป้งดิบฟูทั้งก้อน" พวกเขาได้รับบัญชาให้กำจัดเชื้อนั้นออกไปเสีย เพื่อที่จะเป็นแป้งดิบก้อนใหม่ที่ไร้เชื้อ จงสังเกตเป็นพิเศษว่าเชื้อถูกกล่าวว่าเป็นตัวแทนของ "ความชั่วช้าเลวทราม" (1 คร. 5:8) ดังนั้นมันจึงชัดเจนว่าเชื้อในมัทธิว 13:33 ไม่ได้เป็นภาพของข่าวประเสริฐ ตรงกันข้ามพระเยซูทรงยกภาพประกอบยุคนี้ว่ามีลักษณะเป็นการแพร่กระจายอย่างช้าๆของความชั่วและหลักคำสอนเทียมเท็จ จนกระทั่งคนทั้งโลกจะถูกปนเปื้อนด้วยมัน พร้อมกับลัทธิสมัยใหม่นิยมในเกือบทุกนิกาย, การรักโลกในคริสตจักรทั้งหลาย, การรักเงินและความเย่อหยิ่งและความไม่เชื่อบนธรรมาสน์, เราเห็นผลลัพธ์ต่างๆของเชื้อนั้นที่แพร่กระจายไป

มันสำคัญด้วยที่ว่าผู้หญิงถูกใช้ตรงนี้เพื่อแสดงภาพการแพร่กระจายของหลักคำสอนเท็จและความชั่วเป็นไปได้ไหมว่า มันอ้างอิงถึงการมีส่วนของพวกผู้หญิงในการก่อตั้งศาสนาเทียมเท็จต่างๆ เช่น คริสเตียนวิทยาศาสตร์, การทรงเจ้าเข้าผี, และการที่คริสตจักรสมัยใหม่เน้นบทบาทของเพศหญิง? ดร.สโกฟิลด์ กล่าวว่า "ในความหมายในทางไม่ดี ผู้หญิงมักเป็นสัญลักษณ์ของอะไรบางอย่างที่อยู่ผิดที่ผิดทางในเรื่องทางศาสนา" และแนะนำให้ศึกษาวิวรณ์ 2:20 และวิวรณ์ 17:1-6

ขุนทรัพย์ซึ่งซ่อนไว้ที่ทุ่งนา (คือคนอิสราเอล)

มธ 13:44

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:44:

คุณน่าจะสังเกตเห็นแล้วว่าคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน (ข้อ 24-30) และเรื่องอวน (ข้อ 47-50) มีลักษณะที่คล้ายกันมากๆ โดยแสดงภาพของการแยกจากกันระหว่างผู้ที่รอดและผู้ที่ไม่รอดที่จะมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกตอนสิ้นความทุกข์ลำบากนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์เพื่อครอบครอง ทั้งคู่แสดงภาพอาณาจักรนั้นที่ถูกเริ่มต้นและบรรดาผู้ที่ไม่รอด (ข้าวละมานและปลาที่ไม่ดี) ถูกทำลาย คุณสังเกตเห็นแล้วเช่นกันว่าคำอุปมาเรื่องเมล็ดมัสตาร์ด (ข้อ 31, 32) และเรื่องเชื้อนั้น (ข้อ 33) เป็นคำอุปมาแฝดที่มีคำสอนคล้ายกันมากๆ ดังนั้นคำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนาและเรื่องไข่มุกที่มีราคามากจึงเป็นคำอุปมาแฝดที่มีความหมายเหมือนกันอย่างชัดเจน การจับคู่คำอุปมาหกเรื่องนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นการจงใจ

คำอุปมาเรื่องแรกในบทนี้ที่เป็นเรื่องของผู้หว่านเป็นคำอุปมาชนิดที่แตกต่างออกไปโดยเกริ่นนำคำถามทั้งหมดนั้นโดยเฉพาะจากมุมมองของผู้ที่นำวิญญาณ พระเยซูในขณะนั้นกำลังสอนเหล่าผู้ที่นำวิญญาณ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกอัครทูต) เกี่ยวกับปฏิกิริยาที่มีต่อข่าวประเสริฐซึ่งพวกเขาควรคาดว่าจะเจอ บางคนจะไม่

สนใจไยดีแม้แต่นิดเดียว บางคนจะสนใจ แต่ไม่ได้รับความรอด บางคนจะได้รับความรอดแต่ไม่เกิดผล และบางคนจะได้รับความรอดและเกิดผลมาก

คำอุปมาทั้งเจ็ดเรื่องนี้รวมกันให้ภาพอันสมบูรณ์ของเส้นทางของยุคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหกเรื่องสุดท้าย (หกเป็นเลขของมนุษย์) บอกเล่าถึงความเสื่อมทรามลงของอารยธรรมและการบิดเบือนข่าวประเสริฐ, การปนของไม่ดีเข้ากับของดี จงจำไว้ว่าชาวโลกอยากได้คนที่ปรับตัวให้เข้ากันเก่ง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยากได้คนที่แยกออกจากกันเก่ง (2 คร. 6:14-18)

คำอุปมาเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา (ข้อ 44) มักถูกตีความผิดอยู่บ่อยๆ ขุมทรัพย์นั้นไม่ใช่พระคริสต์ พระคริสต์ไม่ได้ถูกซ่อนไว้ มนุษย์ไม่ได้ซื้อพระองค์ และหากพวกเขาพบพระองค์แล้ว พวกเขาก็ไม่เอาพระองค์ไปซ่อนไว้อีก และพระคริสต์ไม่ใช่ไข่มุกที่มีราคามากด้วย และผู้คนไม่ขายทุกสิ่งที่ตนมีเพื่อที่จะพบพระองค์ คนทั้งหลายไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติ หรือแม้แต่โดยการเสียสละสิ่งต่างๆ แต่โดยความเชื่อในพระคริสต์เพียงเท่านั้น คำอธิบายของ ดร. สโกฟิลด์เกี่ยวกับคำอุปมาเหล่านี้มีประโยชน์มากๆ ดร. สโกฟิลด์คิดว่า ขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนานี้ คือชนชาติอิสราเอลและไข่มุกที่มีราคามากนั้นคือคริสตจักร, พระกายและเจ้าสาวของพระคริสต์ ซึ่งรวมผู้ที่รอดแล้วทุกคนเข้าไว้ด้วย

มุกดาเม็ดหนึ่งมีราคามาก (คือคริสตจักร)

มธ 13:45-46

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:45-46:

ดูเหมือนเป็นที่แน่นอนว่าไข่มุกที่มีราคามากนั้นเป็นตัวแทนของทุกคนที่ได้รับความรอด ซึ่งถูกทราบล่วงหน้าแล้วโดยพระคริสต์ พระเยซูทรงสละทิ้งทุกสิ่งที่พระองค์เคยมี ความมั่งคั่ง, สง่าราศี, เกียรติยศ, สามัคคีธรรมกับพระบิดา, ทุกสิ่งแห่งสวรรค์, การแซ่ซ้องสรรเสริญของเหล่าทูตสวรรค์และสถานะโดยชอบของพระองค์ในฐานะพระผู้สร้างและองค์พระผู้เป็นเจ้า, และทรงถ่อมพระองค์ลงมารับสภาพผู้รับใช้คนหนึ่ง, คือสภาพเนื้อหนังที่เต็มไปด้วยความบาป, ในความยากจน, ความอับอาย, ความทุกข์โศกและความเกลียดชัง, การทดลองและความทุกข์เพื่อที่จะได้พวกเราไป เรามีค่ามากจริงๆในสายพระเนตรของพระองค์! เราเป็นไข่มุกที่มีราคามากที่พระเยซูทรงซื้อด้วยราคาอันแสนแพงแห่งการทุกข์ทรมานอันโหดร้ายและพระโลหิตของพระองค์เอง ผมเห็นว่าขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนในทุ่งนานั้นมีความหมายแบบเดียวกัน พระเยซูทรงทราบล่วงหน้าว่าใครจะรับความรอดและทรงรักเราพอที่จะซื้อเราด้วยราคาอันแสนเจ็บปวด พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อบาปของคนทั้งโลก (1 ยอห์น 2:2) แม้พระองค์ทรงทราบว่าคนทั้งโลกจะไม่ยอมรับความรอดก็ตาม พระองค์ทรงจ่ายค่าทุ่งนานั้นทั้งหมดแล้ว นั่นคือ ทั้งโลก เพื่อที่จะได้ขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้นั้น คือคนเหล่านั้นที่จะรับความรอด เพราะเห็นต่างเล็กน้อยจาก ดร. สโกฟิลด์ ผมขอเลือกการตีความที่ว่าขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้นั้น เช่นเดียวกับไข่มุกที่มีราคามากนั้น เป็นตัวแทนของดวงวิญญาณเหล่านั้นที่จะรับความรอดโดยพระโลหิตของพระคริสต์

พระคำข้อเหล่านี้มีค่าประเสริฐยิ่ง “จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร!” (1 ยอห์น 3:1)

การเลือกปลาในอวน (คือคนที่รอดในสมัย 7 ปี)

มธ 13:47-50

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:47-50:

ในคำอุปมานี้เช่นเดียวกับในคำอุปมาเรื่องข้าวละมาน วลีที่ว่า “การสิ้นสุดของโลก” หมายถึง การสิ้นสุดของยุคนี้ ยุคนี้ถูกเรียกในพระคัมภีร์ว่าเป็น “เวลากำหนดของคนต่างชาติ” (ลูกา 21:24) เพราะว่าคนต่างชาติจะมีบทบาทสำคัญกว่าในการสร้างความสับสนแห่งสงครามและความยากลำบากและความบาป จนกระทั่งพระคริสต์เสด็จกลับมาและทรงทำให้พวกยิวกลับมามีบทบาทอีกครั้งที่เยรูซาเล็ม เวลากำหนดของคนต่างชาติได้เริ่มต้นขึ้นพร้อมกับเนบูคัดเนสซาร์ ในความหมายที่จำกัดยิ่งขึ้น คำอุปมานี้กำลังพูดถึงยุคคริสตจักร แต่การสิ้นสุดของยุคนี้จะมา ไม่ใช่ตอนที่พวกวิสุทธิชนถูกรับขึ้นไป แต่ตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อทำลายอาณาจักรเหล่านั้นของโลกนี้และเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เองตอนสิ้นความทุกข์ลำบากนั้น จงเปรียบเทียบคำอุปมานี้กับคำอุปมาเรื่องข้าวละมานในข้อ 24-30 และคุณจะเห็นว่าความหมายเกือบเป็นแบบเดียวกันเลย ตอนสิ้นยุคนี้ โลกนี้ก็จะยังมีข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลีและปลาไม่ดีซึ่งไม่ได้อยู่ในทะเลเท่านั้น แต่อยู่ในอวนกับปลาที่ดีด้วย เราถูกเตือนความจำอีกครั้งว่าพวกทูตสวรรค์เป็นผู้เกี่ยวที่จะ “แยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม” ข้อ 50 เช่นเดียวกับข้อ 42 บอกว่านรกเป็นเตาไฟจริงๆ

คนที่เรียนรู้แล้วที่เอาของออกมาจากคลังของตน

มธ 13:52

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 13:52:

จงสังเกตข้อปฏิบัติเหล่านั้นสำหรับบรรดานักเทศน์และอาจารย์ในข้อ 52 คนทั้งหลายที่เข้าใจคำอุปมาเหล่านี้เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์และเส้นทางของยุคนี้และเหตุการณ์ต่างๆในอนาคตซึ่งถูกพยากรณ์ไว้อย่างชัดเจนแล้ว ไม่เพียงต้องเทศนาเกี่ยวกับอดีต นั่นคือ “ของเก่า” เท่านั้น แต่ต้องเทศนาเกี่ยวกับอนาคต นั่นคือ “ของใหม่” ด้วย คนที่ไม่เข้าใจเกี่ยวกับอาณาจักรที่จะมานั้นของพระคริสต์และเส้นทางของยุคนี้ที่นำไปสู่มัน, ข้อลึกลับต่างๆเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์, ก็ไม่พร้อมที่จะเทศนาครึ่งหนึ่งของพระคัมภีร์ เหตุฉะนั้น จงระวังและ “จงหมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอายแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง”

สหายของเจ้าบ่าวที่ยังไม่ได้อดอาหาร

มธ 9:14-15 มก 2:18-20 และ ลก 5:33-35

คำอธิบายสำหรับคำอุปมานี้:

พวกฟาริสีเจาะจงวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูที่ไม่ถืออดอาหาร โดยเรียกพระองค์ว่าเป็นคนกินเติบ, คนดื่มน้ำองุ่นมาก, และคบหาสมาคมกับพวกคนบาป (มธ. 11:19; ลูกา 7:34) พระเยซูไม่ได้ทรงต่อต้านการถืออด

อาหาร การถืออดอาหารของยอห์นและพวกสาวกของเขาคงเป็นเรื่องที่พอพระทัยพระเจ้าเป็นแน่เพราะมันไม่ถูกติเตียนตรงไหนเลย อย่างไรก็ตาม การถืออดอาหารของพวกฟาริสีนั้นเป็นการหน้าซื่อใจคด (มธ. 6:16; ลูกา 18:12) เหมือนกับที่ถูกประณามในอิสยาห์ 58:3-5 อย่างไรก็ตาม พวกสาวกของพระเยซูก็ไม่ได้ถูกสอนให้ถืออดอาหารเพราะว่าพระองค์ ผู้ทรงเป็นเจ้าบ่าวนั้น ยังอยู่กับพวกเขา เวลาแห่งความทุกข์ใจของพวกเขา แห่งการรอคอยฤทธิ์เดชฝ่ายวิญญาณและการที่พวกเขาถูกข่มเหงจะมาหลังจากที่เจ้าบ่าวนั้นทรงถูกพาตัวไปแล้ว แล้วพวกเขาจะถืออดอาหารเมื่อถึงเวลานั้น ข้อ 15 บอกเป็นนัยว่าพวกสาวกคงถืออดอาหารแน่ๆในระหว่างการรอคอยก่อนถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้นหลังจากที่พระเยซูทรงถูกรับขึ้นไปเพียงไม่นาน (กิจการ 1:12-14) เปาโลถืออดอาหารเช่นเดียวกัน โดยอธิษฐานขอฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 9:9, 11, 17) ต่อมาบารนาบัส, เปาโลและนักเทศน์และอาจารย์คนอื่นๆก็ถืออดอาหารขณะที่พวกเขาอธิษฐานและรอคอยต่อพระพักตร์พระเจ้า (กิจการ 13:1-3)

การเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า และน้ำองุ่นใหม่กับถุงหนังเก่า

มธ 9:16-17 มก 2:18-21 ลก 5:33-36

คำอธิบายสำหรับคำอุปมา 2 เรื่องนี้:

ภาพประกอบหรือคำอุปมาสองเรื่องนี้ที่พระเยซูทรงใช้มีบันทึกอยู่ในมัทธิว 9:16, 17; มาระโก 2:21, 22 และลูกา 5:36-39 แน่นอนว่าคุณคงเห็นแล้วว่าหนังสือข่าวประเสริฐสามเล่ม – มัทธิว, มาระโก, ลูกา – บอกเล่าเรื่องราวเดียวกัน ขณะที่ยอห์นเล่าเหตุการณ์หลายอย่างที่แตกต่างออกไป รวมถึงคำเทศนาและคำสอนต่างๆของพระเยซูที่ไม่ได้ให้ไว้ในสามเล่มนี้ด้วย ด้วยเหตุนี้เอง มัทธิว, มาระโก, และลูกาจึงถูกเรียกว่า “หนังสือข่าวประเสริฐที่มีเนื้อหาคล้ายกัน” คือเป็นหนังสือข่าวประเสริฐที่มีเค้าโครงเรื่องคล้ายกันมากๆ

คำอุปมาสองเรื่องนี้ในมัทธิว 9:16,17 มีความหมายเดียวกัน “เสื้อเก่า” ในข้อ 16 คือ พิธีการต่างๆของพระราชบัญญัติของโมเสส รวมถึงประเพณีและธรรมเนียมปฏิบัติต่างๆที่พวกฟาริสีสร้างขึ้นเพิ่มเติมเข้ากับพระราชบัญญัติด้วย พวกเขาอยากให้พระเยซูตีความตามพวกเขาในเรื่องสะบาโต, ปฏิบัติตามธรรมเนียมของพวกเขาในการถืออดอาหาร, ถือว่าการเข้าสุหนัตเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง รวมถึงเรื่องระบบปุโรหิตและการถวายสัตวบูชาต่างๆด้วย หลายครั้งพวกเขาโต้แย้งกับพระเยซูเพราะว่าพระองค์ไม่ทรงทำให้คำสอนของพระองค์สอดคล้องกับประเพณีต่างๆของพวกเขาหรือเข้ากันกับส่วนที่เป็นพิธีการแห่งพระราชบัญญัติของโมเสส นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับสะบาโต (มธ. 12:1-14), เกี่ยวกับการล้างมือ, เกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติเรื่อง “โกระบัน” (มัทธิว 15:1-11; มาระโก 7:1-13) ดังนั้นพระเยซูจึงกำลังอธิบายตรงนี้ว่าพระองค์มิได้เสด็จมาเพียงเพื่อที่จะปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับธรรมเนียมต่างๆของพวกฟาริสีและอยู่ใต้บังคับและเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติในเรื่องพิธีการ ตรงกันข้าม พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะนำพันธสัญญาอันใหม่ถอดด้ามมาให้ พระเยซูมิได้เสด็จมาเพื่อที่ปะเข้ากับพระราชบัญญัติซึ่งล้มเหลวที่จะช่วยมนุษย์ให้ได้รับความรอดเพราะเหตุความอ่อนแอของเนื้อ

หนังที่บาป (โรม 7:10-14; 8:3) ตรงกันข้าม พระองค์ได้เสด็จมาแล้วตอนนี้เพื่อที่จะทำให้ภาพเล็งและพิธีการทุกอย่างสำเร็จจริงและนำพันธสัญญาใหม่นั้นเข้ามา

เมื่อพระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์ ก็ไม่มีการถวายสัตวบูชาอีกต่อไปแล้ว เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายและเสด็จขึ้นไปสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ระบบปุโรหิตก็ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราแล้ว (ฮบ. 4:14-16; 7:25; 9:11-15) เนื่องจากบัดนี้หลักคำสอนเรื่องการบังเกิดใหม่และการเข้าสุหนัตทางใจปรากฏชัดเจนแล้ว การเข้าสุหนัตทางเนื้อหนังจึงไม่ใช่สิ่งที่คริสเตียนแห่งพระคัมภีร์ใหม่ต้องปฏิบัติ ทั้งหนังสือกาลาเทียและหนังสือฮีบรูได้ถูกเขียนขึ้นเพื่ออธิบายอย่างชัดเจนว่าพระราชบัญญัติที่เป็นพิธีการได้ทำหน้าที่ของมันสำเร็จแล้วในการยกตัวอย่างประกอบความจริงฝ่ายวิญญาณ บัดนี้พระคริสต์ได้เสด็จมาและทำให้พระราชบัญญัติที่เป็นพิธีการสำเร็จแล้ว พันธสัญญาใหม่มีอำนาจมากกว่าพันธสัญญาเก่า และดีกว่าด้วย จงอ่านกาลาเทีย 4:22-31 ซึ่งแสดงให้เห็นพันธสัญญาสองแบบนั้น, ระบบที่แตกต่างกันสองระบบนั้นคือ พระราชบัญญัติและพระคุณ พระเยซูได้ทรงนำเสื้อผ้าชุดใหม่มาให้แล้ว มันไม่ใช่การปะซ่อมประเพณีต่างๆของพวกฟาริสี พระองค์ทรงสลัดทิ้งพิธีการต่างๆ, การเข้าสุหนัต, การถวายสัตวบูชาต่างๆ ฯลฯ ของพระราชบัญญัติที่เป็นพิธีการแล้ว พระองค์ไม่ได้เอาน้ำองุ่นใหม่แห่งข่าวประเสริฐใส่เข้าไปในถุงหนังเก่านั้น ดู ฮีบรู 8:7-13 เช่นกัน

แน่นอนว่าคุณเข้าใจว่าภาคพันธสัญญาเดิมได้รับการดลใจพอๆกับภาคพันธสัญญาใหม่และสอนเรื่องความรอดโดยพระคุณ, และบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อคนบาปทั้งหลาย (ปฐก. 15:6; อสย. 53; กจ. 10:43) แต่คำสอนเหล่านั้นได้ถูกพวกฟาริสีเพิกเฉยเป็นส่วนใหญ่และพวกเขาปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับตัวหนังสือของพระราชบัญญัติโดยไม่เข้าใจความหมายนั้น (ดู ข้อ 13) พระเยซูทรงนำระบบการจัดการแบบใหม่เข้ามาแล้ว พระเยซูมิได้ทรงกำจัดทิ้งพระราชบัญญัติของโมเสส แต่ทรงทำให้พิธีการเหล่านั้นที่เป็นภาพเล็งถึงพระองค์สำเร็จจริงแล้ว เรายังควรเรียนภาคพันธสัญญาเดิมอยู่เหมือนเดิม (ลูกา 24:25-27; ยอห์น 5:39, 46; รม. 15:4; 1 คร. 10:11; 2 ทธ. 3:16) อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามพิธีการต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับการเข้าสุหนัต, การรับประทานอาหาร, สะบาโตแบบต่างๆ ฯลฯ (คส. 2:13-17)

“ถุงหนัง” ในมัทธิว 9:17 คือถุงหนังที่มักเป็นหนังแพะและถูกเย็บเข้าอย่างดีเพื่อใช้บรรจุน้ำองุ่น ถุงหนังที่ถูกฟอกมาใหม่ๆจะยืดตัวได้และไม่ฉีกขาดหากน้ำองุ่นถูกหมัก แต่หนังที่เก่ากว่าจะฉีกขาดหากเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่เข้าไป ดังนั้นข่าวประเสริฐของพระคริสต์และคำสอนของพระองค์จึงยิ่งใหญ่เกินกว่าที่จะถูกห่อหุ้มอยู่ภายในพิธีการและธรรมเนียมปฏิบัติและประเพณีเหล่านั้นของพวกฟาริสี พระองค์ผู้ทรงเป็นผู้ออกพระราชบัญญัติ ทรงถอดเสื้อผ้าเก่านั้นและเอาถุงหนังเก่านั้นออกไป ซึ่งใช้พระราชบัญญัติที่เป็นพิธีการเป็นพาหนะเพื่อนำไปสู่ความจริงฝ่ายวิญญาณ และทรงใช้ของใหม่ในเวลาที่พระองค์ทรงเลือกแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงใช้งานของเก่าเหล่านั้นเสร็จตามจุดประสงค์ของพระองค์แล้ว

ชั่วอายุที่บ่น

มธ 11:16-19 ลก 7:29-35

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 11:16-19:

คนชั่วที่ปฏิเสธพระคริสต์มีทัศนคติที่เหมือนกัน คือ ชอบใช้ข้ออ้างต่างๆ (ลูกา 14:18) ตรงนี้เราเรียนรู้ว่าพวกยิวที่เป็นคนชั่วซึ่งไม่อยากฟังคำเทศนาของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ก็ยืนกรานว่าเขามีผีเข้าสิง ในสมัยปัจจุบันผู้คนคงกล่าวว่ายอห์นเป็นคนคลั่งศาสนาหรือเพี้ยนหรือเสียสติไปแล้ว คำวิพากษ์วิจารณ์นี้อาจถูกกล่าวโดยคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมรับบัพติศมาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้แสดงให้เห็นหลักฐานของการกลับใจใหม่เลย (มธ. 3:7, 8) พวกผู้นำของคนยิวไม่ยอมรับการรับใช้ของยอห์น (มธ. 21:25) ตรงนี้เราเรียนรู้คำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับพระเยซูเช่นกัน พระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็น “คนกินเติบและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป” ดูเหมือนเป็นเรื่องน่าตกใจที่คนเหล่านั้นวิพากษ์วิจารณ์พระเยซูเจ้าว่าเป็นคนกินเติบและคนดื่มจัด ซึ่งเราทราบว่าไม่เป็นความจริงเลย และพวกเขาก็บอกเป็นนัยว่าโดยการคบหาสมาคมกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป พระองค์จึงทรงเห็นชอบกับคนเหล่านั้นและคบคนไม่ดี คริสเตียนทั้งหลายที่สัตย์จริงคาดหวังได้เลยว่าจะเจอกับการข่มเหงแบบนั้น (2 ทธ. 3:12) และควรชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่พระเยซู (มธ. 5:10-12; ลก. 6:22, 23) ส่วนท้ายของมัทธิว 11:19 ที่กล่าวว่า “พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น” หมายความว่า คนที่มีปัญญาอย่างแท้จริงจะเห็นและเข้าใจความจริงเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตเหมือนกับที่พระเยซูได้ทรงกระทำ ความจริงจะเผยออกมาในที่สุด และคนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตอย่างระมัดระวังและเปี่ยมด้วยการอธิษฐานอย่างแท้จริงเพื่อทำให้พระเยซูพอพระทัยก็ไม่จำเป็นต้องกลัวคำกล่าวร้ายต่างๆของคนชั่ว

คนที่รับการยกหนี้แล้วที่ไม่ยอมยกหนี้ให้แก่คนอื่น

มธ 18:21-35

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 18:21-35:

ลูกา 17:3,4 คล้ายคลึงกับข้อ 21 และ 22 ตรงนี้ คำสอนที่ชัดเจนของพระคำสองข้อนี้เป็นสิ่งที่เราไม่อาจปฏิเสธได้เลย หลายคนรู้สึกว่าหากพี่น้องคนใดทำบาปผิดซ้ำเดิมกับคนๆหนึ่งถึงสามครั้ง เขาก็ไม่ควรได้รับการยกโทษ เปโตรใจกว้างกว่าและเต็มใจที่จะยกโทษให้ถึงเจ็ดครั้ง (ข้อ 21) แต่พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนว่าคนๆนั้นควรได้รับการยกโทษอย่างน้อย “เจ็ดสิบครั้งคูณด้วยเจ็ด” หรือ 490 ครั้ง อันที่จริงแล้ว ในทางปฏิบัตินั่นหมายถึงจำนวนครั้งที่ไม่จำกัด หากคุณยกโทษให้พี่น้องของคุณ 490 ครั้ง คุณก็น่าจะมีนิสัยชอบยกโทษให้แล้วและเลิกนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้น จำไว้ว่าคริสเตียนไม่ควรเป็นเหมือนคนที่ไม่รอดในโลกที่ชั่วนี้

คำอุปมาที่โดดเด่นของพระเยซูในข้อ 23 ถึง 34 มีคำสอนหนึ่งที่เราไม่ควรพลาด “กษัตริย์” องค์นั้น (ข้อ 23) เป็นตัวแทนของพระเจ้า คนที่ถูกพาตัวมาหาพระองค์ซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์คือ ใครก็ได้ในพวกเรา หนึ่งหมื่นตะลันต์คงเท่ากับเงินปริมาณมหาศาล เงินตะลันต์หนึ่งมีค่าเท่ากับประมาณ 1,940 ดอลลาร์สหรัฐ

ทองคำตะลันต์หนึ่งมีค่าเท่ากับประมาณ 29,000 ดอลลาร์สหรัฐ ดังนั้น แม้แต่เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ก็คงเท่ากับอย่างน้อย 19 ล้านดอลลาร์สหรัฐ! นั่นแสดงภาพประกอบว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับบาปทั้งหลายของเราที่กระทำต่อพระองค์ เราติดหนี้พระองค์มากมายมหาศาล มากกว่าที่เราจะจ่ายไหว มากกว่าที่ใครอื่นใดเคยติดหนี้เรา ข้อ 25 แสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เราสมควรได้รับอย่างสาสม หากพระเจ้าจะทรงเอาทุกสิ่งที่เรามีไปจากเรา – ชีวิตของเรา, ครอบครัวของเรา, ทรัพย์สิ่งของๆเรา – และโยนจิตวิญญาณของเราลงไปในนรก มันก็ยังไม่สมกับที่เราสมควรได้รับอย่างสาสมเลย! โอ้ ความชั่วของเราช่างล้ำลึกยิ่งนัก! ความบาปของเราที่กระทำผิดต่อพระเจ้าช่างเลวร้ายเหลือเกิน!

ข้อ 26 แสดงให้เห็นท่าทีที่พวกเราหลายคนเคยมีต่อพระเจ้าตอนที่เรามาขอให้พระองค์ยกโทษให้ ตอนนั้นผมรู้ตัวว่าผมติดหนี้พระเจ้าเยอะมากเหลือเกิน เพราะไม่รู้ถึงความชั่วแห่งจิตใจของผม ผมจึงได้สัญญาว่าจะทำให้พระองค์พอพระทัย, สัญญาว่าจะดำเนินชีวิตในทางที่ถูก, และไม่ทำให้พระองค์เสื่อมเสียเกียรติอีก แต่ผมก็มิได้รักษาคำสัญญาเหล่านั้นของผม ผมคิดว่าไม่มีใครเคยรักษาคำสัญญาแบบนั้นได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ข้อ 27 แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับบาปทั้งหลายของเรา เพราะทรงรู้สึกสงสารกษัตริย์องค์นั้นจึง “โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป” เมื่อเราได้พบสันติสุขกับพระเจ้า เราก็พบมันไม่ใช่เพราะว่าเราจะชำระหนี้เมื่อถึงเวลาที่กำหนด แต่เพราะการยกโทษที่พระองค์ประทานให้เราเปล่าๆ หนี้นั้นถูกชำระแล้วโดยอีกผู้หนึ่ง นั่นคือพระเยซูคริสต์

คราวนี้จงเปรียบเทียบการกระทำผิดที่ชายคนหนึ่งกระทำต่ออีกคนหนึ่งและพระเจ้าทรงเห็นมันอย่างไรในข้อ 28 ขนาดของความผิดนั้นถูกแสดงภาพเป็น “หนึ่งร้อยเดนาริอัน” กระนั้นจิตใจที่เจ้าคิดเจ้าแค้นและไม่ยอมยกโทษให้ที่ชายคนหนึ่งมีต่ออีกคนก็ถูกแสดงเป็นภาพในข้อ 28 และ 29 หลังจากที่พระเจ้าทรงยกโทษให้เราอย่างบริบูรณ์แล้ว เราจะดูใจแคบ, ใจร้าย, อกกตัญญูในสายพระเนตรของพระเจ้ามากขนาดไหนเมื่อเราโมโหและมีใจขมขื่นต่อพี่น้องคนหนึ่งที่ทำผิดต่อเรา ความบาปของเราที่กระทำต่อพระเจ้าเป็นเหมือนหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ (ข้อ 24) ความบาปอื่นๆที่คนกระทำผิดต่อเราเมื่อเทียบกันแล้วก็ไม่มากกว่าหนึ่งร้อยเดนาริอัน

ทัศนคติของชาวโลกที่มีต่อคริสเตียนคนหนึ่งที่ไม่ยอมยกโทษให้และไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างปกติสุขกับคนอื่นๆได้ก็ถูกแสดงให้เห็นในข้อ 31 ความรักแบบพี่น้องเป็นคุณลักษณะแบบคริสเตียนอย่างหนึ่งที่คนชั่วที่สุดบนแผ่นดินโลกก็ยังตระหนักและให้คุณค่าว่าเหมาะแก่คริสเตียน (ยอห์น 13:35) ชาวโลกย่อมไม่มั่นใจในตัวคริสเตียนคนใดที่ไม่รู้จักยกโทษ

ทัศนคติของกษัตริย์องค์นี้ที่มีต่อผู้รับใช้ของเขาในข้อ 34 เป็นตัวแทนของวิธีที่พระเจ้าทรงรู้สึกต่อกระทั่งลูกๆของพระองค์เองที่ไม่ยอมยกโทษ “ให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง” คริสเตียนคนใดที่ไม่ยอมยกโทษให้ก็ถูกลิขิตให้เจอกับการลงโทษบางอย่างและพระพิโรธของพระเจ้า ไม่มีทางที่เราจะวัดความเสียหายอันไร้ขีดจำกัดและความบาปที่เกิดขึ้นต่อจากการไม่ยกโทษให้ คำอธิษฐานที่ถูกขัดขวาง (1 ปต. 3:1-7), การทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย (อฟ. 4:30-32), และความชั่วร้ายอื่นๆอีกนับไม่ถ้วนเกิดขึ้นต่อจากใจที่ไม่ยอมยกโทษให้

สมมติว่าคุณปิดประตูห้องของคุณเดี๋ยวนี้, คุกเข่าลงและทูลขอพระเจ้าให้ตรวจค้นใจของคุณ หากมีการไม่ยอมยกโทษให้หรือการอาฆาตแค้นหรือความขมขื่นต่อบุคคลใดก็ตามบนแผ่นดินโลก คุณก็ควรยกโทษให้ที่นี่เดี๋ยวนี้เพราะเห็นแก่พระคริสต์และวางใจพระองค์ว่าจะทรงยกโทษให้คุณเช่นกันสำหรับการละเมิดทุกอย่างของคุณและขอให้มันออกมา "จากใจของคุณ" อย่างแท้จริงด้วยเถิด

วิธีรู้จักเพื่อนบ้านของตน

ลก 10:25-37

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 10:25-37:

คำว่า *นักกฎหมาย* ไม่ได้หมายถึง พวกทนายความที่ว่าความในชั้นศาล แต่เป็นนักเรียนและผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของโมเสส, พระคัมภีร์เดิม และผู้คงแก่เรียนคนนั้นถามคำถามหนึ่งกับพระเยซูว่า "*ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก*" จงหมายเหตุสองสิ่งที่เจืออยู่ในคำตอบของพระเยซู สิ่งหนึ่งก็คือว่าชายคนนี้กล่าวเช่นนี้ด้วยความไม่จริงใจ "*เพื่อทดลองพระเยซู*" อีกสิ่งหนึ่งก็คือว่าเขาอยากได้วิธีที่จะได้ชีวิตนิรันดร์โดยการกระทำ: "*ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก*"

ดังนั้นเนื่องจากชายผู้นี้เป็นนักเรียนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของภาคพันธสัญญาเดิม พระเยซูจึงทรงขอให้เขาสรุปย่อหน้าที่พึงกระทำตามที่มีกล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ

ชายผู้นี้เป็นนักเรียนพระราชบัญญัติที่เก่งคนหนึ่ง และเขาตอบโดยยกข้อความจากพระราชบัญญัติ 6:5 และจากนั้นก็ยกเลวีนิติ 19:18 และมันถูกต้องแล้วที่สองข้อนี้สรุปย่อพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระเจ้า และมันเป็นความจริงที่ว่า "*ความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว*" (โรม 13:10) และยากอบ 2:8 ก็เรียก "*จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง*" ว่า "*พระราชบัญญัติแห่งพระมหากษัตริย์*" และ 1 ยอห์น 4:8 กล่าวว่า "*พระเจ้าทรงเป็นความรัก*" และอีกครั้ง 1 ยอห์น 2:10 บอกเราว่า "*ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง*" ดังนั้นความชอบธรรมทั้งสิ้นจึงถูกสรุปย่ออยู่ในพระบัญชานี้ที่ให้รักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ, ความคิด, จิตและกำลังของคุณและที่ให้รักเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักตัวเอง

แต่นี่เป็นแผนการแห่งความรอดอย่างหนึ่งหรือไม่? พระเยซูตรัสแก่ชายคนนั้นว่า "*ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต*" และเราก็เข้าใจว่าพระคริสต์ทรงหมายถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ความตายฝ่ายวิญญาณ

ใช่แล้วครับ นี่คือแผนการแห่งความรอดอย่างหนึ่ง แต่มันมีไว้เฉพาะสำหรับคนทั้งหลายที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น! และไม่มีผู้ใดที่สมบูรณ์แบบนับตั้งแต่สวนเอเดนเป็นต้นมาเว้นแต่พระเยซูเจ้าเอง! มันเป็นความจริงที่ว่าหากผู้ใดไม่เคยทำบาปเลย เขาก็คงไม่ต้องการการยกโทษบาป หากผู้ใดเกิดมาเป็นคนดีตั้งแต่แรก เขาก็คงไม่ต้องรับการบังเกิดใหม่ หากผู้ใดไม่เคยออกห่างไปจากพระเจ้าเลย เขาก็คงไม่ต้องกลับมาหาพระเจ้า เปาโลได้รับการดลใจให้เตือนความจำเราว่า "*โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า 'คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิตโดยการประพฤตินั้น'*" (โรม 10:5) และในข้อนั้นเขาอ้างอิงถึงเลวี

นิติ 18:5 แต่ความชอบธรรมนั้นเป็นความชอบธรรมแห่งความสมบูรณ์แบบซึ่งไม่มีผู้ใดมีอยู่ในตัวเอง แผนการนั้นเพื่อที่จะได้ชีวิตนิรันดร์มีไว้สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เคยทำบาปเลย และไม่มีใครเลยที่ดำเนินชีวิตอยู่บนโลกในขณะนี้ที่ไม่เคยทำบาปเลย

เหตุใดพระเยซูจึงทรงให้คำตอบนี้แก่เขา? เพราะว่า *"พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์"* (กท. 3:24) การเรียนรู้เกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบที่พระราชบัญญัติเรียกร้องเท่ากับเป็นการฟ้องใจในทันทีสำหรับใครก็ตามที่จริงใจและพิจารณาเกี่ยวกับมัน

ดังนั้นนักกฎหมายคนนี้จึงรู้สึกในทันทีว่าตนต้อง *"แก้ตัว"* และเขากล่าวว่า *"แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า"* และจากนั้นคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียจึงตามมา

คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีถูกให้ไว้ในหนังสือลูกาเท่านั้น และไม่ปรากฏในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มอื่นๆที่เหลือ และมันถูกให้ไว้เพื่อตอบคำถามของนักกฎหมายคนนั้นที่คิดว่าตัวชอบธรรมซึ่ง *"ปรารถนาจะแก้ตัว"* และกล่าวแก่พระเยซูว่า *"แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า"* (ข้อ 29) หากผู้ใดจะรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง งั้นคงมีอยู่ไม่กี่คนแน่ๆ! ไม่ใช่เลยครับ พระเยซูตรัสว่ามันต้องรวมถึงคนแปลกหน้า, คนต่างด้าว, หรือแม้แต่ศัตรู, แม้แต่คนที่เป็นชนชาติอื่นที่เขาไม่มีสายสัมพันธ์เกี่ยวข้องเลยด้วย และดังนั้นพระองค์จึงทรงยกคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดีนี้

"มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค" มันคือการ "ลง" ไปจริงๆ ในระยะทาง 22 ไมล์นั้นคนๆหนึ่งต้องลงจากความสูง 2,400 ฟุตเหนือระดับน้ำทะเลลงไปสู่ความสูง 1,200 ฟุตต่ำกว่าระดับน้ำทะเล เขา *"ถูกพวกโจรปล้น"* และเหตุการณ์นี้อาจเกิดขึ้นเพราะว่าประเทศนั้นส่วนใหญ่เป็นที่แห้งแล้ง, หุบเขาลึก, เนินเขาต่างๆ และเป็นที่ซ่อนตัวสำหรับพวกโจรและพวกปล้น

เพื่อแสดงให้เห็นความแตกต่าง พระเยซูตรัสว่าปุโรหิตคนหนึ่งผ่านมาทางนั้น *"เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง"* แน่นอนว่าความหมายโดยนัยตรงนี้ก็คือ หากคุณอยากรู้จริงๆว่า *"ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"* เหมือนอย่างที่นักกฎหมายคนนั้นถามในข้อ 25 ทั้งปุโรหิตและคนเลวีก็ให้คำตอบไม่ได้ พระราชบัญญัติที่เป็นพิธีการให้ชีวิตนิรันดร์ไม่ได้ ชีวิตของยิวที่เป็นคนดีไม่สามารถให้ชีวิตนิรันดร์ได้ตามมาตรฐานใดๆของมนุษย์ จงหมายเหตุชาวสะมาเรียคนนี้ พวกคนสะมาเรียเป็นที่เกลียดชังของคนยิว คนสะมาเรียหยิบมือหนึ่งยังอาศัยอยู่รอบๆภูเขาเกริซิมในปัจจุบันที่นาบลัส (Nablus) และมีธรรมศาลาแห่งหนึ่งอยู่ที่นั่น มีคนสะมาเรียแค่ประมาณสามร้อยคนอยู่ที่นั่นตอนนี้ พวกเขาเป็นลูกผสมของพวกคนบาบิโลนที่ถูกพาเข้ามาอยู่ที่นั่นตอนที่พวกยิวถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย พวกเขามีพระคัมภีร์ห้าเล่มแรกของโมเสสแต่ไม่มีหนังสือเล่มอื่นๆของภาคพันธสัญญาเดิม พวกเขาอ้างว่าเมืองหลวงที่แท้จริงสำหรับประชากรของพระเจ้าควรจะเป็นภูเขาเกริซิม ไม่ใช่เยรูซาเล็ม พวกยิวในสมัยนั้นเกลียดชังคนพวกนี้มากเหลือเกินจนก่อนสมัยพระคริสต์ไม่นาน ยอห์น ฮิรคานัส ผู้เป็นมหาปุโรหิตที่กรุงเยรูซาเล็ม ได้นำพวกยิวไปยังภูเขาเกริซิมและทำลายวิหารของคนสะมาเรีย ชื่อเรียกที่แย่ที่สุดที่พวกยิวจะใช้เรียกใครๆได้ก็คือ "ชาวสะมาเรีย" เหมือนกับที่พวกเขาเรียกพระเยซู (ยอห์น 8:48) แม้แต่ยากอบและยอห์นก็เสนอแนะว่าตนจะ *"ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญ"* หมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย

(ลูกา 9:51-54) ดังนั้น ท่ามกลางชนชาติทั้งหมดที่ชาวสะมาเรียไม่มีทางที่จะรักได้แน่ๆก็คงเป็นคนยิว ดังนั้นการกระทำของชาวสะมาเรียที่ดีคนนี้จึงก้าวข้ามสายสัมพันธ์ใดๆของครอบครัว, เชื้อชาติ หรือความเป็นญาติหรือมิตรภาพ

พระเยซูเจ้ากำลังใช้ความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติเพื่อแสดงให้เห็นว่ามันมีมาตรฐานอย่างหนึ่งที่ไม่มีผู้ใดสามารถไปถึงได้โดยปราศจากพระคริสต์ ชาวสะมาเรียที่ดีคนนี้ *"มีใจเมตตา"* ดังนั้นมันจึงไม่ใช่ความชอบธรรมที่เป็นพิธีการ เขาเอาผ้าผันแผล เอาน้ำมันและน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น เขาพาชายผู้บาดเจ็บไปเข้าพักในโรงแรม, จ่ายค่าโรงแรมให้, เสนอตัวที่จะจ่ายสำหรับค่าใช้จ่ายใดๆที่จะมีในอนาคต!

อันที่จริงแล้ว ความชอบธรรมที่ถูกแสดงเป็นภาพตรงนี้เป็นความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบซึ่งปฏิบัติตามมาตรฐานเหล่านั้นที่ถูกตั้งไว้ในคำเทศนาบนภูเขานั้น การรักพระเจ้าอย่างแท้จริงด้วยสิ้นสุดใจ, ความคิดและจิตและรักเพื่อนบ้านของคุณเหมือนรักตัวเอง, การ*"รักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน"* ตามที่ทรงบัญชาไว้ในมัทธิว 5:44 และ *"ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ"* ในมัทธิว 5:48 เป็นความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบที่ไม่มีใครเคยไปถึงเลยนอกจากพระเยซูคริสต์

ผมไม่ได้กล่าวว่ามาตรฐานนี้เป็นสิ่งผิด ผมแค่กล่าวว่าไม่มีใครสามารถไปถึงมันได้เท่านั้น การที่จะได้ชีวิตนิรันดร์โดยการรักษาพระราชบัญญัติก็คงหมายถึงการเป็นคนที่สมบูรณ์แบบไร้ที่ติ ดังนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็น *"ครูเพื่อนำเรามาถึงพระคริสต์"* และพระเยซูทรงประสงค์ให้เป็นเช่นนั้นตอนที่พระองค์ตรัสคำอุปมานี้

และมันมีความหมายหนึ่งอย่างแน่นอนว่าชาวสะมาเรียผู้นี้เป็นภาพเล็งถึงพระเยซู เหมือนกับที่พวกคนสะมาเรียเป็นคนต่างด้าวในสายตาของพวกยิว พระคริสต์ก็ทรงมาจากอีกโลกหนึ่ง และเป็นคนละโลกกับที่เราอาศัยอยู่เช่นกัน พระองค์ทรงมาจากเบื้องบน เราทุกคนมาจากเบื้องล่าง พระคริสต์ทรงมีความเมตตากรุณาต่อคนยากจน, พวกคนบาปที่หมดสภาพ, คนที่ได้รับบาดเจ็บเพราะพวกขโมยและพวกโจรที่มาจากซาตานและพวกผีปีศาจของมัน พระคริสต์ทรงเอาผ้าพันแผลและทรงเอาน้ำมันและน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลเหล่านั้น น้ำมันนี้น่าจะเล็งถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่เสด็จมาตอนที่เรารับความรอด น้ำองุ่นน่าจะเป็นภาพของการชื่นชมยินดีและความสุขของคริสเตียน และจงหมายเหตุว่าชาวสะมาเรียคนนี้ให้ชายบาดเจ็บผู้นี้ *"ขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง"* โอ้ คนบาปไม่ต้องเดินไปสวรรค์เลยเหมือนอย่างที่คนเลี้ยงแกะคนนั้นแบกแกะนั้นบนบ่าของเขาในลูกา 15:1-7 และเหมือนกับที่ชาวสะมาเรียที่ดีผู้นี้ให้ชายบาดเจ็บคนนี้ขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง พระคริสต์ก็ทรงรับประกันแน่นอนว่าเราจะได้ไปสวรรค์ งานนั้นเป็นภาระของพระองค์ ไม่ใช่ของเรา

จงหมายเหตุว่าที่โรงแรมนั้นใบแจ้งหนี้ถูกจ่ายล่วงหน้าแล้ว เราได้รับความรอดเพราะพระเยซูทรงจ่ายมันแล้ว ไม่ใช่เพราะว่าเราจ่ายมัน และพระราชกิจในการช่วยให้รอดของพระคริสต์ก็ถูกสานต่อในฐานะมหาปุโรหิตของเราที่คอยอธิษฐานอ้อนวอนเผื่อเราเสมอไป เหมือนกับที่ชาวสะมาเรียที่ดีผู้นั้นได้เสนอตัวที่จะจ่ายใบแจ้งหนี้ใดๆก็ตามในอนาคต โอ้ ขอบคุณพระเจ้า ผมได้รับความรอดแล้วและพระองค์ทรงรักษาผมไว้ในความ

รอดนี้ บาปต่างๆของผมในอดีตถูกชำระหมดแล้ว และหากมีสิ่งใดอื่นอีกที่จะต้องถูกชำระ พระเยซูเจ้าก็ทรงรับปากว่าจะทรงจัดการเรื่องนั้นให้เรา

เหมือนกับที่เปาโลได้เขียนหาฟีเลโมนเกี่ยวกับทาสที่หนีไป คือโอเนสิมัส และกล่าวว่าหากเขา *“เป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด”* พระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นที่รักก็เอาบาปทั้งหมดของเรา, ภาระทั้งหมดของเรา, ความอ่อนแอและความล้มเหลวทั้งหมดของเราคิดเอากับบัญชีของพระองค์แล้ว *“เราทุกคนได้เจิ่นไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน”* (อสย. 53:6) และอีกครั้ง *“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์”* (2 คร. 5:21) ดังนั้นเราจึงสามารถกล่าวได้อย่างแท้จริงว่า *“การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี”* โอ้ พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่กระทำได้ตามมาตรฐานของการเป็นชาวสะมาเรียที่ดีคนนั้น

และการงานที่แสนวิเศษทั้งหมดของชาวสะมาเรียที่ดีผู้นี้ก็ถูกสรุปย่อในข้อ 37 เขาคือ *“คนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา”*

ผีโสโครกกับเรือนที่กวาดออกไปแล้ว

มธ 12:43-45 ลก 11:24-26

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 11:24-26:

นี่ไม่ใช่เรื่องราวของคนๆหนึ่งที่กลับใจมาหาพระเจ้าและต่อมาหลงไปทำบาป ไม่ใช่เลยครับ นี่เป็นกรณีที่ว่าผีโสโครกตนนี้ออกจากชายคนหนึ่งโดยสมัครใจ มันไม่ได้ถูกขับออก มัน *“ออกไป”* ผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้ว่าซาตานบางครั้งก็อยู่ฝ่ายศีลธรรม นั่นคือ ศีลธรรมแต่ภายนอก ซึ่งปราศจากพระคริสต์ เหมือนกับที่บ่อยครั้งมันอยู่ฝ่ายความบาปทั้งหลายที่เลวทรามที่สุด ฟาริสีที่ไม่ได้กลับใจใหม่ ที่ปฏิเสธพระคริสต์และเกลียดชังพระองค์ ก็ตกอยู่ในอำนาจของพญามารมากพอๆกับคนขี้เมา, คนล่วงประเวณี, หญิงแพศยา ดังนั้นบางครั้งวิญญาณชั่วจึงอาจออกไปจากคนๆหนึ่งตามใจปรารถนาของมันหรือตามใจพญามารผู้เป็นนายของมัน นั่นคือซาตาน

แต่ตรงนี้เราเห็นเช่นกันถึงความล้มเหลวของศีลธรรมใดๆหรือความชอบธรรมใดๆซึ่งเป็นผลผลิตของใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ คือ ปณิธานต่างๆของเขาเอง ไม่มีคนติดเหล้าหรือขี้เมาคนไหนเคยอยู่รอดปลอดภัยจากการแช่งสาปของสุราจนกว่าการเปลี่ยนแปลงของใจภายในตัวเขาทำให้เขามีแรงจูงใจและการช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณเพื่อที่จะเป็นคนดีได้ มีคนมากมายเคยบอกผมว่าพวกเขาได้ปฏิญาณที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเหล้าแต่พวกเขาก็ทำไม่ได้! ชายคนหนึ่งเคยบอกผมว่าเขาได้สาบานต่อแม่ของเขาโดยให้คำสัตย์, เขียนคำปฏิญาณนั้นออกมา, จากนั้นก็ใช้มีดกรีดเนื้อของตนและเอาปากกาจุ่มเลือดของเขาและลงนามในคำปฏิญาณนั้นด้วยเลือดของเขาเอง ว่าเขาจะไม่ลิ้มรสเหล้าอีกเลย และในอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อมาเขาก็เมาอีก

ผู้คนไม่ได้เป็นคนที่ดีขึ้นได้ด้วยตัวเอง เส้นทางของสันดานมนุษย์ที่ต่ำทรามมีแต่จะลงเหวตลอด เว้นแต่มันจะถูกจับกุมอย่างเหนือธรรมชาติ ยูดาสอิสคาริโอทเห็นได้ชัดว่าเป็นคนที่ไว้ใจได้ และสะอาดในแง่ศีลธรรม

เมื่อทุกคนในกลุ่มอัครทูตยินยอมให้เขาเป็นเหรัญญิกประจำกลุ่ม แต่เขากลับกลายเป็นหัวขโมยและเป็นผู้ทรยศต่อพระเยซูและสุดท้ายแล้ว หลังจากที่เขาได้กระทำบาปที่ทรงอภัยให้ไม่ได้แล้ว เขาก็ปลิดชีพตัวเอง ตรงนี้พระคัมภีร์บอกเราว่าวิญญาณชั่วตนนั้นพูดอะไร มันตั้งใจแน่วแน่ว่า *"ข้าจะกลับไปยังเรือน**ของข้า**ที่ได้ออกมานั้น"* มันไม่ได้พูดถึงลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่ประทับของพระวิญญาณของพระเจ้า

ข้อ 25 กล่าวว่า *"และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว"* แต่ข้อความคล้ายๆกันในมัทธิว 12:44 กล่าวว่า *"...เมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้น**ว่าง** กวาดและตกแต่งไว้แล้ว"*

จงสังเกตว่าความบาปอย่างหนึ่ง ซึ่งถูกเก็บงำไว้หรือถูกปล่อยให้อยู่ต่อไปในใจ ก็รวบรวมความบาปอื่นๆเข้ามาหามัน คนที่หยาบคาย โดยเอ่ยพระนามของพระเจ้าอย่างไร้สาระ ก็อาจเป็นคนที่ลามกและไม่เคารพหรือให้เกียรติผู้หญิงเช่นกัน คนที่โกหกก็อาจลักขโมยด้วย และดังนั้นคนที่ปฏิเสธพระคริสต์และตัดสินใจที่จะทำผิดในเรื่องใหญ่นี้ก็ยินยอมให้ใจของตนทำบาป และวิญญาณชั่วตนนี้ในเรื่องเล่าเปรียบเทียบนี้ของพระเยซูจึง *"ไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นั่งร้ายกว่าตอนแรก"* คนที่เสพยาก็อาจดื่มเหล้าก่อนที่เขาเสพยา อาชญากรที่ปล้นธนาคารก็อาจขโมยฝาครอบล้อรถหรือวิทยุหรือสิ่งของชิ้นเล็กๆก่อนในตอนแรก คนที่ก่อเหตุฆาตกรรมก็มีความเกลียดชังอยู่ในใจของตนก่อน มีพัฒนาการของความชั่วร้ายซึ่งเป็นสิ่งที่หนีไม่พ้นเมื่อคนใดเก็บงำบาปบางอย่างเอาไว้, ยอมให้ความชั่วบางอย่างอยู่ต่อไปโดยปราศจากการตำหนิและปราศจากการกลับใจใหม่ การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดีและการมีศีลธรรมล้วนล้มเหลวเมื่อปราศจากพระคริสต์

คนโง่เขลาที่มีปัญหา

ลก 12:13-21

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 12:13-21:

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าคำขอของชายผู้นี้มีเหตุอันควรหรือไม่ที่อยากให้พระเยซูเป็นคนกลางแทนเขา อาจเป็นได้ว่าพี่ชายคนนั้นเป็นลูกคนโตสุดและตามที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เขาจึงมีสิทธิ์บางอย่างในมรดกนั้นในฐานะบุตรหัวปีที่ลูกคนอื่นๆไม่มี ดังนั้นที่ดินของตระกูลจึงต้องถูกส่งต่อจากบุตรหัวปีไปสู่บุตรหัวปีเพื่อที่จะมีความมั่นคงและความถาวรในเส้นเขตแดนและในประเพณีต่างๆและชีวิตของประชาชาติ อาจเป็นได้ว่าบุตรคนหนึ่งยึดส่วนแบ่งมรดกไปมากกว่าส่วนของเขา เราไม่ทราบเรื่องนี้ ประเด็นสำคัญก็คือว่าเมื่อใดก็ตามที่ทำได้ ประชากรของพระเจ้าควรตกลงเรื่องดังกล่าวโดยใช้ความรักและความกรุณา ไม่ใช่โดยกฎหมายต่างๆและตุลาการต่างๆ และพระเยซูตรัสว่าเราต้องไม่เลือกข้างในเหตุการณ์เช่นนั้น พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่า เรื่องที่สำคัญกว่าเยอะเลยก็คือ พวกเขาควร *"ระวังและเว้นเสียจากความโลภ"* เพราะหากว่าชายคนนั้นควรได้รับมรดกทั้งหมดที่เขาปรารถนา เขาก็อาจแย่กว่าเดิมเพราะบาปเรื่องความโลภ ชีวิตของคนๆหนึ่ง, ความสุขของเขา, อิทธิพลของเขา, สวัสดิภาพของเขา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ *"ของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น"* บ่อยครั้งขนาดไหนที่เราเรียนรู้ว่า *"ทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนทีเดียว"* (สภษ. 23:5) และคริสเตียนทั้งหลายได้รับคำแนะนำว่า *"...ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด"* (1 ทธ. 6:8)

ในลูกา 12:15 พระเยซูเจ้าทรงเตือนให้ระวังเรื่องความโลภ คราวนี้พระองค์ทรงยกตัวอย่างหนึ่งประกอบ

มีหลายสิ่งที่น่าชมเชยเกี่ยวกับเศรษฐีคนนี้ ความจริงก็คือว่า ความมั่งคั่งโดยทั่วไปนั้นเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความขยันขันแข็ง ชาวนาที่เกิดผลผลิตมากกว่าชาวนาอีกคนก็มักทำงานหนักกว่า และสร้างรั้วรอบขอบชิดของตนดีกว่า, และไถนาของตนแต่เช้ากว่า และใช้เวลาและความอุตสาหะมากกว่าคนอื่น กฎของพระคัมภีร์เรื่องการหว่านและการเกี่ยวและการยกย่องเรื่องการประหยัดมัธยัสถ์และความขยันขันแข็งแสดงให้เห็นว่าคนที่ได้ความมั่งคั่งมาอย่างซื่อตรงก็สมควรได้รับความเคารพนับถืออย่างมาก นี่ทำให้เรานึกถึงกรณีของโยบ, อับราฮัม, ยาโคบ, ดาวิด, ซาโลมอน, และโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย – คนที่รักพระเจ้าเหล่านี้ทุกคนที่เป็นคนรวย ให้เราถือว่าชายผู้นี้เป็นคนที่ทำงานหนัก ที่เก็บหอมรอมริบอย่างตั้งใจ

เราต้องขอชมเขาที่เขาระมัดระวังมากๆที่จะเก็บรักษาสิ่งที่ไร่นาของเขาผลิตออกมา เขาได้สร้างยุ้งฉางเพื่อเก็บรักษาผลแห่งไร่นาของเขา พระคัมภีร์ไม่เคยเห็นชอบกับคนที่ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย, คนที่ไม่รู้จักเก็บหอมรอมริบ, คนที่เกียจคร้าน

เราจะถือว่าชายผู้นี้ได้มาซึ่งสิ่งที่คนโลภอยากจะได้ แต่ทว่า เขาทำสิ่งที่ผิดพลาดจริงๆ! เขาคิดว่าตนจะอยู่ได้อีกหลายปีเพื่อที่จะชื่นชมสิ่งที่เขาเหนื่อยยากกว่าจะได้มา ผมคิดว่าเขาคงรู้สึกว่าคราวนี้เขาจะได้พักเกษียณเสียทีหลังจากชีวิตที่เหนื่อยยากตรากตรำ แต่ อนิจจา เขากำลังคิดเกี่ยวกับอาหารสำหรับกระเพาะและเสื้อผ้าสำหรับคลุมตัวและบ้านสำหรับร่างกายของตน --- โดยไม่คิดถึงเกี่ยวกับสวัสดิภาพชั่วนิรันดร์แห่งจิตวิญญาณของเขาเลย ดังนั้นพระเจ้าจึงตรัสว่าเขาเป็นคนโง่ – คนโง่เพราะเขาตายไปโดยที่ไม่ได้เตรียมตัว และเขาเป็นคนโง่ที่ใช้เวลาและความคิดและแรงกายเยอะเหลือเกินไปกับการสะสมเงินทองและทรัพย์สินสำหรับอนาคต โอ้ ความขยันของเขาคงจะดีกว่านี้เยอะหากเขาได้จัดการเรื่องความรอดของตนให้แน่นอนและหากเขาได้ใช้ทรัพย์สิ่งของๆตนเพื่อที่จะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แต่เขาก็มิได้ทำเช่นนั้นเลย

และบทเรียนสำหรับเรื่องนี้ก็คือ: *"คนที่สั่งสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมิได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ"* โอ้ คริสเตียนเอ๋ย อย่าให้ใจของคุณจดจ่ออยู่กับสิ่งต่างๆซึ่งเป็นของโลกนี้ แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวคุณเองในสวรรค์เถิด

การเตรียมพร้อม กับ การเลินเล่อ

มธ 24:42-51 ลก 12:35-48

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 24:42-51:

จงเปรียบเทียบคำอุปมานี้กับคำอุปมาที่พระเยซูทรงให้ไว้ในลูกา 19:11-27 ซึ่งให้รายละเอียดมากกว่าแน่นอนว่าคำสอนโดยทั่วไปนั้นเหมือนกัน พระคริสต์ได้เสด็จจากไปแล้วเพื่อไปรับอาณาจักรนั้นมาจากพระบิดาของพระองค์ เมื่อเหล่าศัตรูของพระองค์ถูกทำให้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ พระเยซูก็จะเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง การเสด็จมาของพระองค์จะเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน, ไม่มีใครคาดคิด จงสังเกตบำเหน็จในข้อ 47 จงเปรียบเทียบมันกับอันที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 25:21, 23, และลูกา 19:17-19

คำเตือนสติที่จริงจังถูกให้ไว้ในข้อ 42 และ 46 คริสเตียนจึงถูกบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่เพราะท่านไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาใด” พระเยซูอาจเสด็จมาวันนี้! เราถูกบอกว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา” หากเรามีงานอะไรต้องทำ, คนที่เรารักที่เราต้องนำมาถึงพระคริสต์, เพื่อนบ้านที่เราต้องเตือนอย่างจริงจัง, ฉะนั้นในพระนามของพระเยซูให้เราทำมันเดี๋ยวนี้! ในโมงยามที่เราไม่คิด บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำเตือนที่จริงจังในข้อ 44 ถูกกล่าวซ้ำโดยพระเยซูหลายต่อหลายครั้ง ดู มัทธิว 25:13, มาระโก 13:35, 37 และลูกา 21:34, 36 เหล่าคริสเตียนที่ดีที่สุดในโลกก็ไม่ได้กำลังคาดหวังการเสด็จมาของพระเยซูอย่างที่พวกเขาควรคาดหวัง “เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้น” (ข้อ 44) พระเยซูตรัสว่าพระองค์จะเสด็จมา จงจำเรื่องของหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น ห้าคนนั้นที่มีปัญญาอย่างแท้จริงและมีน้ำมันอยู่ในตะเกียงของตน แต่ก็ยังสะลึมสะลือและหลับไป (มธ. 25:5) เราไม่มีทางรู้ได้ว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไหร่ หากเรามีแผนการใดสำหรับวันพรุ่งนี้เราก็อาจประหลาดใจได้ ดังนั้นให้เราวางแผนการต่างๆเฉพาะอันที่เรายินดีที่มันจะเสียแผนได้เมื่อพระองค์เสด็จมา ให้เราเฝ้าระวังและอธิษฐานและระวังตัวให้ดีเกรงว่าพระองค์จะเสด็จมาโดยที่เราไม่ทันระวังตัว

หน้าที่ต่างๆของคริสเตียนทั้งหลายที่สัตย์ซื่อและมีปัญญาถูกบ่งบอกในข้อ 45-51 มันจะเป็นเรื่องน่าเศร้าสักเพียงใดสำหรับคนที่เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเจ้าแต่ยังรักโลกและทะเยอทะยานและสาละวนอยู่กับสิ่งของต่างๆของโลกนี้และไม่ได้กำลังรอคอยนายของตนผู้เสด็จมาจากสวรรค์! คนเหล่านั้นที่ทำงานอย่างซื่อตรงเพื่อพระเยซูและสาละวนทำงานจนกว่าพระองค์เสด็จมาก็คาดหวังได้ว่าพระองค์จะทรงตั้งพวกเขาให้เป็นผู้ “ดูแลบรรดาข้าวของของท่านทุกอย่าง” (ข้อ 47) ผมคิดว่านี่หมายความว่าคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อตอนนี้ในการกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าจะครอบครองกับพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

แต่บางคนเป็น “ผู้รับใช้ชั่ว” (ข้อ 48) นี่หมายถึงคนที่รอดแล้วหรือไม่? ผมไม่รู้ แน่นอนว่าความหมายโดยนัยก็คือว่าแม้แต่คริสเตียนคนใดที่หลงไปรักโลกและทำความบาป โดยละเลยที่จะทำกิจของพระคริสต์ ก็จะไม่พร้อมเลยที่จะเผชิญหน้าพระเยซู และจะอับอายต่อพระพักตร์พระองค์และจะถูกพระองค์ลงโทษ

จงพิจารณา 1 ยอห์น 2:28: “และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา”

นี่บอกเป็นนัยถึงความจริงฝ่ายวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ประการหนึ่ง: คนเหล่านั้นที่รอคอยการเสด็จมาของพระเยซูอย่างแท้จริงก็จะชำระชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ “และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:3) แน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่รอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์ได้ทุกเมื่อย่อมรู้ว่ามีเวลาเหลืออยู่ไม่มากแล้วที่เราจะนำวิญญาณ และคนเหล่านั้นที่มีใจรอคอยการเสด็จมาของพระคริสต์อย่างแท้จริง (ไม่ใช่แค่โต้เถียงเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่รอคอยการเสด็จมาของพระองค์และคาดหวังให้มันเกิดขึ้น) ก็จะรีบเร่งมากกว่าในการนำวิญญาณ

แน่นอนว่ามันถูกบอกเป็นนัยว่าเหล่านักนำวิญญาณผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยเห็นมาล้วนเป็นพวกที่เชื่อในการเสด็จมาก่อนยุคพันปี บุคคลเหล่านี้คือ สเปอร์เจียน, มูดี้, อาร์. เอ. ทอร์เรย์, เจ. วิลเบอร์ แชพแมน,

บิลลี่ ซันเดย์ ในสมัยของเราคือ แจ็ค ไฮลส์ ผมรู้จักศิษยาภิบาลหลายท่านที่ผมเชื่อว่าเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรสิบหรือสิบสองแห่งที่นำวิญญาณเก่งที่สุดในโลก และพวกเขาทุกคนล้วนเชื่อเรื่องการเสด็จมาก่อนยุคพันปีและสอนและเทศนาว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ผมได้รู้จักกับเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ยิ่งใหญ่ส่วนใหญ่ในช่วงสามสิบปีในอเมริกาและอังกฤษ และเกือบไม่มีข้อยกเว้นเลยพวกเขาได้ประกาศและเชื่อว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ ดังนั้นการรอคอยพระเยซูอย่างจริงใจและจริงจังจึงมักช่วยคริสเตียนทั้งหลายให้ขยันขันแข็งในงานที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงมอบไว้แก่เรา ซึ่งเราจะเห็นพระองค์ในไม่ช้าและเป็นผู้ที่เราจะต้องให้การด้วย โอ้ อย่าให้เราต้องละอายเลย แต่ขอให้พระองค์ทรงเห็นชอบกับเหล่าดวงวิญญาณที่เรานำมาถวาย!

ผมอดที่จะกล่าวไม่ได้ว่าพวกที่กำหนดวันที่พระองค์จะเสด็จมามักพลาดผลกระทบอันดีของความจริงเรื่องการเสด็จมาก่อนยุคพันปีนี้ คนเหล่านั้นที่มัวแต่ใช้เวลาทั้งหมดของตนไปกับการพยายามที่จะพิสูจน์จากรายงานข่าวต่างๆและด้วยวิธีอื่นๆว่าพวกเขารู้เลยว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไหร่ ก็มักใช้สถิติและรายงานต่างๆของตนเป็นข้ออ้างในเรื่องความพ่ายแพ้และการไร้ซึ่งฤทธิ์เดชของพวกเขาและการที่พวกเขานำวิญญาณมาได้น้อยเหลือเกิน! วิธีที่เราจะมีการชำระให้บริสุทธิ์และการดลใจจากความหวังอันเปี่ยมสุขนั้นแห่งการเสด็จมาของพระคริสต์ในชีวิตของเรา ก็คือการรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูทุกวัน เพียงเพราะว่าพระองค์ตรัสแล้วว่าพระองค์จะเสด็จมา และพระองค์ทรงบัญชาเราแล้วให้เฝ้าระวัง! ดังนั้น คริสเตียนเอ๋ย จงเฝ้าระวัง! ในวันที่คุณไม่คิดไม่ฝัน บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 12:35-48:

คำเทศนาของพระผู้ช่วยให้รอดดำเนินต่อไป เนื่องจากทรัพย์สมบัติของคริสเตียนจะต้องอยู่ในสวรรค์และเนื่องจากเขาจะต้องไม่พะวงมากเกินไปเกี่ยวกับความต้องการต่างๆประจำวันและความมั่นคงในอนาคตบนแผ่นดินโลก เขาจึงควรตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมัทธิว 24, มาระโก 13 และกับลูกา 17:22-27 โอ้ งานสมรสอันยิ่งใหญ่แห่งสวรค์ถูกวางแผนไว้แล้ว และพระคริสต์ทรงเป็นเจ้าบ่าว เราควรรอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ! ภาพประกอบนั้นถูกให้ไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมาจารีสิบคนนั้นเช่นกันในมัทธิวบทที่ 25 และตรงนี้เราถูกเตือนสติให้เป็นเหมือนพวกผู้รับใช้ที่นั่งตื่นอยู่ตอนกลางคืน, ให้ตะเกียงจุดอยู่เสมอ, สวมใส่เสื้อผ้า, พร้อมที่จะพบกับนายของเราและปรนนิบัติพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา และเราต้องเฝ้าระวังไม่ว่าจะเป็นเวลาสองยาม คือตั้งแต่สามทุ่มจนถึงเที่ยงคืนหรือในเวลาสามยาม คือตั้งแต่เที่ยงคืนจนถึงตีสาม

เวลากลางคืนถูกแสดงให้เป็นเวลาที่พระเยซูอาจเสด็จมาเพราะว่าผู้คนน่าจะหลับอยู่ในเวลานั้น พวกเขาไม่คาดคิดว่าจะมีคนมาเยือนในเวลานั้น และการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อมารับคนของพระองค์เองจะเกิดขึ้นอย่างฉับพลันและไม่มีใครคาดคิด และเหมือนกับที่ขโมยอาจแอบเข้าไปในเรือนหลังหนึ่งตอนกลางคืนและไม่มีใครจะทราบได้ว่าขโมยนั้นจะมาเวลาใด พระคริสต์ก็จะเสด็จมา *"ในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน"* ข้อ 40 กล่าวไว้

เห็นได้ชัดมากๆ ว่าไม่มีใครสามารถบอกล่วงหน้าหรือทำนายได้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมารับคนของพระองค์เองเมื่อไหร่ – จะกะประมาณก็ยังทำไม่ได้เลยด้วยซ้ำ พระองค์อาจเสด็จมาขณะที่ผู้เขียนเขียนถ้อยคำเหล่านี้อยู่ พระองค์อาจไม่เสด็จมาอีกหลายร้อยปีเลยก็ได้ – ผมไม่รู้ ไม่มีใครรู้ นั่นถูกกล่าวอย่างชัดเจนเหลือ

เกินในมัทธิว 24:36 และมาระโก 13:32 มัทธิวกล่าวว่า *"แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว"* และมาระโกเสริมว่า *"...ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้"*

มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มนุษย์จะอยากรู้ว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมาเมื่อไหร่ ดังนั้นผู้คนจึงได้พยายามโดยใช้หลายวิธีเหลือเกินเพื่อที่จะคิดออกว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเมื่อไหร่ วันต่างๆถูกกำหนดซ้ำแล้วซ้ำอีกเมื่ออาจารย์หลายคนยืนยันอย่างมั่นใจว่าพระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมา ทุกคนล้มเหลวหมด ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครถูกคาดว่าจะรู้ได้ เมื่อพวกสาวกกล่าวว่า *"พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ"* พระองค์ตรัสตอบพวกเขาอย่างชัดเจนว่า *"ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์"* (กิจการ 1:6, 7) พวกเขากลับได้รับบัญชาให้รอคอยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับการนำวิญญาณและเพื่อนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่คนทั้งปวง

คนเหล่านั้นที่กำหนดวันต่างๆสำหรับการเสด็จมาของพระคริสต์ก็สร้างความเสียหายใหญ่โตต่องานของพระคริสต์ ประการแรก บางคนถึงกับผิดหวังและหมดกำลังใจและเลิกรอคอยให้พระคริสต์เสด็จมาเพราะว่าพระองค์ไม่ได้เสด็จมาในเวลาที่อาจารย์บางคนคิดไปเอง คนอื่นๆก็ใช้ความหวังเรื่องการเสด็จมาอย่างฉับพลันของพระคริสต์เป็นข้ออ้างที่จะไม่นำวิญญาณ พวกเขากล่าวว่า *"การละทิ้งความจริง"* ครั้งใหญ่กำลังเกิดขึ้นแล้ว, ว่าผู้คนทั้งหลายถูกความบาปปิดตา, ว่าเรามีการฟื้นฟูตอนนี้ไม่ได้แล้ว นั่นเป็นคำพูดเหลวไหลและพวกเขาคิดผิด ในความจริงก็คือ หากพระเยซูจะเสด็จมาภายในวันถัดไปหลังจากที่คุณอ่านข้อความนี้ (อย่างที่พระองค์อาจเสด็จมา หรือกระทั่งก่อนหน้านั้นเสียอีก) พระสัญญาทุกข้อในพระคัมภีร์ก็ยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิม ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยังมีให้อยู่เหมือนเดิม ข่าวประเสริฐก็ยังเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่ออยู่เหมือนเดิม มันยังเป็นความจริงอยู่เหมือนเดิมที่ว่าผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิ้วเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย (เพลงสดุดี 126:6) ตรงกันข้าม พระเจ้าทรงอยากให้เราคาดหวังให้พระผู้ช่วยให้รอดเสด็จกลับมาด้วยใจยินดี ซึ่งพระองค์อาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อและเราควรเตรียมตัวไว้ให้พร้อม นั่นคือท่าทีปกติสำหรับคริสเตียนคนใดก็ตามในยุคสมัยนี้

แต่เปโตรกล่าวว่า *"พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้งปวง"* ดังนั้นพระเยซูจึงทรงใส่คำอุปมานี้เข้าไปให้เหมาะกับคนงานคริสเตียนทั้งหลายโดยเฉพาะมากกว่าคือแก่เหล่าอัครทูตและแก่เราทั้งหลายที่ประกาศพระวจนะ พระองค์ทรงเล่าถึงคนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อและมีปัญญาคนหนึ่งซึ่งนายของเขาตั้งไว้ให้ดูแลกิจการงานทั้งหมดของเขาตอนที่นายผู้นี้ไม่อยู่ หากเขายังสัตย์ซื่ออยู่ตอนที่นายของเขากลับมา *"นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน"* นี่คล้ายกับคำอุปมาเรื่องเงินมินาในลูกา 19:11-27 ในพระคำตอนนั้นชายคนที่เงินมินาของเขาได้เพิ่มอีกสิบมินาก็ถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ครองสิบเมือง จากนั้นคนที่เงินมินาของเขาได้เพิ่มอีกห้ามินาก็ถูกแต่งตั้งให้ครอบครองห้าเมือง

แน่นอนว่าตรงนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึงบำเหน็จต่างๆสำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่ปรนนิบัติพระองค์ คือบำเหน็จตามสัดส่วนการงานต่างๆของเรา แน่นอนว่านี่เป็นสิ่งที่อัครทูตเปาโลหมายถึงเช่นกันตอนที่เขาถูกดลใจให้เขียนว่า *"เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นที่พอพระทัยของ*

พระองค์ เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว เพราะเหตุที่เรารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย...” (2 คร. 5:9-11) และเวลาแห่งการพิพากษานั้นถูกพูดถึงอย่างเฉพาะเจาะจงใน 1 โครินธ์ 3:10-15 คนใดที่การงานของตนตั้งอยู่ได้จะได้รับบำเหน็จ คนใดที่การงานของตนถูกเผาไหม้ไปและไร้ค่า *“จะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ”* แม้ว่าเขาจะไม่ได้รับบำเหน็จก็ตาม

ข้อ 46 คงหมายความว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งใจให้บางส่วนของคำเทศนานี้มีไว้สำหรับพวกผู้นำยิวในสมัยของพระองค์ด้วยและสำหรับพวกผู้นำประจำนิกาย, สันตะปาปา, บาทหลวงและบิชอปแห่งยุคนี้ที่ต้องให้การสำหรับความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณแม้หากว่าพวกเขาไม่รอดก็ตาม แน่นอนว่าผู้นำทางศาสนาเช่นนั้นจะถูก *“ตัดออก”* (ขับไล่ไป) และถูกกำหนดให้ *“ได้รับส่วนของตนกับพวกคนที่ไม่เชื่อ”* และพระเยซูคงหมายถึง ยูดาสอิสคาริโอท ด้วยเช่นกันซึ่งขณะนั้นอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องนี้

แต่ข้อ 47 และ 48 สอนเราทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนว่าคนที่รู้พระประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วและมิได้กระทำตามก็จะถูกเฆี่ยนมาก และคนที่ได้รับโอกาสมากกว่า, มีหน้าที่รับผิดชอบมากกว่า, ก็จะถูกลงโทษมากกว่าตอนที่เขาเจอกับพระคริสต์หากเขาไม่เป็นคนสัตย์ซื่อ และคนที่มีข้อมูลน้อยกว่า, มีโอกาสน้อยกว่า, ก็จะถูกลงโทษน้อยกว่าหากเขาล้มเหลว

โอ้ เราควรใช้โอกาสทุกอย่างที่มีในการรับใช้อย่างจริงจัง!

ต้นมะเดื่อที่ไม่เกิดผล

ลก 13:6-9

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 13:6-9:

บทเรียนตรงนี้คล้ายกับอันที่อยู่ในอิสยาห์ 5:1-7 ที่สวนองุ่นซึ่งถูกปลูกไว้นั้น *“คือวงศ์วานอิสราเอล”* สวนองุ่นนั้นได้ออกผลเป็นลูกองุ่นเปรี้ยวและไม่ออกผลดีเลยสำหรับเจ้าของและดังนั้นอิสราเอลจึงต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในการพิพากษา มันคล้ายกับคำอุปมาเรื่องเจ้าของสวนที่ต้องการผลจากสวนองุ่นของเขาซึ่งถูกให้ไว้ในมัทธิว 21:33-43 คำอุปมานั้นพระองค์ตรัสเล็งถึงพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี (มธ. 21:45) และมันพยากรณ์ไว้ว่าอาณาจักรที่ทรงสัญญาไว้นั้นจะถูกเอาไปจากพวกยิวที่ปฏิเสธพระคริสต์ และข่าวประเสริฐจะถูกประกาศแก่พวกคนต่างชาติ

แน่นอนว่ามีการประยุกต์ใช้ส่วนบุคคลเช่นกัน ต้นมะเดื่อต้นหนึ่งในสวนองุ่นนั้นไม่ได้เกิดผลปีแล้วปีเล่าดังนั้นคนมากมายจึงได้ยินข่าวประเสริฐและไม่กลับใจใหม่ ในที่สุดพระเจ้าก็ทรงหมดความอดทน แต่พระผู้ช่วยให้รอดที่น่ารักก็ยังทรงอ้อนวอนเพื่อเหล่าคนบาปที่จะได้รับโอกาสอีกหน แล้วถ้าพวกเขาไม่กลับใจใหม่ พวกเขาก็จะถูกทำลาย

พระเยซูมิได้ทรงทำลายต้นมะเดื่อต้นเดียวนั้นที่ไม่ได้เกิดผล เหมือนอย่างที่มีบอกไว้ในมาระโก 11:12-14 และในมัทธิว 21:18-22 คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ (มธ. 25:14-30) และเรื่องเงินมินา (ลก. 19:11-27) สอนเช่นกันว่าคนทั้งหลายต้องให้การสำหรับโอกาสต่างๆและพระพรต่างๆที่พระเจ้าประทานให้อย่างบริบูรณ์แก่

พวกเขา และคนทั้งหลายต้องใช้หรือไม่ก็ถูกลงโทษสำหรับความล้มเหลวที่จะใช้โอกาสและของประทานเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่เหล่าผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระกรุณาต่อคนเหล่านั้นเหลือเกินที่ทำให้พระองค์ผิดหวัง! ความเมตตาและความอดกลั้นพระทัยนั้นถูกยกภาพประกอบในถ้อยคำของผู้รักษาสวนองุ่นคนนั้นที่ได้กล่าวแก่นายผู้นั้นว่า *"นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่ แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย"*

ชายที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งได้คบหาสมาคมกับพวกคนชอบเยาะเย้ยและพวกคนไม่เชื่อและเขาได้ปรับเปลี่ยนแผนการต่างๆของตนและคำเทศนาของตนเพื่อที่จะให้คนเหล่านั้นร่วมมือกับเขาต่อไปได้ ใครบางคนที่เดือดร้อนใจจึงกล่าวว่า "ทำไมพระเจ้าไม่ทรงลงโทษเขาเพราะการออมชอมของเขานะ?" เราได้ตอบกลับไปว่า "คุณอยากให้พระเจ้าลงโทษคุณครั้งแรกที่คุณทำผิดไหมครับ? คุณไม่อยากให้ความอดทนและความเมตตาอันเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้าจัดการกับคุณและเรียกคุณซ้ำแล้วซ้ำอีกก่อนที่จะนำการพิพากษามาให้มากกว่าหรือครับ?" ไม่มีใครในพวกเราสักคนจะอยู่ต่อไปได้โดยที่ไม่ถูกลงโทษหากพระเจ้าไม่ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาและอดกลั้นพระทัย พระองค์ทรงเรียกโยนาห์เป็นครั้งที่สองให้ปรนนิบัติพระองค์ พระองค์ทรงให้อภัยดาวิดและอวยพรเขาหลังจากบาปอันใหญ่โต หลังจากที่อัครทูตเปโตรได้สบถสาบานและปฏิเสธพระเยซูและเลิกการรับใช้ พระเยซูก็ทรงไปตามหาเขาด้วยพระองค์เองและทรงเรียกเขาให้กลับเข้ามาในการรับใช้ของพระองค์ ขอบคุณพระเจ้าสำหรับความเมตตาของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงต่อเวลาให้อย่างยาวนานบ่อยๆก่อนที่พระองค์ทรงนำการพิพากษามาสู่ผู้รับใช้คนใดที่ไม่สัตย์ซื่อ

ผู้ที่ชนะที่งานเลี้ยง

ลก 14:7-14

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 14:7-14:

งานเลี้ยงสมรสจะเป็นการชุมนุมที่ค่อนข้างเป็นทางการ และที่งานเลี้ยงนี้จะมีพวกญาติๆและเหล่ามิตรสหายที่เป็นคนสำคัญ คนเหล่านั้นที่ใกล้ชิดกับครอบครัวนั้นมากที่สุด, เป็นที่รักมากที่สุดและควรที่จะได้รับเกียรติมากที่สุด ก็จะนั่งใกล้หัวโต๊ะ มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ทุกคนจะอยากได้รับเกียรตินั้น ความเห็นแก่ตัวคือหัวใจหลักของบาปและการยกย่องตัวเองเป็นส่วนที่โดดเด่นที่สุดของสันดานมนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง มันไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดาที่คนทั้งหลายจะรักเพื่อนบ้านของตนเหมือนรักตัวเอง เหมือนอย่างที่พระเยซูได้ทรงบัญชาไว้ในการสรุปย่อพระราชบัญญัติ (ลูกา 10:27); การปฏิบัติต่อผู้อื่นในแบบที่ท่านทั้งหลายอยากให้พวกเขาปฏิบัติต่อพวกท่าน (มธ. 7:12; ลก. 6:31) เป็นสิ่งที่กระทำได้ยากยิ่ง ภายในขอบเขตอันเหมาะสม มันเป็นเรื่องดีที่จะหาโอกาสที่จะประสบความสำเร็จ, ที่จะทำดีเยอะๆ, ที่จะเจริญก้าวหน้า, ที่จะได้รับการเลื่อนขั้น แต่มันไม่ใช่เรื่องดีที่ผู้คนจะแสวงหาเกียรติยศสำหรับตัวเองซึ่งพวกเขามิได้ลงแรง

คริสเตียนทั้งหลายมีความลำบากเกี่ยวกับเรื่องนั้น เปาโลชมเชยทิโมธีให้ชาวเมืองฟีลิปปีเหล่านั้นฟังว่า *"เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง เพราะว่าคนทั้ง*

หลายย่อมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 2:20, 21) มีเจ้าหน้าที่คริสตจักรและนักเทศน์หลายคนที่เป็นเหมือนกับดิโอเตรเฟส ซึ่ง *“อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขา”* (3 ยอห์น 9) และแม้แต่ยากอบและยอห์นก็ให้มารดาของตนมาขอร้องพระเยซู โดยอยากที่จะให้ตัวเองเป็นที่หนึ่ง โดยอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์และเบื้องซ้ายพระหัตถ์ในอาณาจักรของพระคริสต์!

มันจะดีกว่าเยอะสักเพียงใดที่จะพึ่งพาพระเจ้าสำหรับเกียรติยศและสำหรับการเลื่อนขั้น ดีกว่าที่จะแสวงหาสิ่งเหล่านั้นสำหรับตัวเอง

บ่อยครั้งสักเพียงใดที่เราได้รับคำเตือนในพระคัมภีร์ว่า: *“ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสนำหน้าการล้ม”* (สภษ. 16:18) และ *“ความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ”* (สภษ. 15:33) *“ทุกคนที่มีความเย่อหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์”* (สภษ. 16:5) *“พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม”* (ยก. 4:6) และ *“ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น”* (ยก. 4:10)

ในวิกฤติคราวหนึ่ง ผู้นำคริสเตียนท่านหนึ่งซึ่งมีอภิสิทธิ์ใหญ่โตมากและมีอิทธิพลทั่วประเทศได้ข่มขู่ว่าจะไม่มีใครได้รับการยอมรับหรือมีประโยชน์อย่างกว้างขวางโดยปราศจากการเห็นชอบของเขา พระเจ้าได้ทรงนำคริสเตียนผู้น่าสงสารคนนี้ให้ตอบกลับเขาด้วยถ้อยคำจากเพลงสดุดี 75:6 และ 7 ว่า *“เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมิใช่มาจากทิศใต้แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น”* อิทธิพลและการกล่าวร้ายต่างๆของชายผู้นั้นที่อยากควบคุมคนอื่นๆได้ล้มเหลวไปและพระเจ้าทรงปรากฏว่าสัตย์ซื่อ

เราถูกเตือนสติใน 1 เปโตร 5:6 ว่า *“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร”* เพลงสดุดี 37 ก็ปลอบประโลมใจได้อย่างดีสำหรับคนทั้งปวงที่พึ่งพาพระเจ้าให้ดูแลเรื่องความเจริญรุ่งเรืองและเกียรติยศของทุกคนที่รักและวางใจพระองค์

คนโฉดเขลา 3 คน

ลก 14:15-24

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 14:15-24:

ในมัทธิว 22:1-14 มีคำอุปมาที่คล้ายๆกัน แต่เนื่องจากมัทธิวเน้นพระเยซูให้เป็นกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้นของพวกยิว พระองค์จึงได้ประทานคำอุปมาในกรณีนั้นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งที่จัดงานเลี้ยงสมรสให้แก่โอรสของพระองค์ คำอุปมาทั้งสองเรื่องนี้มีลักษณะที่คล้ายกัน ในที่นี้พระเยซูทรงใช้เรื่องของการเลี้ยงคราวนั้นที่พระองค์ทรงเป็นแขกรับเชิญ เพื่อเน้นย้ำว่าจุดประสงค์ใหญ่ของการเสด็จมาของพระคริสต์เข้ามาในโลกก็คือ เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้ได้รับความรอด (1 ทธ. 1:15) และหน้าที่หลักอย่างเดียวของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ การออกไปเชิญชวนคนทั้งหลายให้เข้ามายังการเลี้ยงนี้

จงหมายเหตุว่าผู้รับใช้คนเดียวที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือ คนที่ออกไปเชิญชวนผู้คนให้มายังการเลี้ยงใหญ่นี้ เขาจะต้องเชิญชวนคนเหล่านั้นที่เคยได้รับคำเชิญมาก่อนแล้ว เขาจะต้องเชิญชวน *“คนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอด”* เขาจะต้องไปยังบ้านทุกหลังในเมือง จากนั้นก็ออกไปตามถนนใหญ่และตรอกน้อย โอ้ การเลี้ยงแห่งสวรรค์จะมีแขกเยอะแยะเต็มไปหมด ผู้รับใช้คนนั้นจะต้องไปด้วยความเร่งด่วนขนาดนั้น, การโน้มน้าวขนาดนั้น, ความรักขนาดนั้น, ความพากเพียรขนาดนั้น; เขาจะต้อง *“เร่งเร้าพวกเขาให้เข้ามา”* พระเยซูตรัสว่า *“เพื่อเรือนของเราจะเต็ม”*

เราถูกเตือนความจำว่าวิธีนี้ในการนำวิญญาณแบบส่วนตัว – ตัวต่อตัว, บ้านต่อบ้าน – คือรูปแบบที่เหล่าคริสเตียนภาคพันธสัญญาใหม่ต้องปฏิบัติตาม และเราได้อ่านว่าในกรุงเยรูซาเล็ม *“ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด”* (กิจการ 5:42) และเปาโลเตือนความจำพวกผู้ปกครองที่เอเฟซัสว่าในช่วงสามปีที่เขาอยู่ที่นั่น เขาไม่มีความผิดใดๆแล้วสำหรับคนบาปคนใดก็ตามจากเมืองเอเฟซัสที่ตกนรก เขากล่าวว่า *“ข้าพเจ้า...ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน”* (กิจการ 20:20) เขากล่าวว่า *“เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน”* (กิจการ 20:31)

มันถูกบอกเป็นนัยอย่างชัดเจนในคำอุปมานี้ เช่นเดียวกับในคำอุปมาเรื่องแกะหลงและเหรียญที่หายไปว่าไม่มีการลบมลทินที่จำกัด, ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า *“ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่”* (2 ปต. 3:9) นอกจากนี้มันยังถูกบอกเป็นนัยด้วยว่าเราควรไปหาคนที่เราเคยชวนแล้วซ้ำแล้วซ้ำอีก

ข้ออ้างของคนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงยกให้ดูตรงนี้ช่างโง่เขลาเสียจริง! ชายคนหนึ่งต้องไปดูที่ดินที่เขาซื้อไว้แล้วตอนเวลามื้อเย็น เขาไม่ได้เห็นมันหรือก่อนที่เขาซื้อมันแล้ว? แน่นอนว่าเขาได้เห็นมันแล้ว และเขาไปพรุ่งนี้ไม่ได้หรือ? และเวลาเย็น, เวลามื้อเย็น, เป็นเวลาที่เหมาะสมที่สุดหรือที่จะไปดูที่ดิน? เห็นได้ชัดว่าข้ออ้างนี้ไม่จริงใจ

มันเป็นแบบเดียวกันกับชายคนนั้นที่มีวัวห้าคู่และเขาจะไปผูกพวกมันเข้าด้วยกันขณะที่เริ่มค่ำมืดแล้วคือวัวทั้งสิบตัวนั้น เพื่อลองดูพวกมัน! และชายคนนั้นที่ได้แต่งงานกับภรรยาคนหนึ่งแล้วก็ย่อมอยากที่จะพาเธอออกไปเฉลิมฉลองและอยากให้เพื่อนๆของเขาได้เห็นเจ้าสาวคนสวยของเขา ข้ออ้างเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าไม่จริงใจ เหมือนอย่างที่พระเยซูทรงอยากให้เราเห็นเช่นนั้น เพราะว่าข้ออ้างต่างๆที่ผู้คนยกขึ้นมาเพื่อที่จะไม่มาหาพระคริสต์และวางใจพระองค์นั้นก็ไม่จริงใจเสมอ พวกมันเป็นข้ออ้าง ไม่ใช่เหตุผล พระองค์ทรงบอกเราในยอห์น 3:19-21 ว่าเหตุผลที่แท้จริงที่ผู้คนไม่มาหาพระคริสต์ก็คือ:

“หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่างด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึ่งพระเจ้า”

ดังนั้นเราจึงไม่ควรหาทางที่จะตอบข้ออ้างทั้งหมดที่ผู้คนจะหยิบยกขึ้นมาเพื่อที่จะใช้ชีวิตในความบาปและปฏิเสธพระคริสต์ พวกเขาถูกควรบอกซึ่งๆหน้าว่าข้ออ้างต่างๆของพวกเขานั้นไม่จริงใจและฟังไม่ขึ้น

จงสังเกตคำเตือนที่จริงจังนั้นในข้อ 24: *"เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย"* ความชั่วของคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์และคำเชิญชวนแสนอ่อนหวานของพระองค์ให้มาสู่ความรอดถูกแสดงในคำอุปมาที่คล้ายกัน คือมัทธิว 22:5-7 ข้อเหล่านี้บอกเราว่า *"แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอัปยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปราบปรามฆาตกรเหล่านั้น และเผาเมืองเขาเสีย"*

ดังนั้นจึงมีความชั่วฝ่ายศีลธรรมในการปฏิเสธพระคริสต์และข้ออ้างที่ไม่จริงใจเหล่านั้นออกมาจากใจที่ชั่ว

ลูกแกะที่หายไป เงินหนึ่งบาทที่หายไป และลูกชายที่โศกเศร้า

ลก 15:1-32

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 15:1-32:

คำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหาย:

ในมัทธิว 18:12 และ 13 พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหายในสองข้อนั้นซ้ำอย่างสั้นๆ เห็นได้ชัดว่ามันเป็นการเล่าซ้ำและในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน และในการเชื่อมโยงกับเด็กเล็กๆเหล่านั้นที่มาหาพระองค์ แต่เนื่องจากข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยท่านลูกามีการเน้นย้ำมากกว่าในการที่พระคริสต์ทรงเป็นบุตรมนุษย์, มนุษย์ผู้ทรงเป็นแบบอย่างของเรา, ต้นแบบของเรา, ดังนั้นจึงมีการเน้นย้ำมากกว่าในเรื่องการนำวิญญาณซึ่งเป็นงานหลักของเราในฐานะคริสเตียน และในที่นี้คำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหายถูกให้ไว้พร้อมกับเสน่ห์ที่มากกว่าและพร้อมกับรายละเอียดและการประยุกต์ใช้ที่มากกว่า

เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งจะใส่ใจที่จะนำแกะตัวหนึ่งที่หลงหายไปกลับมา มากกว่าที่จะดูแลแกะตัวอื่นๆอีกเก้าสิบเก้าตัวที่อยู่ในป่าแต่ปลอดภัย พระองค์ก็ทรงหมายความว่า คนงานคริสเตียนทั้งหลายควรใช้เวลาในการนำวิญญาณดวงหนึ่งที่หลงหายไปมากกว่าที่จะมาคอยดูแลสมาชิกคริสตจักรเก้าสิบเก้าคน เพลงคริสเตียนที่โด่งดังเพลงหนึ่งร้องว่า "แกะเก้าสิบเก้าตัวนอนสบาย/ ในคอกพ้นอันตราย" แต่พระคำข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้น "อยู่ในคอกพ้นอันตราย" ไม่ใช่ครับ ผู้เลี้ยงแกะคนนั้นยอมทิ้ง *"เก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้น..."* บางคนจะกล่าวว่า "เรามาทำให้ทุกคนในคริสตจักรได้รับการฟื้นฟูและถูกสอนก่อนดีกว่า และจากนั้นเราจึงจะสามารถมีการฟื้นฟูและนำวิญญาณได้" ไม่ใช่ครับ เมื่อคุณทำให้ทุกคนในคริสตจักรประพฤติถูกต้องทุกอย่าง มันก็ไม่ใช่การฟื้นฟูแล้ว มันจะเป็นยุคพันปีแล้ว!

ศิษยาภิบาลบางท่านจะตัดพ้อว่าเงินเดือนของเขามาจากพวกสมาชิกและคนเหล่านั้นก็คาดหวังที่จะได้เวลาและความสนใจของเขา ศิษยาภิบาลที่เป็นแบบนั้นควรเริ่มทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าและคาดหวังให้องค์พระผู้เป็นเจ้าจ่ายเงินเดือนให้เขา และจากนั้นก็ทำสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงต้องการเป็นอันดับแรก และนั่นก็คือการช่วยคนบาปทั้งหลายให้ได้รับความรอด! แผนการของพระเจ้าในพระมหาบัญชาที่พระเยซูประทานให้ในมัทธิว 28:19, 20 ก็คือว่า ผู้คนทั้งหลายควรถูกนำวิญญาณ, ถูกทำให้เป็นสาวก, จากนั้นก็รับบัพติศมาโดยทันทีและจากนั้นก็ถูกสอนให้ *"ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้"* จงสังเกตว่า เราไม่ได้ถูกบัญชาให้สอน*หลักคำสอน*แก่เหล่าผู้เชื่อใหม่ทันที แต่ให้สอน*หน้าที่* นั่นก็คือ ให้เขาเหล่านั้นปฏิบัติตามพระมหาบัญชานั้นเองด้วย หน้าที่แรกของผู้เชื่อใหม่ทุกคนก็คือ หลังจากได้กล่าวรับเชื่อพระคริสต์และปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ในการรับบัพติศมาในฐานะเป็นการให้คำมั่นต่อหน้าคนอื่นๆแล้ว เขาก็ต้องพยายามช่วยเหลือคนอื่นๆให้ได้รับความรอดและรับบัพติศมาและนำวิญญาณเช่นกัน

ผู้รับใช้บางท่านอ้างว่าตัวเองรู้สึกว่าถูกเรียกให้ "เลี้ยงดูฝูงแกะ" แต่จงจำไว้ว่ากับพระเยซูเจ้าแล้วแกะหลงหายตัวหนึ่งควรได้รับความสนใจมากกว่า *"คนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่"* และเมื่อพระเยซูทรงบอกเปโตรว่า *"จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"* เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงหมายถึงการเป็นพยานและการเทศนาแก่คนอื่นๆในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเมื่อสามพันคนได้รับความรอด

คำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหายนี้เป็นภาพของการนำวิญญาณในฐานะเป็นกิจธุระแบบบุคคลต่อบุคคล, ความพยายามแบบบ้านต่อบ้าน มีสถานที่สำหรับการประกาศข่าวประเสริฐในที่สาธารณะก็จริงและมันเป็นสิ่งสำคัญ แต่มันไม่มีทางแทนที่การเตือนแบบคนต่อคนและการวิงวอนและการเชิญชวนโดยคริสเตียนทั้งหลายได้

จำไว้ว่าเมื่อพระเยซูตรัสในพระมหาบัญชานั้นว่าเราควรออกไปและ *"ประกาศข่าวประเสริฐ"* ในมาระโก 16:15 พระองค์ก็กำลังตรัสไม่ใช่เกี่ยวกับการเทศนาแก่ที่ประชุมใหญ่แต่เกี่ยวกับการอ้อนวอนต่อคนเป็นคนๆไป นั่นคือ *"แก่มนุษย์ทุกคน"* และเปาโลสามารถเตือนความจำพวกผู้ปกครองจากเมืองเอเฟซัสได้ว่า *"ข้าพเจ้า...ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน"* (กิจการ 20:20) และคนเหล่านั้นส่วนใหญ่ที่ได้รับความรอดภายใต้การรับใช้ของพระคริสต์ ที่เราได้อ่านเกี่ยวกับเรื่องราวของพวกเขาในหนังสือข่าวประเสริฐเล่มต่างๆ ก็ถูกนำวิญญาณเป็นคนๆไป

ลองคิดถึงนิโคเดมัส, หญิงผู้นั้นที่เมืองสิคาร์ในยอห์นบทที่ 4, หญิงคนนั้นที่ถูกจับฐานล่วงประเวณีแบบคาหนังคาเขา, หญิงคนบาปผู้นั้นที่ร้องไห้ที่พระบาทของพระองค์ในเรือนของฟาริสีคนนั้น, บารทิเมอัสตาบอดที่อยู่ข้างถนน, และศักเคียสคนเก็บภาษีผู้นั้น ลองคิดถึงฟีลิป (ยอห์น 1:43) ที่พระเยซู *"ทรงพบ"*, *"เลวี ซึ่งนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี"*; จงคิดถึงคนเป็นโรคเรื้อนผู้นั้น, หญิงชาวซีเรียฟีนิเชียผู้นั้น, คนผีเข้าที่เมืองกาดาราผู้นั้น, โจรคนนั้นบนกางเขน! วิธีหลักที่จะนำวิญญาณทั้งหลายคือ แบบตัวต่อตัว มันถูกยกภาพประกอบเช่นนั้นในคำอุปมาเรื่องการเลี้ยงใหญ่ และมันเป็นเช่นนั้นในที่นี้ด้วย การนำวิญญาณมีไว้สำหรับคริสเตียนทุกคน และวิธีหลักที่เราจะนำวิญญาณผู้คนได้คือแบบตัวต่อตัว

ความพยายามแบบตื๊อไม่เลิกและเร่งด่วนเป็นสิ่งจำเป็นในการนำวิญญาณผู้หลงหาย คริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็มตื๊อไม่เลิกในการเรียกแบบบ้านต่อบ้าน โดยไปแล้วไปอีก *"ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่ง*

สอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด” (กิจการ 5:42) ในคำอุปมาเรื่องการเลี้ยงสมรสพระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับกษัตริย์องค์หนึ่งที่ *“ใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่ได้รับเชิญมาในงานอภิเษกสมรสนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้อื่นไปอีก รับสั่งว่า ‘ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุนแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกสมรสนี้เถิด’”* (มธ. 22:3, 4)

บางคนได้กล่าวว่า “ทำไมใครบางคนถึงควรได้ยินข่าวประเสริฐซ้ำสองหนด้วยในเมื่อบางคนไม่เคยได้ยินเลยสักหนด้วยซ้ำ?” นั่นฟังดูมีปัญญาแต่มันไม่ใช่เลย แทบไม่เคยมีใครรับความรอดครั้งแรกที่พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐ และแผนการของพระเจ้าก็คือว่าเราควรไปอย่างตื๊อไม่เลิก ซ้ำแล้วซ้ำอีก เพื่อเตือนและอ้อนวอนและเชิญชวนผู้หลงหาย เราควรมีความไม่ลดละและความห่วงใยถึงขนาดนั้นที่จะ *“เร่งเร้าเขาให้เข้ามา”* (ลูกา 14:23)

ดร. ทอม มาโลน แห่งคริสตจักรเอมมานูเอลแบ๊พติส ในปอนเทียค, มิชิแกน, เล่าให้ฟังว่าเขาและคนอื่นๆในคริสตจักรของเขาไปเยี่ยมบ้านหลังหนึ่งอย่างไม่ลดละและไม่สามารถทำให้ใครที่อยู่ที่นั่นให้มาเข้าร่วมประชุมนมัสการได้เลย จากนั้นเขาถูกเรียกไปในเหตุฉุกเฉินหนึ่ง เขาและผู้ช่วยของเขาไปยังบ้านหลังนั้น และในการไปเยือนครั้งที่ห้าโดยคนงานเหล่านั้น สามคน คือ ผู้เป็นแม่และลูกชายและลูกสาวที่โตแล้วของเธอ ได้รับความรอด จากนั้นพวกเขาทุกคนมาเพื่อรับเชื่อพระคริสต์และปฏิบัติตามแบบอย่างของพระองค์ในการรับบัพติศมา

ก่อนที่เด็กคนหนึ่งเกิดเข้ามาในโลก คนเป็นแม่ก็มีอาการแพ้ท้อง และช่วงเวลาแห่งความซึมเศร้าบางครั้งและความไม่สะดวกเป็นเวลาหลายเดือน; เสื้อผ้าใส่ไม่พอดีตัว; เธอรู้สึกว่าตัวเองน่าเกลียด; เธออาจกินอาหารแล้วรู้สึกไม่อร่อย; เธออาจขี้หงุดหงิดง่ายหรืออารมณ์เสีย บ่อยครั้งผิวอาจจะคล้ำขึ้นและต้องรอคอยเป็นเวลานานกว่าจะเจ็บท้องและเผชิญกับความเจ็บปวดเมื่อต้องคลอดบุตร เราควรคาดหวังว่าจะนำวิญญาณผู้คนไปสวรรค์โดยปราศจากความห่วงใยหรือน้ำตาหรือความเห็นอกเห็นใจอย่างสุดซึ้งเลยหรือครับ? ควรที่จะมีใครคาดหวังว่าจะนำวิญญาณได้โดยปราศจากการถูกบอกปัดและข้ออ้างแบบไม่จริงใจและการต่อต้านอย่างเปิดเผยที่พระเยซูเจ้าทรงบอกล่วงหน้าแล้วในคำอุปมาเรื่องการเลี้ยงใหญ่และเรื่องการเลี้ยงสมรสของกษัตริย์หรือครับ? เมื่อผู้หว่านหว่านเมล็ดพืช บางเมล็ดก็ตกริมหนทางและพวกนกก็มาเอามันไป และซาตานก็เอาข่าวประเสริฐออกไปจากใจของบางคนที่ได้ยิน จากนั้นมีใจของบางคนที่แข็งกระด้างเสียจนพวกเขาไม่ยอมกลับใจเชื่อ และบางคนที่ยอมกลับใจเชื่อแล้ว แต่ *“ผลของเขาไม่เติบโต”* (ลูกา 8:14) แต่ผู้เลี้ยงแกะจะชื่นชมยินดีขนาดไหนเมื่อเขาพบแกะของเขาและนำมันกลับมาบ้าน!

เราควรเห็นในคำอุปมาเรื่องนี้ที่พระเยซูทรงสอนว่าพระองค์ทรงอยากได้คนบาปที่หลงหายทุกคนในโลก ในการเชื่อมโยงกับคำอุปมาเรื่องแกะที่หลงหายนี้ ในมัทธิว 18:14 พระเยซูก็ตรัสว่า *“อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย”* ดังนั้นแม้ว่ามีเก้าสิบเก้าตัวที่อยู่ปลอดภัยแล้ว พระองค์ก็ทรงอยากได้แกะตัวเดียวนั้นที่หลงหายไป

และเช่นเดียวกันใน 2 เปโตร 3:9 เราถูกบอกว่าพระองค์ *“ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่”* เราเห็นตรงนี้ว่าพระเยซูทรงมีความเมตตากรุณาอันหาที่สุดมิได้สำหรับคนบาปที่หลงหายไปไกลที่สุด และพระองค์ทรงอยากได้คนๆนั้นเช่นกัน

คุณแม่ยังสาวท่านหนึ่งเกิดแท้งลูก และเธอร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างปวดร้าว เรากล่าวแก่เธอว่า “คุณมีลูกสองคน คุณยังสาวอยู่ เดี๋ยวคุณก็มีลูกอีกได้นะ อย่าร้องไห้เลย” แต่เธอก็กล่าวขณะยังสะอึกสะอื้นว่า “ฉันรู้ค่ะ แต่ฉันก็อยากได้ลูกคนนั้นด้วย!” เราแน่ใจว่า พระเยซูก็ทรงรู้สึกเช่นนั้นเกี่ยวกับคนบาปทุกคนที่หลงหายไปในโลก และเราก็ควรรู้สึกแบบนั้นเช่นกัน

ภาพผู้เลี้ยงแกะแบกแกะนั้นบนบ่า ช่างเป็นภาพแห่งความรอดอันแสนชื่นใจ! ทั้งหมดนี้เป็นมาโดยพระคุณและไม่ใช่คุณความดีหรือการงานใดๆของมนุษย์เลย! แกะนั้นถูกวางอย่างปลอดภัยบนบ่าของผู้เลี้ยงแกะ มันไม่จำเป็นต้องรู้ทางกลับบ้าน มันไม่จำเป็นต้องวิ่งให้เร็วกว่าพวกสุนัขป่า มันไม่จำเป็นต้องสัตย์ซื่อในความพยายามของมัน มันแค่นอนพักบนบ่าของผู้เลี้ยงแกะนั้นและถูกแบกกลับบ้าน

“แกะ” บางตัวยืนหลังขดหลังแข็งในการประชุมอธิษฐาน และเกิดความเข้าใจผิดๆขึ้นมา พวกเขากล่าวว่า “ฉันมุ่งมั่นที่จะทำให้สวรรค์เป็นบ้านของฉัน!” และ “ฉันอยากให้ทุกคนอธิษฐานเผื่อฉันเพื่อที่ฉันจะเป็นคนที่สัตย์ซื่อต่อไป” ผู้คนไม่ได้ไปสวรรค์เพราะความตั้งใจแน่วแน่เด็ดเดี่ยวหรือเพราะว่าพวกเขาเป็นคนที่สัตย์ซื่อ และในการที่จะไปถึงมาตรฐานของพระเจ้าสำหรับความชอบธรรมนั้น ไม่มีใครในพวกเราสักคนที่เป็นคนสัตย์ซื่อ และไม่มีใครในพวกเราสักคนที่เป็นคนชอบธรรมแม้กระทั่งแค่สิบนาทีในความบริสุทธิ์ที่สมควรได้ไปสวรรค์ ไม่เลยครับ ความชอบธรรมของเราคือ ความชอบธรรมของพระคริสต์! *“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมิใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”* (อฟ. 2:8, 9)

ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสได้ว่า *“แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย…”* (ยอห์น 10:27, 28) และพระองค์ตรัสต่อไปว่าไม่มีผู้ใดสามารถเอาแกะตัวหนึ่งของพระองค์ออกไปจากพระหัตถ์ของพระคริสต์หรือเอาแกะตัวหนึ่งออกไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้! ความมั่นคงปลอดภัยของลูกคนหนึ่งของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในคุณความดีหรือความชอบธรรมของเขาเอง แต่อยู่ในความปลอดภัยที่มั่นคงของการถูกแบกอยู่บนบ่าของพระผู้เลี้ยงนั้น

โอ้ แกะเอ๋ย หากคุณอยากไปถึงสวรรค์อย่างปลอดภัย อย่าพึ่งพาสติปัญญาของคุณเองที่จะเดินไปในเส้นทางที่ถูก คุณเคยหลงไปจากเส้นทางนั้นมาก่อนแล้ว อย่าวางใจในพละกำลังของตัวคุณเอง มีพวกสุนัขป่าอยู่ล้อมรอบซึ่งแข็งแรงมากกว่าคุณ สวรรค์ไม่ใช่สิ่งที่เราได้มาเพราะเราคู่ควร เราได้สวรรค์เพราะพระเยซูได้ทรงซื้อมันมาให้แก่คนของพระองค์

มันไม่ใช่ภาพที่แสดงถึงความรักของพระผู้ช่วยให้รอดที่แสดงต่อคนของพระองค์ ที่พระองค์ทรงแบกเราบนบ่าของพระองค์หรอกหรือครับ? พระองค์ไม่ทรงถือสาเลยตอนที่ยอห์นผู้เป็นที่รัก ในอาหารมื้อสุดท้ายนั้น ขยับที่นั่งของเขาเข้ามาใกล้ๆและวางศีรษะของเขาบนหน้าอกของพระเยซู! (ยอห์น 13:23) พระองค์ไม่ทรงขัดเคืองเลยเมื่อผู้หญิงคนนั้นที่เป็นคนบาปคนหนึ่งมาร้องไห้เหนือพระบาทของพระองค์ในเรือนของฟาริสีคน

นั้นและจากนั้นก็ล้างพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตา, เช็ดพระบาทนั้นด้วยเส้นผมแห่งศีรษะของเธอ, จุบพระบาทของพระองค์และชโลมพระบาทนั้นด้วยน้ำมัน พระผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วทรงเชิญชวนโธมัสให้เอามือมาสัมผัสสีข้างของพระเยซูเพื่อคลำบาดแผลนั้นและเอานิ้วของเขาแหย่ในรอยตะปูนั้น และทราบว่าพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้วจริงๆ โอ้ เราทุกคนที่พระคริสต์ได้ทรงซื้อแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์ก็เป็นที่รักยิ่งต่อพระทัยของพระองค์จริงๆ!

เราอ่านว่าผู้เลี้ยงแกะคนนี้ “*ยกแกะขึ้นใส่บ่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์*” และเขา “*เชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด’*” เพราะว่าการนำวิญญาณเป็นจุดประสงค์หลักหนึ่งเดียวแห่งการรับสภาพกายมนุษย์และการสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นของพระคริสต์ ดังนั้นมันจึงต้องเป็นความชื่นบานหลักของพระองค์อย่างแน่นอน ฮีบรู 12:2 บอกเราว่าพระเยซู “*เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร…*” และในยอห์น 4:32 เมื่อพวกสาวกคะยั้นคะยอพระองค์ให้รับประทานอาหาร หลังจากที่พระองค์ได้ทรงนำวิญญาณหญิงชาวสะมาเรียคนนั้นแล้ว พระเยซูก็ตรัสแก่พวกเขาว่า “*เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้!*” การนำวิญญาณคนๆหนึ่งมาได้ก็ดีกว่าอาหารสำหรับพระเยซูเจ้า

และ “*พวกมิตรสหายและเพื่อนบ้าน*” ของผู้เลี้ยงแกะคนนี้คือใครกัน ที่มาร่วมยินดีกับเขาด้วย? โอ้ แน่นอนว่านั่นเป็นภาพของเหล่าวิสุทธิชนในสวรรค์ เพราะข้อ 7 กล่าวว่า “*เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่*” ดี.แอล.มูดี้, แซม โจนส์, บิลลี่ ซันเดย์, อาร์ เอ ทอร์เรย์, เจ. วิลเบอร์ แชพแมน, และทรูเอตต์และสเปอร์เจียนและทาลเมจและคนอื่นๆทุกคนที่รักที่จะเห็นคนบาปทั้งหลายได้รับความรอดบนแผ่นดินโลก ขณะนี้พวกเขาซึ่งอยู่ในสวรรค์ก็ชื่นชมยินดีเมื่อพวกเขาได้ยินข่าวดีเหล่านี้

จำไว้ว่าเปาโลตั้งตาคอยอย่างใจจดใจจ่อที่จะมีความชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นคนเหล่านั้นที่เขานำวิญญาณมาได้ในสวรรค์ ใน 1 เธสะโลนิกา 2:19, 20 เขากล่าวว่า “*เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มิใช่ท่านทั้งหลายดอกหรือ เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา*”

และเราจำได้ว่าดาเนียล 12:3 สัญญาไว้ว่า “*บรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตย์นิรันดร์*” โอ้ ความชื่นชมยินดีหลักในสวรรค์ ณ ตอนนี้และไปตลอดชั่วนิรันดร์กาลคือ ที่ดวงวิญญาณทั้งหลายได้รับความรอด!

คำอุปมาเรื่องเหรียญที่หายไป:

หญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงินสิบเหรียญ เหรียญที่ว่านี้อาจถูกเรียกว่า *ดรัคมา, เดนาริอัน* หรือเหรียญเพ็นนี มันอาจมีค่าเท่ากับแปดเพนซ์ ตามสกุลเงินของประเทศอังกฤษ; หากใช้มาตรฐานทองคำ อาจเท่ากับ 15 เซ็นต์ตามสกุลเงินของอเมริกา; แต่มูลค่าของมันในสมัยนั้นก็สูงกว่าในปัจจุบันมากนัก มันมีค่าเท่ากับค่าแรงของการทำงานตลอดทั้งวัน อย่างที่เห็นในมัทธิว 20:2 และวิวรณ์ 6:6 บางคนคิดว่ามันอาจเป็นเงินสินสอด ซึ่งเจ้าของรักมาก และอาจถูกร้อยเหมือนลูกปัดเข้ากับเชือกเส้นหนึ่งและสวมเป็นสร้อยคอหรือสวมบนหน้าผากก็ได้ กอร์

เดท (Gordet) คิดว่า “หญิงคนนี้ทำงานหนักเพื่อที่จะเก็บเงินก้อนเล็กๆนี้ไว้สำหรับใช้ในยามฉุกเฉินหรือในยามที่ขาดแคลนจริงๆ” ไม่ว่าจะยังไง เงินนี้ก็มีค่าต่อหญิงผู้นี้มากกว่าที่เราจะคิดได้ เงินสามสิบเหรียญนี้ก็มีค่าเท่ากับราคาของทาสคนหนึ่ง (ศคย. 11:12) เงินสามสิบเหรียญถูกจ่ายให้แก่ยูดาสคนทรยศ และเงินนั้นก็เพียงพอที่จะซื้อทุ่งของช่างหม้อได้ ไม่ว่าจะยังไง เหรียญนั้นก็มีค่ามากต่อหญิงคนนี้ และเธอเสาะหามันด้วยความเดือดร้อนใจยิ่งนัก

เธอ “*จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ?*” – “*จุดเทียน*” เพราะว่าในบ้านที่ทำจากก้อนหินและไม่มีหน้าต่างนอกจากประตูที่ปล่อยให้แสงสว่างเข้ามาเท่านั้น มันก็คงมืด “*กวาดเรือน*” เหรอ? ใช่แล้วครับ เพราะว่าในซอกมุมหรือในช่องว่างระหว่างก้อนหินเหล่านั้นในพื้นเธออาจพบเหรียญนั้น พระเยซูก็ทรงเสาะหาคนบาปทั้งหลายอย่างเร่งด่วนเช่นนั้น และเราควรออกไปเสาะหาพวกเขาอย่างเร่งด่วนเช่นกัน

และคำกล่าวอันเปี่ยมสุขนั้นก็ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง: “*เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่*”

คำอุปมาเรื่องบุตรที่หายไป:

คำอุปมานี้เป็นส่วนหนึ่งของคำอธิบายอย่างละเอียดที่พระเยซูประทานให้ว่าทำไมและด้วยวิธีใดพระองค์ถึงทรงรับคนบาปทั้งหลาย, รักพวกเขา, ให้อภัยพวกเขา, รับพวกเขาไว้ในฐานะลูกๆของพระเจ้า เหมือนกับที่แกะที่หลงหายนั้นเป็นภาพของคนบาปคนหนึ่ง, เหมือนกับที่เหรียญที่หายไปนั้นเป็นภาพของคนบาปคนหนึ่ง ในที่นี้บุตรชายที่สุรุ่ยสุร่ายคนนี้ก็เป็นภาพของคนบาปที่หลงหายไปคนหนึ่งเช่นกัน บุตรคนโตเป็นภาพของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ที่ชอบวิจารณ์เหล่านี้ซึ่งศาสนาของพวกเขาเป็นเพียงการรักษามาตรฐานต่างๆแห่งคุณความดีและความชอบธรรมแบบมนุษย์ โดยไม่มีความเมตตาให้แก่บรรดาคนบาป, ไม่มีการลบมลทิน, ไม่มีการยกโทษให้, ไม่มีการคืนดีกัน

จงหมายเหตุว่าพระเยซูเจ้าทรงแสดงภาพอย่างชัดเจนขนาดไหนถึงทัศนคติในหัวใจและสภาพของคนบาปที่หลงหายคนหนึ่ง หากนี่เป็นเพียงเรื่องเล่าเกี่ยวกับเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่กลายเป็นคนหัวขบถ, ไม่เชื่อฟัง, เกลียดชังหลักการต่างๆของพ่อของเขาและวิถีชีวิตของเขาและมุ่งมั่นที่จะทำตามใจตัวเองไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม เราก็อาจโทษผู้เป็นพ่อได้อย่างเหมาะสม พระคัมภีร์สอนว่า: “*จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะเดินไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากจากทางนั้น*” (สภษ. 22:6) เราสามารถเลี้ยงลูกให้เติบโตใน “*การสั่งสอน*” (นั่นคือ การฝึกวินัย) และ “*การตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า*” (อฟ. 6:4) มันเป็นความจริงที่ว่า “*ความฟกช้ำดำเขียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโบยตีกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอ้าน*” (สภษ. 20:30) บุตรชายที่ชั่วของเอลีผู้ชราดำเนินชีวิตในทางที่ผิดเพราะว่า เหมือนกับที่ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าบอกเอลีว่าพระเจ้าตรัสว่า เขา “*...ให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา...*” (1 ซมอ. 2:29) และคำแช่งสาปที่คงอยู่เป็นนิตย์ได้ตกแก่ครอบครัวของเขา “*เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม*” (1 ซมอ. 3:13) และอาโดนียาห์ โอรสของดาวิดได้กระทำผิดเหมือนกับอับซาโลมโอรสอีกคนของเขาด้วย เพราะว่า “*...พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า “ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น”...*” (1 พกษ. 1:6) พ่อที่เชื่อฟังพระเจ้าในการฝึกวินัย, ในการเป็นแบบอย่าง, ใน

การสั่งสอนอย่างสม่ำเสมอ, สามารถได้รับความช่วยเหลือของพระเจ้าในการเลี้ยงดูลูกๆและสามารถทำให้พวกเขาเติบโตเป็นคนดีได้

แต่ความชอบธรรมของลูกๆของคนๆหนึ่ง ซึ่งถูกสอนโดยพ่อและแม่ของพวกเขา ก็เป็นเพียงความชอบธรรมในเชิงเปรียบเทียบเท่านั้น และในที่นี้คำอุปมานี้แสดงภาพของคนบาปคนหนึ่งที่ออกห่างไปจากพระเจ้า ความชอบธรรมแบบที่พระเจ้าต้องการนั้น คือความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ และไม่มีมนุษย์คนใดปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นได้ และพระเจ้าไม่ได้ทรงล้มเหลว และจะโทษพระเจ้าก็ไม่ได้เพราะว่ามนุษย์เป็นคนบาป และดังนั้นในคำอุปมานี้ ผู้เป็นบิดาจึงไม่ใช่ฝ่ายผิด

และพระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้ทรงสอนว่าพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เป็นคริสเตียนอยู่แล้วเพราะว่าพวกเขาเป็นคนมีศีลธรรม, ยึดมั่นตามบัญญัติ, เคร่งศาสนา พระองค์ตรัสอย่างชัดเจนมากที่สุดในที่อื่นเกี่ยวกับความบาปต่างๆของพวกเขา แต่ในที่นี้คำอุปมานี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการที่พระคริสต์ทรงรักคนบาป, ทรงต้อนรับพวกเขา, ทรงให้อภัยพวกเขา, และเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่คัดค้านการที่พระองค์ทรงต้อนรับคนบาป

บุตรชายที่เกเรคนนี้เอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่บิดาจัดเตรียมไว้และทั้งหมดที่เขาจะได้รับเป็นมรดกในภายหลังไปโดยไม่ขอบคุณเลยสักคำ แต่นั่นไม่ใช่วิธีของคนบาปทั้งหลายในทุกหนทุกแห่งหรือครับ? ความดีงามของพระเจ้ามีไว้เพื่อชักนำคนทั้งหลายให้กลับใจเสียใหม่ (โรม 2:4) มันไม่แปลกและชั่วหรือ และมันไม่แสดงให้เห็นถึงการแปลกแยกอันน่าเกลียดและความมืดบอดและความเห็นแก่ตัวของใจที่ยังไม่ถูกสร้างใหม่หรือ ที่มนุษย์หายใจเอาอากาศของพระเจ้าเข้าไปและกินอาหารของพระเจ้าและได้รับภรรยาและลูกๆ, คนที่เขารัก, สุขภาพและหน้าที่การงาน, ความสะดวกสบายต่างๆ, หรือแม้แต่ความหรูหราฟุ่มเฟือยต่างๆ และไม่เคยขอบคุณพระเจ้าเลยและไม่รู้สึกว่าตนมีหน้าที่ๆจะต้องแสวงหาพระเจ้าหรือปรนนิบัติพระองค์?

และบุตรชายคนนี้ต้องไปให้ไกลจากบิดา คุณเห็นไหมครับ ว่าคนบาปทั้งหลายไม่อยากมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า เหมือนกับที่พระเยซูตรัสไว้ในยอห์น 3:19-21 ว่า *“หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึ่งพระเจ้า”*

ดังนั้น คนบาปที่หลงหายทุกคนจึงเป็น *“บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง”* (อฟ. 2:2) เมื่ออาดัมได้กลายเป็นคนบาปคนหนึ่งแล้ว เขาก็อยากซ่อนตัวเสียจากพระเจ้า ดังนั้นคนทั้งหลายที่ยังไม่ได้กลับใจเชื่อจึงไม่รักพระคัมภีร์, ไม่ชอบบทเพลงสรรเสริญต่างๆ, ไม่ชอบคบหาสมาคมกับพวกคริสเตียนที่รักพระเจ้า ไม่เลยครับ เช่นเดียวกับพวกวัยรุ่นในปัจจุบันที่รักสนุกและไม่ถูกฝึกวินัย โดยออกจากบ้านไปเพื่อไปให้พ้นจากการถูกบังคับควบคุม, การฝึกวินัย, การตักเตือนของพ่อแม่, คนบาปทั้งหลายเองก็จงใจไปให้พ้นเสียจากพระเจ้าเช่นกัน มนุษยชาติทั้งมวลล้วนอยู่ใน *“เมืองไกล”* นั้น คือมนุษย์ที่ได้ถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้าและพระเจ้าทรงหมายพระทัยที่จะให้เขาเป็นเพื่อนคู่คิดร่วมแบ่งปันความสุขกับพระองค์ กลับกลายเป็นคนแปลกหน้า, คนต่างด้าว, คนต่างชาติ, และศัตรู!

มันดูเหมือนเป็นความเขลาของคนโง่ไหมครับที่ชายหนุ่มผู้นี้ผลาญทรัพย์ของตนไปกับการใช้ชีวิตสุรุ่ยสุร่าย? โอ้ แต่มนุษย์ไม่ได้ทำแบบนั้นอยู่ทุกวันหรอกหรือครับ? มันเป็นความจริงที่ว่า *"คนโง่และเงินของเขาอยู่ได้ไม่นานก็ต้องจากกัน"* แต่มันก็เป็นความจริงเช่นกันที่ว่าคนชั่วมีแนวโน้มที่จะสูญเสียชีวิตคู่อันแสนสุขของตน, สูญเสียการอยู่ร่วมกันกับลูกๆของเขา, และแม้แต่สูญเสียธุรกิจและเกือบทุกสิ่งอันเป็นที่รักของเขาไปบ่อยครั้งเหลือเกินที่ในงานประกาศและช่วยเหลือผู้ขัดสน เราได้พบกับพวกขอทานและคนขี้เมาและคนที่สังคมไม่เอาแล้วซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นทนายความที่มีชื่อเสียง, หรือสมาชิกวุฒิสภา, หรือผู้พิพากษาในศาล, หรืออดีตนักธุรกิจผู้บริหาร หรือคนหนึ่งซึ่งเคยร่ำรวยมาก่อน นี่เป็นภาพที่แท้จริงของอิทธิพลและวิถีแห่งความบาป

จากนั้น *"เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น"* – การกันดารอาหารย่อมมาถึงเสมอ! ไม่ช้าก็เร็วพระคัมภีร์จะถูกพบว่าเป็นความจริง: *"หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก"* (สภษ. 13:15) และคำเตือนที่ว่า *"...จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน"* (กดว. 32:23) ต้องถูกพบว่าใช้ได้ผลเสมอ โอ้ คนบาปทั้งหลายพบว่า *"ค่าจ้างของความบาปคือความตาย"* (โรม 6:23) และ *"เมื่อบาปโตเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย"* (ยากอบ 1:15)

รูปการณ์ออกมาเช่นนั้นก่อนเป็นอันดับแรก เพราะว่านั่นคือวิธีการทำงานของความบาป นักพนันที่อยากร่ำรวยโดยไม่ต้องทำงานก็ไม่ร่ำรวย คนที่ดื่มแล้วดื่มอีกเพื่อผูกมิตรและเพิ่มธุรกิจของตนก็อาจสูญเสียธุรกิจของตนไป คนที่ใช้ชีวิตเพื่อความสนุกสนานก็อาจลงเอยด้วยความทุกข์ระทม ความบาปก็เหมือนเพลิงไหม้ที่ หากไม่ถูกควบคุม ก็เผาทำลายตึกรามบ้านช่องและเมืองใหญ่ต่างๆ มันเหมือนกับมะเร็งซึ่ง หากไม่ถูกฆ่าให้ตายหรือถูกเอาออกไปโดยใช้วิธีผ่าตัด ก็จะลุกลามและนำมาซึ่งความตายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

แต่ความชอบธรรมของพระเจ้าก็ตกเป็นเดิมพันด้วยเช่นกัน และพระเจ้าเองก็ดูเหมือนจะรับประกันว่าคนที่จงใจดื้อดึงต่อไปในทางบาปต้องได้รับการลงโทษ, ต้องพบว่าความบาปไม่ได้ให้สิ่งดีใดๆ; เขาต้องพบว่าไม่ช้าก็เร็วมีวันพิพากษา และคนที่ไม่เรียนรู้บทเรียนเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตนี้ก็จะได้เรียนรู้มันในชีวิตถัดไปของเขาอย่างแน่นอน

บัดนี้เพื่อนๆของเขาที่เคยช่วยเหลือเขาในความโง่เขลาของเขาและใช้จ่ายเงินของเขาไปไหนเสียแล้ว? พวกเขาหายหัวไปหมดแล้ว *"ไม่มีใครให้เขาเลย"* คนชงเหล้าและเพื่อนร่วมดื่มเป็นเพื่อนรักเหลือเกินขณะที่คนๆหนึ่งใช้จ่ายเงินของตนเพื่อความสนุกสนานของพวกเขา เมื่อคนๆนั้นกลายเป็นคนขี้เมาและขอทาน เมื่อเงินของเขาหมดและความน่านับถือของเขาและแม้แต่การนับถือตัวเองของเขาก็หมดไปด้วย แล้วเพื่อนดื่มของเขาช่วยเขาให้เลิกเหล้า, ได้ธุรกิจของเขากลับคืนมา, ได้ครอบครัวที่เสียไปแล้วกลับคืนมาไหม? แล้วคนชงเหล้า, คนบ่มเหล้า, คนกลั่นเหล้า, นักการเมืองที่คอยจัดหาเหล้าให้ฝูงชนหายหัวไปไหนหมด? ไม่เลย บัดนี้คนบาปผู้ตกต่ำที่มาถึงหายนะที่สุดปลายถนนต้องไปหานักเทศน์, ไปหาพวกคริสเตียนที่ให้ความช่วยเหลือ, ไปหาพวกคนที่รักพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือในการกลับคืนดีกันกับพระเจ้า เพื่อที่จะได้อุปนิสัยที่ดีของเขา, ความมีประโยชน์ของเขา, ความสุขของเขากลับคืนมา เมื่อยูดาสกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่พร้อมกับเงินสามสิบเหรียญนั้นที่ลุกไหม้เหมือนไฟในใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขา และกล่าวว่า *"ข้าพเจ้าได้ทรยศโลหิตที่ไร้ความผิดแล้ว!"* และ

อยากสำนึกผิดที่ได้ทรยศต่อพระเยซู พวกปุโรหิตใหญ่ที่ไร้หัวใจก็กล่าวว่า *"การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง"* (มัทธิว 27:4)

ขณะอยู่ในคอกหมูนั้นในสภาพหิวโซ, ผิดหวัง, ปวดร้าวใจ บุตรที่สุรุ่ยสุดร่ายผู้นี้ก็ *"สำนึกตัว"* ไม่มีใครอยู่ในสภาพจิตปกติเมื่อเขาทำบาปต่อไปจนหัวใจแตกสลาย บัดนี้เขาเห็นสิ่งต่างๆอย่างที่พวกมันเป็นแล้ว: ความบาปไม่นำมาซึ่งความสุข; การสนุกสนานเฮฮาไม่ทำให้มีเพื่อนแท้ ความสนุกสนานแห่งความบาปไม่จีรังยั่งยืน บัดนี้เขาตระหนักถึงความดีงาม, ความกรุณาอันเกิดจากใจที่ปรารถนาดี, ความรักที่ทุ่มเทของบิดาของเขา และทุกข์ใจที่เขาได้ทำผิดต่อบิดา บัดนี้เขาเห็นแล้วว่าเพื่อนๆที่ร่วมทำบาปเป็นเพื่อนจอมปลอม บัดนี้สถานที่ๆเป็นบ้านเก่าก็ดูเหมือนเป็นที่ๆปลอดภัยเหลือเกิน และสภาพแวดล้อมก็แสนสุขเหลือเกินจนเขาอิจฉาแม้แต่พวกคนรับใช้ที่มีอยู่เหลือเฟือขณะที่เขาจะมาอดตายอยู่นี่! พวกคนบาปที่ไม่รู้จักคิดควรตั้งใจฟังคำเตือนสติของอิสยาห์ 1:18 ที่ว่า *"มาเถิด ให้เราสู้ความกัน"* คนที่สำนึกตัวจะเห็นความโง่เขลาแห่งบาปต่างๆของตน

จงสรรเสริญพระเจ้าที่หลายต่อหลายครั้งพระองค์ทรงนำคนทั้งหลายให้สำนึกตัวโดยการพิพากษาที่รุนแรง มันเป็นเรื่องง่ายที่จะนำพ่อที่ใจสลายคนหนึ่งให้มาวางใจในพระคริสต์ขณะที่เขาคุกเข่าลงข้างหลุมศพลูกชายทารกของเขา คนหนุ่มสาวที่ได้รับแผลฟกช้ำและร้องไห้ด้วยใจสำนึกผิดหลังจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ก็ถูกนำวิญญาณมาถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ง่าย รายงานของคุณหมอท่านหนึ่งที่ว่าคนบาปผู้โชกโชน, คนขายเหล้า, และนักโทษเป็นโรคหัวใจและอาจอยู่ได้ไม่ถึงหกเดือนทำให้เขาต้องใช้คนมาตามนักเทศน์ผู้นี้ และด้วยน้ำตาอดีตนักโทษคนนั้นก็แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

และมันช่างเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่เหล่านักเทศน์ของพระเจ้าสามารถเทศนาเรื่องความบาปและนรกและการพิพากษาและบอกคำเตือนต่างๆของพระเจ้า และเล่าถึงตัวอย่างต่างๆของพระเจ้าเพื่อที่คนทั้งหลายที่อยู่ในความบาปจะได้เป็นเหมือนบุตรที่สุรุ่ยสุร่ายคนนี้ ที่ "สำนึกตัว" เมื่อถูกฟ้องใจ คนๆหนึ่งก็กลับใจใหม่ได้ และชายหนุ่มผู้นี้ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับค่าจ้างของความบาปเป็นอับดับแรก และจากนั้นเขาก็จะสามารถซาบซึ้งถึงความรักและการให้อภัยของบิดาของเขาได้! มันคงไม่เป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ครบถ้วน, ไม่เป็นข่าวประเสริฐที่เพียงพอ, หากนักเทศน์คนใดเทศนาเกี่ยวกับการกลับมาแบบมีความสุขของบุตรสุรุ่ยสุร่ายคนนี้แต่ไม่เอ่ยถึงเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับหลายปีเหล่านั้นที่เสียไปเปล่าๆ, การใช้ชีวิตสุรุ่ยสุร่าย, หญิงแพศยาและพวกขี้เมาและเล้าหมูและความอดอยาก ข่าวประเสริฐไม่เพียงแค่บอกว่าพระเยซูทรงช่วยให้รอดเท่านั้น แต่บอกด้วยว่าพระองค์ทรงช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และข่าวประเสริฐไม่ใช่เพียงแค่ว่าพวกเขาจะมีชีวิตนิรันดร์เท่านั้นแต่ว่าพวกเขา *"จะไม่พินาศ"* มันเป็นการดีที่จะเทศนาว่าผู้ที่ *"เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์"* แต่สิ่งที่ซื่อตรงจริงๆก็คือการเทศนาส่วนที่เหลือของข้อเดียวกันนั้นด้วย: *"ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา"* (ยอห์น 3:36)

คราวนี้คือคำปณิธานที่บริสุทธิ์ *"จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด"* และเขาก็ทำตามนั้นทันที

ผมเคยนึกภาพเส้นทางยาวกลับบ้าน, ความกังวล, ย่างก้าวที่เหนื่อยล้า บิดาจะต้อนรับเขาและให้อภัยเขาไหม หรือบิดาจะเยาะเย้ยเขาไหม? แต่ขณะที่ผมตรึกตรองต่อไป ผมก็สังเกตเห็นว่ามันไม่ใช่ระยะทางไกลเลยที่จะกลับบ้าน เด็กหนุ่มผู้นั้นอาจอยู่ไกลบ้านถึงหนึ่งพันไมล์ แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับคำอุปมาเรื่องนี้ มันเป็นเพียงก้าวเดียวเท่านั้น หากผู้ใดที่จมลึกอยู่ในบาปกลับใจและหันหน้ามาหาพระเจ้า พระองค์ก็ทรงอยู่ที่นั่น!

จำไว้ว่าหัวข้อหลักของบทนี้คือ *"ชายคนนี้ต้อนรับคนบาป"* ดังนั้นบิดาซึ่งรอคอยอย่างสัตย์ซื่อ ด้วยความรัก, อธิษฐานและรอคอยการกลับมาของลูกชายที่หลงหาย ก็เห็นเขา *"เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจุบเขา"* บุตรที่สุรุ่ยสุร่ายผู้นี้สารภาพบาปของตน, ความไม่คู่ควรของตน เขากล่าวว่า *"ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป"* แต่บิดาก็ขัดจังหวะเขาก่อนที่เขาจะเสนอได้ เหมือนกับที่เขาได้ปฏิญาณไว้ว่าจะทำ ว่าเขาจะเป็นแค่คนรับใช้คนหนึ่ง

ดังนั้นคนบาปต้องมาหาพระเยซูเพื่อรับความรอดและการยกโทษ ในฐานะคนที่ไม่คู่ควร ในฐานะคนที่สำนึกผิด พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด (1 ทธ. 1:15) และไม่ใช่คนอื่นเลย มีแต่คนบาป*ที่สำนึกผิด*เท่านั้นที่ได้รับความรอด เหมือนคนเก็บภาษีคนนั้นในลูกา 18:9-14, เหมือนโจรคนนั้นในลูกา 23:39-43 คนเหล่านั้นไม่ได้รับความรอด คือผู้ที่มาในพระวิหารเหมือนกับฟาริสีที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและเหมือนกับขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่ถามว่า *"...ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์?"* (มธ. 19:16) พระคริสต์ทรงต้อนรับคนบาปทั้งหลาย แต่เฉพาะคนบาปที่สำนึกผิดเท่านั้น ที่ไม่พึ่งคุณความดีของตัวเอง

บุตรที่สุรุ่ยสุร่ายคนนั้นได้รับสิ่งใด?

1. บิดากล่าวว่า *"จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา"* ดังนั้นทุกคนที่วางใจเชื่อพระคริสต์เพื่อรับความรอดจึงมีเสื้อแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์สวมอยู่รอบตัวเขา อิสยาห์ 61:10 กล่าวถึงเรื่องนี้ดังนี้: *"ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะลิงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรมอย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา"* มีกล่าวไว้เกี่ยวกับพวกเราทุกคนที่ได้พึ่งพาพระคริสต์เพื่อรับความรอดว่า *"คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข"* (โรม 4:7, 8)

เสื้ออันชอบธรรมนั้นถูกแสดงเป็นภาพในคำอุปมาเรื่องกษัตริย์องค์นั้นที่จัดการเลี้ยงสมรสให้แก่โอรสของเขาใน มัทธิว 22 ชายคนหนึ่งที่อยากเข้าร่วมงานด้วย *"มิได้สวมเสื้อสำหรับงานสมรส"* และเขาก็ถูกขับไล่ออกไป (มธ. 22:11-13) ไม่มีทางที่จะไปสวรรค์ได้โดยที่มิได้สวมเสื้อผ้าแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์

บารทิเมอัสคนตาบอดนั้นไม่ได้เป็นภาพนี้หรือเมื่อพระเยซูทรงเรียกเขาและเขา *"ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู"* (มาระโก 10:50)? เขาทิ้งผ้าขี้ริ้วของขอทานไปเสีย บัดนี้ด้วยตาที่มองเห็นได้แล้วเขาจึงสามารถแต่งตัวดีกว่าขอทานได้

2. บิดากล่าวว่า *"เอาแหวนมาสวมนิ้วมือ"* เมื่อเสื้อนั้นถูกสวมลงบนตัวเขาแล้วโดยที่เขาไม่ต้องขยับนิ้วมือเลย เนื่องจากมันเป็นภาพของความชอบธรรมที่เขาได้รับ ไม่ใช่การงานต่างๆของเขาเอง ดังนั้นแม้แต่แหวนก็ถูกนำมาสวมให้นิ้วมือเขา มันเป็นเครื่องหมายของความเป็นบุตร เขาอยู่ในครอบครัวแล้ว ดังนั้นเราจึงเป็น *"ทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์"* (โรม 8:17) พระเยซูไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าพี่น้อง (ฮบ. 2:11) ช่างเป็นเรื่องน่าชื่นใจที่ได้อ่านว่า *"จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น"* (1 ยอห์น 3:1,2) และเรามาในฐานะผู้ที่ไม่คู่ควรเหมือนบุตรสุรุ่ยสุร่ายคนนั้นเพื่อที่จะถูกต้อนรับโดยความเมตตาและพระคุณของพระเจ้าเข้ามาอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า

พระคัมภีร์ฉบับแปลบางเล่ม เช่น *Revised Standard Version, ฉบับ N.E.B.,* และ *Good News for Modern Man* ไม่เพียงบังอาจเปลี่ยนยอห์น 3:16 ให้กล่าวว่า *"พระเจ้าได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์"* โดยตัดทิ้งคำว่า *"ที่บังเกิดมา"* มันเป็นการสันนิษฐานที่ไม่ยำเกรงพระเจ้าที่จะคาดเดาเกี่ยวกับต้นฉบับ แต่มันยังผิดมหันต์ด้วยในเรื่องหลักคำสอน: พระเยซูไม่ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ถูกให้กำเนิดเป็นร่างกายโดยพระเจ้าโดยปราศจากบิดาที่เป็นมนุษย์ ในการบังเกิดครั้งที่สองของเรา คริสเตียนทั้งหลาย *"บังเกิดโดยพระวิญญาณ"* และดังนั้นเราจึงได้กลายเป็นผู้ที่ *"รับส่วนในสภาพของพระองค์"* (2 ปต. 1:4)

3. และบิดากล่าวว่า *"เอารองเท้ามาสวมให้เขา"* เหมือนกับเจ้าชายองค์หนึ่งจะถูกแต่งตัวโดยเหล่าผู้ช่วยของเขา พวกเขาก็เอารองเท้ามาสวมให้เท้าที่เหนื่อยล้าของบุตรสุรุ่ยสุร่ายผู้นี้ ดังนั้นคนบาปจึงไม่เพียงได้รับความชอบธรรมของพระคริสต์และตำแหน่งของบุตรคนหนึ่งเท่านั้น แต่การเดินของเขาก็ถูกเปลี่ยนแปลงด้วย เมื่อเขาหันมาหาพระคริสต์ พระเจ้าก็ประทานรองเท้าคู่ใหม่ให้แก่เขา! บุตรสุรุ่ยสุร่ายผู้นี้แน่นอนว่าคราวนี้ตั้งใจที่จะอาศัยอยู่ที่บ้านเพื่อเอาใจบิดาของเขา ที่จะเดินในความประสงค์ของบิดาแล้ว ดังนั้นคนบาปที่สำนึกผิดที่มาหาพระคริสต์จึงมีการเปลี่ยนความคิดและทัศนคติที่ควรแสดงออกเป็นการดำเนินชีวิตแบบใหม่ บัดนี้คริสเตียนควร *"ให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์"* (ฟป. 2:12, 13) เขาควรทำให้ความรอดที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในตัวเขาแล้ว *"เกิดผล"*

หลังจากที่คนๆหนึ่งรอดแล้วเขาก็จะยังพบการขัดแย้งอยู่ภายใน เขาจะพบว่า *"เนื้อหนังต่อสู้กับพระวิญญาณ"* เช่นเดียวกับเปาโล เขาจะพบว่า *"คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า"* (โรม 7:21) และเขาไม่สามารถกระทำสิ่งเหล่านั้นที่เขาอยากกระทำได้ แต่เช่นเดียวกับเปาโล เขาอาจโหยหายที่จะได้รับการช่วยให้พ้น เช่นเดียวกับคำอธิษฐานที่สำนึกผิดของดาวิดในเพลงสดุดี 51 เขาอาจแสดงให้เห็นว่าความบาปทำให้เขาทุกข์ใจและไม่พอใจ เช่นเดียวกับเปโตร เขาอาจออกไปร้องไห้อย่างขมขื่นหลังจากได้ทำบาป (ลูกา 22:62) แต่ความรอดควรส่งผลต่อการดำเนินชีวิตอย่างเห็นได้ชัด

รองเท้าที่บุตรสุรุ่ยสุร่ายผู้นั้นสวม – มีไว้เพื่ออะไร? แน่นอนว่ามันสื่อถึงการนำวิญญาณ พร้อมกับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า คริสเตียนถูกเตือนสติให้ *"เอาข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า"* (อฟ. 6:15) เพราะพระมหาบัญชาสอนว่าผู้เชื่อใหม่ทุกคนควรถูกสอนทันที *"ให้ถือรักษาสิ่งสารพัด"* ที่พระเยซูได้ทรงบัญชาพวกอัครทูตเกี่ยวกับการนำวิญญาณ (มธ. 28:20) ดังนั้นบุตรสุรุ่ยสุร่ายคนนั้นที่กลับมาและได้รับการยกโทษแล้วจึงได้รับรองเท้าคู่ใหม่นี้ของการออกไปประกาศข่าวประเสริฐ *"และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า "เชิญมาเถิด""* (วว. 22:17) *"ความรักดั้งเดิม"* นั้น (วว. 2:4) ซึ่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสได้สูญเสียไปแล้วคือ ความอบอุ่นและความร้อนรนในการประกาศข่าวประเสริฐและความห่วงใยที่มีต่อเหล่าคนบาปผู้หลงหายที่น่าสงสารที่เราควรฟูมฟักและรักษาไว้อย่างระมัดระวัง พันธะหน้าที่และความชื่นบานของการนำวิญญาณมาถึงผู้เชื่อใหม่ในทันที และดังนั้นคนถูกผีเข้าสิงที่เมืองกาดาราที่พระเยซูทรงขับผีกองออกไปแล้วนั้นจึงถูกปฏิเสธ เมื่อเขาอยากไปกับพระเยซูด้วยเพื่อที่จะอยู่ให้ห่างจากผู้คนที่ไร้หัวใจเหล่านั้นที่ขอเลือกฝูงสุกรของตนมากกว่าการถูกรักษาให้หาย พระเยซูทรงบอกเขาว่า *"จงกลับไปบ้านเรือนของตัวและบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า"* และพระคัมภีร์กล่าวว่า *"แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน"* (ลูกา 8:39)

4. บุตรสุรุ่ยสุร่ายที่กลับมานั้นบัดนี้ก็ร่วมรับประทานในการเลี้ยงนั้นที่บ้านของบิดา บิดานั้นกล่าวว่า *"จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก"* และเราอ่านว่า *"เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี"* ความอดอยากนั้นได้จบสิ้นลงแล้ว! การอดตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว เพราะว่าความรอดมิได้หมายถึงการได้รับการยกโทษบาปและการไถ่จากความทุกข์ทรมานชั่วนิรันดร์เท่านั้น มันยังหมายถึงการเข้าสู่ชีวิตที่บริบูรณ์และเปี่ยมสุขด้วย ผู้เลี้ยงแกะคนนั้นชื่นชมยินดีเมื่อเขาพบแกะของเขา หญิงคนนั้นที่ทำเหรียญเงินอันหนึ่งหายก็ชื่นชมยินดีเมื่อเธอพบเหรียญนั้น และชวนเพื่อนบ้านของเธอให้มาร่วมชื่นชมยินดีกับเธอด้วย มีความชื่นบานครั้งใหญ่ในสวรรค์เมื่อคนบาปคนหนึ่งกลับใจใหม่ และดังนั้นเราจึงควรมีความสุขบนโลกนี้ด้วยเช่นกัน เมื่อผู้ใดมาหาพระคริสต์ เขาควรกล่าวยอมรับพระคริสต์อย่างเปิดเผยและควรได้รับการทักทาย, การแสดงความยินดี, การอวยพร, การจับมือและการสวมกอดจากคนเหล่านั้นที่รักเขา ความรอดเป็นช่วงเวลาแห่งการชื่นชมยินดี

เหมือนกับที่ผู้เลี้ยงแกะคนนั้นและหญิงผู้นั้นในบทนี้ได้ชื่นชมยินดีเมื่อสิ่งที่หายไปนั้นถูกพบแล้ว บิดาผู้นี้และคนอื่นๆก็ยินดีเมื่อบุตรสุรุ่ยสุร่ายผู้นี้กลับมา และเขาก็ชื่นชมยินดีกับพวกเขา

และเขาได้รับประทาน *"ลูกวัวอ้วนพี"* คุณเห็นไหมว่า ในลูกแกะปัสกานั้นพระเยซูทรงถูกแสดงภาพในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด ลูกแกะปัสกามื้อหนึ่งเป็นภาพของความรอด แต่หลังจากนั้น พิธีการของยิวก็ต้องมีการเลี้ยงเจ็ดวันของขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งแสดงภาพทุกสิ่งของชีวิตคริสเตียนคนหนึ่ง คริสเตียนคนนั้นมีสะบาโตหนึ่งในตอนแรกเมื่อเขารับประทานพระเมษโปดกแห่งปัสกานั้น และเขามีสะบาโตหนึ่งในสวรรค์รออยู่ เพราะว่าเขาจะได้รับประทานพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นขนมปังไร้เชื้อนั้น ไปตลอดชีวิตของเขา!

ดังนั้นในพลับพลาและในพระวิหาร ทางด้านขวาของที่บริสุทธิ์นั้น มีโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์วางอยู่และที่นั่นขนมปังสิบสองก้อนก็ถูกวางทุกวันสะบาโต (ลนต. 24:5-9) พระคริสต์จึงทรงเป็นขนมปังแห่งชีวิต และ

คริสเตียนก็รับประทานพระองค์ได้ตลอด มีความหมายที่ยิ่งใหญ่อยู่ในข้อเท็จจริงที่ว่าบัพติศมา ซึ่งเป็นการฝังคนบาปที่เป็นคนเก่านั้นในเชิงสัญลักษณ์และการเป็นขึ้นเพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิต – และเรารับบัพติศมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น แต่พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก เพราะว่าเราเป็นผู้เข้าส่วนในพระเยซูเจ้าตลอดชีวิตของเรา และคริสเตียนทั้งหลายควรกินเลี้ยงบนพระองค์

โอ้ วันแสนสุขเหล่านั้นเพียงแค่เริ่มต้นเท่านั้นสำหรับบุตรสุรุ่ยสุร่ายคนนี้ และการกินเลี้ยงในวันนั้นที่เขากลับมาบ้านก็จะดำเนินต่อไปตลอดหลายปีนั้นในบ้านของบิดาผู้นั้น

พี่ชายคนนั้นเปรียบได้กับพวกฟาริสีที่ไม่อยากให้คนบาปได้รับการยกโทษและรับความรอด (ข้อ 25-32):

ตรงนี้พระเยซูกำลังตอบคำบ่นของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีอยู่เหมือนเดิมที่ว่า “*คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา*” (ข้อ 2) พี่ชายคนนั้นเป็นตัวแทนของฟาริสีพวกเดียวกันนี้ วิบัติอันแรกจากแปดวิบัตินั้นที่พระเยซูทรงประกาศแก่พวกฟาริสีในมัทธิว 23 คือวิบัตินี้: “*วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้*” (มธ. 23:13) พวกฟาริสีเองไม่อยากได้รับความรอด พวกเขาไม่อยากให้คนอื่นได้รับความรอดด้วย พระองค์อาจตรัสเกี่ยวกับพวกสะดูสีเหมือนกับที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็ได้ ต่อมา ขณะที่เปโตรและยอห์นประกาศแก่ประชาชน “*ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู*” (กิจการ 4:18) พวกผู้นำชาวยิวแบบเดียวกันนี้ก็ขัดขวางเปาโล โดยห้าม “*โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ ‘ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ…*” (1 ธส. 2:16)

พระเยซูเจ้าทรงยอมให้พี่ชายคนนั้นพูดเหมือนอย่างที่พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์คงจะพูดออกมา เขาบ่นต่อบิดาของตนว่า “*ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านกี่ปีมาแล้ว และมิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า*” พวกผู้นำยิวเหล่านี้ก็พูดถึงตัวเองแบบนี้ พวกเขาเป็นเหมือนฟาริสีคนนั้นในพระวิหารที่พระเยซูทรงพรรณนาในลูกา 18:9-14 พวกเขาเป็นเหมือนขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นที่อ้างว่าตนได้ถือรักษาบัญญัติทุกข้อมาตั้งแต่เด็ก (ลูกา 18:18-22; มธ. 19:16-30; มาระโก 10:17-31) แต่เช่นเดียวกับนิโคเดมัส แม้ว่าจะมีความถูกต้องในทางพิธีการภายนอกสักเพียงใด พวกเขาก็มีใจชั่วอยู่ดี เหมือนกับที่พระเยซูได้บอกคนหนึ่งในพวกเขา คือ นิโคเดมัส ว่า “*ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่*” คนเหล่านี้ก็ปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด, มีใจชั่ว, และสุดท้ายแล้วจะให้พระผู้ช่วยให้รอดถูกประหารชีวิต ยอห์นได้กล่าวแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีที่เป็นคนแบบนี้ว่า “*โอ เจ้าชาติงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น*” (มธ. 3:7, 8; ลูกา 3:7) พวกเขากำลังอ้างว่า: “*พวกเรามีอับราฮัมเป็นบิดา*” พวกเขามิได้แสวงหาและไม่ได้อยากที่จะบังเกิดใหม่ ที่จะมีพระผู้ช่วยให้รอดเป็นของตัวเอง

เราแน่ใจได้เลยว่าพี่ชายคนนั้นไม่ได้เป็นคนดีอย่างที่เขากล่าวอ้าง และพวกฟาริสีที่เขาเป็นตัวแทนก็ไม่ได้เป็นคนดีเช่นกัน มันไม่เป็นความจริงที่ว่า: “*และมิได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย*” แทนที่จะดีใจ

กับความสุขของบิดาและคำตอบสำหรับคำอธิษฐานของบิดาของเขา พี่ชายคนนี้กลับโมโห แทนที่จะมีใจกรุณาต่อน้องชายแท้ๆของตัวเองและชื่นชมยินดีที่น้องได้กลับมาแล้ว พี่ชายคนนี้กลับอยากให้บุตรคนเล็กผู้นี้ถูกตัดขาดและถูกขับไล่ไปเสีย แม้แต่เอซาวที่ยาโคบน้องชายของเขาได้ทำผิดต่อเขาอย่างร้ายแรงเหลือเกินก็ยังทำดีกว่านั้นเลย (ปฐก. 33:4) ความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเหล่านี้เป็นความชอบธรรมแต่เพียงภายนอก ไม่ใช่ความชอบธรรมที่หัวใจ เขาไม่สนความสุขของบิดาหรือสวัสดิภาพของน้องชาย และพระเยซูจึงทรงใช้เขาเป็นภาพที่แสดงถึงพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ที่บ่นว่าพระเยซู *“ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา”*

เราเกรงว่าสมาชิกคริสตจักรมากมายเป็นพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีในเรื่องนี้ พวกเขาอยากได้แต่การประชุมนมัสการที่เป็นทางการและสูงส่ง, ดนตรีคลาสสิค, พร้อมกับคำเทศนาแบบเรียงความที่ส่งเสริมเชาวน์ปัญญานิดหน่อยจากธรรมาสน์ พวกเขาไม่อยากได้การประชุมนมัสการแบบที่เหมาะสมกับความต้องการและรสนิยมของพวกคนยากจนและชาวโลก พวกเขาไม่อยากได้การเชิญชวนคนบาปทั้งหลายในที่ประชุมอย่างต่อเนื่องและอ้อนวอนพวกเขาให้มาหาพระคริสต์ พวกเขาไม่อยากได้อารมณ์ต่างๆอันลึกซึ้งซึ่งมักถูกแสดงออกมาเมื่อมีคำเทศนาจากพระคัมภีร์ที่ชัดเจน, เฉียบคมและเมื่อคนบาปทั้งหลายกลับใจใหม่และมาหาพระคริสต์และบรรดาผู้ที่รักพระเจ้าก็ชื่นชมยินดี

คริสตจักรใหญ่แห่งหนึ่งเอารถบัสออกไปรับเด็กๆด้อยโอกาสและคนหนุ่มสาวและครอบครัวต่างๆที่ไม่มีรถยนต์จากใกล้และไกล เพื่อที่พวกเขาจะได้มาฟังข่าวประเสริฐ เด็กๆเหล่านั้นมักส่งเสียงดังในเช้าวันอาทิตย์อันเงียบสงบที่มีการประชุมนมัสการ พวกเขาไม่ได้แต่งตัวเรียบร้อยกันทุกคน คำเทศนาถูกปรับให้เหมาะกับ *“คนจน คนพิการ คนง่อยและคนตาบอด”* ที่ถูกพามาจากทุกหนทุกแห่งและหลายคนได้รับความรอด เศรษฐีคนหนึ่งที่จองหอง เมื่อได้เห็นฝูงชนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเขาหลังเสร็จสิ้นการนมัสการก็กล่าวแก่ศิษยาภิบาลว่า “พวกเราจะทำยังไงกับเด็กสกปรกพวกนี้ดี?”

ศิษยาภิบาลผู้นั้นก็ตอบว่า “ผมจะรักพวกเขาอย่างหมดหัวใจของผมไงล่ะครับ!”

ฟาริสีคนนั้นตอบกว่า “ถ้าเด็กพวกนี้อยู่ ผมก็จะไป!” และเขาก็ไปจริงๆ และคริสตจักรนั้นก็ยังนำวิญญาณฝูงชนมหาศาลต่อไปในแบบที่ทำลายสถิติ

พวกฟาริสีและธรรมาจารย์สมัยใหม่บางคนอยากให้ศิษยาภิบาลใช้เวลาทั้งหมดที่เขามีในการเยี่ยมเยียนและคอยดูแลสมาชิกในคริสตจักร และพวกเขาก็เจ็บแค้นใจเมื่อศิษยาภิบาลใช้เวลาไปกับการออกแสวงหาผู้หลงหายและนำวิญญาณพวกเขาและให้คำปรึกษาพวกเขา, ช่วยพวกเขาให้ได้รับความรอด และนักร้องที่ทันสมัยบางคนก็เจ็บแค้นใจเมื่อคณะนักร้องประสานเสียงต้อนรับบางคนเหล่านี้ที่ไม่ได้รับการฝึกหัด, แต่งตัวไม่เรียบร้อยแต่เป็นเหล่าดวงวิญญาณที่จริงจังและเชื่อแล้วที่ได้พบพระคริสต์แล้ว พวกฟาริสีและธรรมาจารย์บางคนวิพากษ์วิจารณ์งานฟื้นฟูต่างๆและเหล่าผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ทั้งหมดนี้ทำให้พระทัยของพระผู้ช่วยให้รอดโศกเศร้าสักปานใด คือผู้ที่ไม่อยากให้คนเหล่านั้นได้รับความรักและถูกเสาะหาและถูกนำวิญญาณและได้รับการสั่งสอน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนเหล่านี้ คือพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป ผู้ซึ่งเป็นที่รักยิ่งต่อพระทัยของพระคริสต์

ความเฉลียวฉลาดของคนต้นเรือน

ลก 16:1-13

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 16:1-9:

คนต้นเรือนของคนที่มั่งมีคนหนึ่งเป็นเหมือนกับผู้จัดการโรงงานหรือเหรัญญิกของบริษัท คนต้นเรือนผู้นี้กำลังจะถูกไล่ออกด้วยข้อกล่าวหาที่ไม่ระบุชัดเจนที่ว่าเขาได้ผลาญทรัพย์ของนายของเขา และคนต้นเรือนผู้นี้จะทำอย่างไรดี? เขาต้องใช้เวลาที่ตนมีเหลืออยู่ในตำแหน่งคนต้นเรือนเพื่อผูกมิตรกับคนเหล่านั้นที่จะต้อนรับเขาเข้าไปอยู่ในเรือนของพวกเขาเมื่อเขาถูกไล่ออก เราคิดว่าเขาแก่เกินกว่าที่จะขุดดินแล้ว เขาไม่อยากเป็นขอทาน เขารู้ว่าเขาต้องใช้โอกาสต่างๆเดี๋ยวนี้เพื่อผูกมิตรกับคนทั้งหลายเพื่อที่เขาจะได้มีบ้านอยู่

พระเยซูไม่ได้กำลังพูดถึงความถูกต้องของการกระทำของคนต้นเรือนผู้นี้ อาจเป็นได้ว่าคนต้นเรือนผู้นี้ได้รับสิทธิอำนาจในแบบที่ว่าเขามีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะตัดสินใจว่าเขาจะคิดค่าเช่าเท่าไหร่, จะต้องชำระเงินเท่าไหร่สำหรับใบแจ้งหนี้ต่างๆ หัวหน้าคนรับใช้ของอับราฮัมก็มีสิทธิ์จัดการทรัพย์สินทั้งหมดของอับราฮัม (ปฐก. 24:10) ดังนั้นเขาจึงสามารถตัดสินใจได้ว่าเขาควรเอาอูฐไปกี่ตัวเพื่อใช้ในการเดินทางของเขา, เขาควรเอาเครื่องเพชรอะไรบ้างมอบให้แก่เรเบคาห์และแก่ลาบันและแก่มารดาของเธอ (ปฐก. 24:53) แต่หากคนต้นเรือนผู้นี้ไม่ซื่อสัตย์ในการจัดการทรัพย์สินของนายของเขา นั่นก็ไม่ใช่ประเด็นตรงนี้ พระเยซูเจ้ากำลังตรัสว่าเหมือนกับที่ชายผู้นี้ใช้โอกาสทั้งหมดที่มีเพื่อทำให้เขามีมิตรสหายสำหรับอนาคต โดยใช้เงินทองหรือสิ่งของต่างๆเพื่อจุดประสงค์นั้น คริสเตียนก็ควรใช้เงินของตนเพื่อ *"กระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์"* (ข้อ 9) คนต้นเรือนอธรรมผู้นี้ จากมุมมองของผลประโยชน์ส่วนตัว ก็กระทำอย่างมีปัญญา *"ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกันเขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก"* พระเยซูตรัส (ข้อ 8)

ผมขอกล่าวว่าเงินที่ใช้เพื่อการนำวิญญาณจะรับประกันว่าเราจะมีเพื่อนๆในสวรรค์และพวกเขาจะทักทายเราอย่างดีใจที่นั่น! ดาเนียล 12:3 กล่าวว่า "บรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิตย์นิรันดร์"

โอ้ เราควรใช้เงินและสิ่งต่างๆและเวลาและพรสวรรค์ต่างๆเพื่อทำให้เรามีมิตรสหายที่จะต้อนรับเรา *"ไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์"* ! ห้านาทีหลังจากที่คนๆหนึ่งเสียชีวิต มันก็ไม่สำคัญแล้วว่าเขาจะมีแค่เศษขนมปังชิ้นหนึ่งหรือสเต๊กเนื้ออย่างดีไว้รับประทาน, ว่าเขานั่งรถลิมูซีนหรือรถเก่าๆ สิ่งที่จะสำคัญในโลกหน้าก็คือว่าคุณใช้เงินของคุณ, พรสวรรค์ต่างๆ, ความพยายามต่างๆ, เวลาที่จะช่วยผู้คนให้ได้รับความรอดหรือไม่เพื่อที่พวกเขาจะได้ต้อนรับคุณในอาณาจักรสวรรค์นั้น!

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 16:10-13: ทางเลือกระหว่างพระเจ้าและเงินทอง

คำว่า *"เงินทอง"* ตรงนี้แค่หมายถึงเงินและสิ่งของต่างๆ และเงินก็สำคัญน้อยกว่าความชอบธรรมและความสุขและการเปี่ยมด้วยพรนิรันดร์ตั้งเยอะ แต่หากคุณไม่สัตย์ซื่อในวิธีที่คุณใช้เงินและสิ่งของต่างๆเพื่อนำข่าวประเสริฐออกไป คุณก็คงไม่สัตย์ซื่อในการประกาศข่าวประเสริฐเองหรือในการทำสิ่งยิ่งใหญ่บางอย่างซึ่งแสดงถึงความเมตตา หากคุณไม่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อย คุณก็จะไม่สัตย์ซื่อในของมากด้วย

หากผู้ใดไม่สัตย์ซื่อในเรื่องของเงิน ทำไมพระเจ้าจะทรงอนุญาตให้คริสเตียนสักคนมีทรัพย์สมบัติที่แท้จริงแห่งความจริงฝ่ายวิญญาณ, ความชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า, ฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเป็นผู้นำฝ่ายวิญญาณด้วยล่ะครับ?

เงินอยู่ในมือของเราเพียงชั่วคราวเท่านั้น *“แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น”* (เพลงสดุดี 24:1) *“ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้”* (พบญ. 8:18) ความจริงนั้นถูกแสดงเป็นภาพในคำอุปมาเรื่องเงินมินาเหล่านั้น (ลูกา 19:11-27) และคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์เหล่านั้น (มธ. 25:14-30) โอ้ หากเงินที่ขอยืมมานั้นที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้คุณใช้เพียงไม่กี่วันไม่ถูกใช้อย่างสัตย์ซื่อ ทำไมพระเจ้าจะประทานกรรมสิทธิ์และความมั่งมีนิรันดร์ที่คริสเตียนสักคนอาจได้รับสำหรับตัวเองและมีที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เล่า? ตรงนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้กำลังตรัสเกี่ยวกับการได้รับความรอดแต่เกี่ยวกับการได้รับบำเหน็จอันเปี่ยมสุขในสวรรค์โดยวิธีที่เราใช้เงินและสิ่งของต่างๆบนโลกนี้

มันเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจที่เงินกลายเป็นนายได้ เงินเป็นผู้รับใช้ที่ดีแต่เป็นนายที่แย่ ข้อ 13 มักถูกตีความว่าคนเราไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและซาตานได้ แน่นอนว่านั่นเป็นความจริง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระคำข้อนี้หมายถึง พระคำข้อนี้กล่าวว่าในชีวิตนี้คุณไม่สามารถให้เงินมาก่อน, สิ่งของต่างๆมาก่อน, ความเจริญรุ่งเรืองมาก่อน, ธุรกิจของคุณมาก่อน และในขณะเดียวกันก็ให้พระเจ้ามาก่อนได้ คุณจะรักฝ่ายหนึ่งและเกลียดอีกฝ่ายหนึ่ง หรือไม่คุณก็จะยึดมั่นต่อฝ่ายหนึ่งและดูหมิ่นอีกฝ่ายหนึ่ง

โอ้ คริสเตียนเอ๋ย จงระวังที่จะไม่ถูกครอบงำโดยสิ่งต่างๆ, ในเงิน, ในหน้าที่การงาน, ในทรัพย์สิ่งของต่างๆ คุณเห็นไหมว่า ความโลภเป็นการนับถือรูปเคารพ (คส. 3:5) และ *“คนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในตัณหาหลายอย่างอันโฉดเขลาและเป็นภัยแก่ตัว”* (1 ทธ. 6:9)

การถ่อมใจ

ลก 17:7-10

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 17:7-10:

เปาโลรู้ว่าเพราะการสำแดงอันมากมายเหล่านั้น เขาอาจเย่อหยิ่งเกินตัวได้ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ประทานหนามในเนื้อให้แก่เขา เมื่อทุกสิ่งที่เรามีและเป็นถูกซื้อและถูกจ่ายค่าแล้วด้วยราคาอันแสนแพง และเมื่อเราเป็นหนี้ชั่วนิรันดร์ต่อพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว เราก็บังอาจเหลือเกินที่จะคิดว่าเรานั้นคู่ควรเป็นพิเศษและว่าพระเจ้าทรงเป็นหนี้บุญคุณเราเพราะการปรนนิบัติอันจิ๊บจ๊อยของเราที่เรากระทำให้แก่พระองค์

ดร. บ๊อบ โจนส์ ซีเนียร์ เคยกล่าวไว้ว่า “อย่ากล่าวว่าคนบางคนทำงานของคนสิบคน งานของทุกคนคือทั้งหมดที่คนๆนั้นกระทำได้เพื่อพระเยซู” และพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาใจเราและทรงเก็บบันทึกทุกอย่างไว้จะทรงรับประกันว่าทุกคนที่ปรนนิบัติพระองค์จะไม่ขาดบำเหน็จเลย! *“เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร”* (กท. 6:9)

แม่ม่ายกับผู้พิพากษา

ลก 18:1-8

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 18:1-8:

การอธิษฐานไม่เพียงเป็นสิ่งดีที่น่ากระทำเท่านั้น แต่เรา*ควรที่จะ*อธิษฐาน เราไม่เพียงควรที่จะอธิษฐานบ่อยๆเท่านั้นแต่ว่าเราควรที่จะอธิษฐาน*อยู่เสมอ* คริสเตียนทั้งหลายไม่ควรที่จะท้อใจ, ไม่ควรที่จะถอดใจ, ไม่ควรที่จะหยุดอ้อนวอนต่อพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาต้องการ

โรม 12:12 กล่าวว่าคริสเตียนควรเป็นผู้ที่ *"อดทนต่อความยากลำบาก จงขะมักเขม้นอธิษฐาน"* นั่นคือ เราควรตื่นตัวอยู่เสมอในการอธิษฐาน

ในโคโลสี 4:2 เราได้รับคำบัญชาว่า *"จงขะมักเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ"* คริสเตียนทั้งหลายควรมีเวลาอธิษฐานประจำ คือเวลาที่พวกเขาไม่ทำอย่างอื่นเลยนอกจากอธิษฐาน และจากนั้นพวกเขาควรอธิษฐานในช่วงเวลาที่เหลือ ไม่ว่าพวกเขาจะทำสิ่งอื่นใดก็ตาม และเหมือนอย่างที่ข้อ 7 ตรงนี้กล่าวไว้ คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐาน *"ทั้งกลางวันกลางคืน"* คริสเตียนทั้งหลายต้องเฝ้าระวังและอธิษฐาน นั่นคือ ตื่นอยู่ในเวลากลางคืนเพื่ออ้อนวอนต่อพระเจ้า และการอธิษฐานควรมาพร้อมกับการขอบพระคุณด้วย

เอเฟซัส 6:18 กล่าวว่าคริสเตียนควรสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า *"จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน"*

จงหมายเหตุคำว่า "ทุก" เหล่านั้น: *"ทุกเวลา"*, *"อธิษฐานวิงวอนทุกอย่าง"*, *"ด้วยความเพียรทุกอย่าง"*, และ *"เพื่อวิสุทธิชนทุกคน"* และจงหมายเหตุการวิงวอนอย่างต่อเนื่อง: *"ทุกเวลา... วิงวอน...ความเพียร...อธิษฐาน..."* และบางทีพระคำที่กล่าวด้วยใจกล้ามากกว่านี้เสียอีกคือ 1 เธสะโลนิกา 5:17, *"จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ"* (จงอธิษฐานโดยไม่หยุดเลย) นั่นก็คือ คริสเตียนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่ตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน

นั่นจำเป็นต้องหมายความว่าชีวิตการอธิษฐานควรหลั่งไหลออกมาจากจิตใต้สำนึกเหมือนกับที่ออกมาจากจิตสำนึก คุณแม่ลูกอ่อนย่อมมีความห่วงใยโดยธรรมชาติและการเฝ้าระวังจนเธอคอยฟังเสียงลูกน้อยขณะที่เธอหลับอยู่และเธอได้ยินแม้เพียงเสียงครางที่เบาที่สุด คริสเตียนไม่ควรเป็นห่วงเรื่องความรอดของคนบาปทั้งหลายที่เขาอธิษฐานเผื่อเหมือนกับคุณแม่ลูกอ่อนจะต้องคอยเอาผ้าห่มคลุมตัวลูกน้อยของเธอในตอนกลางคืนหรือ?

เราควรเป็นคริสเตียนที่ดีแม้ในยามที่เราไม่ได้สติ ไม่ว่าเราจะกำลังคิดถึงมันหรือไม่ก็ตาม และคำอธิษฐานของฟาริสีคนนั้นมีประโยชน์อะไร ซึ่งเป็นเพียงการแสดงออกให้คนเห็นและได้ยินเท่านั้น หากมันไม่ได้ออกมาจากก้นบึ้งของหัวใจที่ร้องทูลต่อพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน?

เหตุฉะนั้น นั่นจึงหมายความว่าคำอธิษฐานที่มาพร้อมกับสิ่งต่างๆที่ควรมาพร้อมกับการอธิษฐาน เช่น การติดสนิทอยู่ในพระคริสต์ จึงเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราถูกบัญชาให้กระทำอยู่ตลอดเวลา

ผู้พิพากษาอธรรมคนนั้นตอบว่า: พระเจ้าจะไม่ทรงตอบคำอธิษฐานคนของพระองค์หรือ?

ในคำอุปมาเรื่องคนต้นเรือนอธรรมผู้นั้น ชายที่รักโลกคนนั้น ซึ่งบางทีอาจประพฤติตัวโดยไม่มีหลักการมากนัก ถูกยกให้เป็นตัวอย่างหนึ่งแก่คริสเตียนทั้งหลายในข้อเท็จจริงหนึ่งเดียวที่ว่า เขาใช้เงินและตำแหน่งหน้าที่ของตนที่มีอยู่ตอนนี้ เพื่อที่จะมีบ้านสำหรับตัวเขาเองในภายภาคหน้า ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงควรใช้เงิน, สิ่งของต่างๆ, ทรัพย์สมบัติ, ตำแหน่งหน้าที่, เพื่อทำให้แน่ใจว่าเรามีคนเหล่านั้นที่จะต้อนรับเราอย่างดีใจเข้าในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิตย์เหล่านั้น ดังนั้นตรงนี้ผู้พิพากษาอธรรมคนหนึ่งจึงถูกเปรียบในแบบที่ตรงข้ามกับพระเจ้าเพื่อแสดงให้เห็นว่าหากความเพียรพยายามบรรลุผลแม้กับคนชั่วที่เห็นแก่ตัวคนหนึ่ง การวิงวอนของลูกคนหนึ่งของพระเจ้าจะไม่เป็นที่สดับฟังและได้รับคำตอบหรือ? ผู้พิพากษาชั่วคนนี้ไม่ได้ยำเกรงพระเจ้า, ไม่มีหลักศีลธรรม, ไม่มีความเห็นอกเห็นใจต่อหญิงม่ายคนหนึ่งที่เดือดร้อน, แต่เกรงว่าเขาจะระอาใจเพราะการที่นางมาหาบ่อยๆ เขาจึงตอบคำร้องทุกข์ของหญิงม่ายผู้นี้ ในพระคัมภีร์ฉบับแปล American Standard Version ผู้พิพากษาคนนี้ถูกยกคำพูดว่า “*เกรงว่านางจะทำให้เราเหน็ดเหนื่อยด้วยการที่นางมาหาอยู่ตลอด*” และพระบิดาในสวรรค์ของเราจะไม่ทรง “*แก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว*”

พระเยซูตรัสตรงนี้เกี่ยวกับการอธิษฐาน “*กลางวันกลางคืน*” (ข้อ 7) เนหะมีย์เองก็อธิษฐานเช่นนั้น: “*เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน*” (นหม. 1:6) ความสุขมีแก่คริสเตียนผู้นั้นที่บางครั้งได้อธิษฐานตลอดทั้งคืนหรือที่บางครั้งได้ละเลยอาหารเพื่อที่จะแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้า! โคโลสี 4:2 กล่าวว่า คริสเตียนควร “*ขะมักเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้น*” นั่นคือ เขาควรเฝ้ายามตอนกลางคืนในการอธิษฐาน

เรามักไม่ค่อยใส่ใจต่อคำบัญชานี้ที่ถูกกล่าวซ้ำบ่อยๆและคำขอร้องที่ให้อธิษฐานอย่างต่อเนื่อง ใน 2 พงศาวดาร 7:14 ในพระสัญญาของพระเจ้าสำหรับการฟื้นฟู การรักษาแผ่นดินนั้นให้หายต้องอาศัยการที่ประชากรของพระเจ้า “*แสวงหาหน้าของเรา*” และอิสยาห์ 40:28-32 กล่าวว่าพระเจ้าประทานพลังให้แก่ผู้เหนื่อยอ่อนและแก่คนเหล่านั้นที่ไม่มีเรี่ยวแรง พระองค์ก็ทรงเพิ่มพละกำลังให้ เพราะว่า “*เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย*” ในเพลงสดุดี 37:7 เราถูกบอกให้ “*เพียรรอคอยพระองค์อยู่*” อีกครั้งในเพลงสดุดี 27 เราจะต้องเรียนรู้ว่า “*จงรอคอยพระเยโฮวาห์เถิด*”

เมื่อคนๆหนึ่งที่มีแขกมาหาโดยที่เขาไม่ได้คาดคิดและเขาไม่มีอาหารจะเลี้ยงแขกนั้นมาอ้อนวอนเพื่อนคนหนึ่งตอนเที่ยงคืนโดยกล่าวว่า “*...ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด*” ตอนแรกเขาก็ไม่ได้รับมัน แต่พระเยซูตรัสว่า “*เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่า**เพราะวิงวอนมากเข้า** เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ*” (ลูกา 11:8) ความสัตย์ซื่อทั้งสิ้นของเราในการร่วมประชุมกับคริสตจักร, หรือการอ่านพระวจนะของพระเจ้า, การเฝ้าเดี่ยวในครอบครัวของเรา, การถวายสิบลดของเรา, ไม่ได้ทำให้คนบาปทั้งหลายได้รับ “ขนมปังนั้น” (พระเยซู) เท่ากับการวิงวอนมากเข้า!

ก่อนวันเพ็นเทคอสต์นั้น พวกสาวก *“ร่วมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื่อง”* (กิจการ 1:14) และมีสองครั้งเอเฟซัส 6:18 ก็เน้นย้ำเรื่องการอ้อนวอน

อาจเป็นได้ว่าบ่อยครั้งหากพระเจ้าไม่ทรงหวงพระพรนั้นไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง เราก็ไม่แสวงหาการสถิตอยู่ของพระองค์และไม่ชื่นชมยินดีกับการทรงอยู่ด้วยของพระองค์ ดังนั้นหากพระองค์ทรงหวงไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง คือพรนั้นที่เราปรารถนาและต้องการ เราก็ต้องยิ่งอ้อนวอนอย่างจริงจังมากขึ้นไปอีก

เราถูกบอกว่าพระเจ้าจะทรง *“แก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้”* คริสเตียนจะต้องไม่ทำชั่วตอบแทนความชั่ว และเราได้รับคำบัญชาว่า *“อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา”* (โรม 12:19) เราจะต้องทำดีต่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเราและอธิษฐานเผื่อคนเหล่านั้นที่ปฏิบัติหยาบช้าต่อเราและข่มเหงเรา (มธ. 5:44) พระเจ้าตรัสว่า *“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง”* (โรม 12:19) ดังนั้นเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์และอิสยาห์กางจดหมายขู่ฉบับนั้นของเซนนาเคอริบต่อพระพักตร์พระเจ้าในพระวิหาร พระเจ้าก็ทรงแก้แค้นให้พวกเขาและอิสราเอลและทรงลงโทษคนต่างชาติที่โอ้อวดนั้นโดยทรงสังหาร 185,000 คนในค่ายของคนอัสซีเรียในคืนนั้น (อิสยาห์ 37 และ 2 พงศาวดาร 32)! มันเป็นเช่นนี้กับโคราห์และคนอื่นๆด้วยที่ได้กบฏต่อโมเสสและสมคบคิดกันเพื่อต่อต้านการเป็นผู้นำของเขา พอสิ้นคำพูดของโมเสส พระเจ้าก็ทรงให้พื้นดินเปิดออกและพวกเขาก็ลงไปในหลุมนั้นทั้งเป็น (กดว. 16:33)

ดาวิดจะให้พระเจ้าช่วยเหลือก็ได้ในการแก้แค้นชาวศิกลากและในการเอาครอบครัวและข้าวของที่พวกคนอามาเลขเอาไปกลับคืนมา (1 ซมอ. 27) คริสเตียนแม้ในยามที่ตนทนทุกข์ด้วยน้ำมือของคนอื่นอาจกล่าวได้ว่า *“ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย” เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า’”* (ฮบ. 13:5, 6) พระเจ้าผู้ทรงนับผมทุกเส้นบนศีรษะของลูกๆของพระองค์และผู้ทรงเฝ้าดูนกกระจอกตัวหนึ่งร่วงลงสู่พื้นดินด้วยพระทัยเมตตาและผู้ทรงตกแต่งดอกไม้ป่าด้วยความชื่นบานและเอาใจใส่ จะทรงดูแลคนของพระองค์ที่วางใจพระองค์อย่างแน่นอน!

จงหมายเหตุข้อ 8 อีกครั้ง: *“แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ”* พระเยซูดูเหมือนจะตรัสเช่นนั้นอย่างเศร้าพระทัย จงหมายเหตุว่าในที่นี้การอธิษฐานแบบไม่ลดละถูกนับว่าเป็นความเชื่อ เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จกลับมา พระองค์จะทรงพบคริสเตียนจำนวนมากที่มีความเชื่อแบบนั้นไหม คือคนเหล่านั้นที่ยึดมั่นรอคอยพระเจ้าอย่างไม่ลดละ? การขาดฤทธิ์เดชของเรา, การขาดพรในการนำวิญญาณของเรา, มีต้นเหตุมาจากการขาดการอธิษฐานแบบไม่ลดละของเรา

คนฟาริสีที่เย่อหยิ่งกับคนเก็บภาษีที่ถ่อมตัวลง

ลก 18:9-14

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 18:9-14:

จงหมายเหตุว่าฟาริสีผู้นี้ *"นึกในใจของตนอธิษฐาน"* (อธิษฐานดังนี้กับตัวเขาเอง) ผมคิดว่าเราอาจกล่าวได้ว่านี่แสร้งทำเป็นคำอธิษฐานหนึ่งเท่านั้นเอง มันเป็นการอธิษฐานในแบบที่คนทั่วไปยอมรับกันแต่ไม่ใช่แบบของคำอธิษฐานที่พระคัมภีร์สอน เพราะว่าการอธิษฐานหมายถึงการทูลขอและชายผู้นี้ไม่ได้ขอสิ่งใดเลย ตรงกันข้าม เขา *"อธิษฐานดังนี้กับตัวเขาเอง"* มันเป็นการพูดคนเดียวมากกว่าหรือเปล่า? เขาแสดงความยินดีให้กับตัวเอง เขามีความสุขกับรูปแบบแห่งความชอบธรรมของเขา สิ่งที่เขาเรียกว่าเป็นคำอธิษฐานนั้นจริงๆแล้วคือการโอ้อวดของเขา เขากล่าวว่า *"ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น... และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้"* แน่ทีเดียว ดูภายนอกเขาเป็นคนชอบธรรม และแม้แต่ความเที่ยงธรรมในทางพิธีที่เป็นทางการก็ยังดีกว่าความบาป มันเป็นการดีที่จะอธิษฐาน, ที่จะให้, ที่จะเปี่ยมด้วยคุณธรรมแทนที่จะเป็นคนชอบเล่นชู้, เหมือนกับที่คนเก็บภาษีหลายคนได้กระทำและชายผู้นี้อาจกระทำด้วย แต่ความชอบธรรมที่พอพระทัยพระเจ้าต้องเป็นความชอบธรรมที่ใจ พระเยซูตรัสว่า *"บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข"* (มธ. 5:6) การรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจของคุณและรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวคุณเองก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ (มธ. 22:36-40; ลูกา 10:25-28; โรม 13:8-10)

แต่ถึงกระนั้นก็ดี ความชอบธรรมแบบมนุษย์ทั้งสิ้นก็ไม่อาจทำให้พระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์แบบพอพระทัยได้ มันก็แค่ชอบธรรมเมื่อเทียบกับคนอื่นๆเท่านั้น: เช่นระหว่างฟาริสีคนนี้กับคนเก็บภาษีคนนี้ ฟาริสีคนนี้ก็เป็นคนชอบธรรม; แต่หากระหว่างเขากับพระเจ้า เขาก็เป็นคนบาปที่หลงหายที่น่าสมเพชคนหนึ่งผู้มีใจเสื่อมทราม ความชอบธรรมทั้งหมดของเขาเป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรก (อิสยาห์ 64:6) บางทีเขาอาจไม่ได้ขโมยแต่เขาก็โลภอยากได้ แม้หากว่าเขาไม่ได้ประพฤติเล่นชู้ เขาก็อยากได้หญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของเขา เขาไม่ได้ฆ่าแต่บางทีเขาอาจเกลียดชังใครบางคนและเป็นฆาตกรคนหนึ่งในใจของเขาก็ได้ (1 ยอห์น 3:15) ดังนั้นมันจึงปรากฏว่าผลที่ดีไม่อาจออกมาจากต้นไม้ที่ชั่วได้และ *"การไถนาของคนชั่วเป็นบาป"* (สภษ. 21:4) ไม่มีความชอบธรรมใดเลยที่เป็นทางการซึ่งอยู่ภายนอกของเขาที่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้เมื่อเขามีใจที่ไม่สำนึกผิด, สันดานที่เสื่อมทรามซึ่งยังไม่ได้บังเกิดใหม่

ฟาริสีคนนี้อาจเป็นคนที่ไร้ที่ติทางภายนอกเหมือนเซาโลแห่งทาร์ซัสก่อนที่เขาได้รับความรอด (กิจการ 23:1; กิจการ 24:16; 2 ทธ. 1:3; ฟป. 3:4-6) แต่เขาก็จะยังเป็นเหมือนเซาโลอยู่เหมือนเดิม – คนบาปที่หลงหายคนหนึ่ง หรือเขาอาจดูผิวเผินเป็นคนชอบธรรมเหมือนอย่างพวกฟาริสีส่วนใหญ่, พวกคนหน้าซื่อใจคด, เหมือนอย่างที่พระเยซูทรงเรียกพวกเขาซ้ำๆในมัทธิว 23 ที่คอยหาโอกาสที่จะดูเป็นคนชอบธรรมในสายตามนุษย์ เขาอาจเป็นเหมือนกับอุโมงค์ฝังศพที่ถูกฉาบปูนขาวซึ่งเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและความโสโครกทั้งปวง เหมือนอย่างที่พระเยซูทรงกล่าวหาพวกเขาบางคน (มธ. 23:27) ไม่ว่าจะยังไง คำอธิษฐานของเขาก็ไม่เป็นที่ยอมรับ

เปาโลกล่าวถึงพวกยิวที่เป็นคนดีว่า *“พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า”* (โรม 10:1-3) และพระคริสต์เอง *“ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”* เหมือนกับที่กล่าวในพระคำข้อถัดไป ดังนั้นเมื่อผู้ใดกลับใจเชื่อและมีพระคริสต์ พวกเราทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนก็ควรมี *“ความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”* (โรม 8:4)

ฟาริสีผู้น่าสมเพชคนนี้ไม่ได้ถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม, ไม่ได้รับความรอด เหมือนอย่างคนเก็บภาษีคนนั้น ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 14

วิธีที่เรียบง่ายและได้ผลที่จักรวรรดิโรมมีในการเก็บภาษี คือ การจ้างคนนอกเพื่อช่วยเก็บภาษี ชายผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการเก็บภาษีในพื้นที่ใหญ่แห่งหนึ่งก็ต้องนำส่งภาษีตามจำนวนที่กำหนด เขาจะตกลงกับคนอื่นๆว่าเขาจะเอาหมู่บ้านนี้หรือหมู่บ้านนั้นและคนเก็บภาษีคนนั้นก็มีสิทธิอำนาจที่จะเก็บภาษีจากชาวบ้าน เงินภาษีที่เขาเก็บได้เกินกว่าปริมาณที่เขาต้องนำส่ง เขาก็จะเก็บเงินนั้นไว้กับตัวเอง ดังนั้นมันจึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ว่าพวกฟาริสีพูดถึงพวกคนเก็บภาษีว่าเป็น *“คนฉ้อโกง”* (ข้อ 11) หรือศักเคียสผู้นั้น ซึ่งเป็นนายด่านภาษีก็เป็นคนมั่งมี (ลูกา 19:2) และจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ทำให้เขาต้องพูดออกมาว่า *“ถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า”* (ลูกา 19:8) นอกจากนี้ มันไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจเลยที่ว่าพวกคนเก็บภาษีเป็นที่เกลียดชังของชาวยิว และพวกฟาริสีก็คิดว่ามันเป็นเรื่องที่เลวร้ายมากที่ใครสักคนจะร่วมรับประทานอาหารกับพวกคนเก็บภาษีเหล่านี้และมีสามัคคีธรรมกับพวกเขา (มธ. 9:11; มก. 2:16; ลก. 5:30 และ ลก. 19:7)

จงสังเกตวลีที่ถูกใช้เป็นประจำ – *“พวกคนเก็บภาษีและคนบาป”* ซึ่งบ่งบอกว่าพวกคนเก็บภาษีที่โลภโมโทสันและผิดศีลธรรมได้บีบบังคับคนอื่นๆและคบหาสมาคมกับพวกหญิงแพศยาและคนบาปที่น่าเกลียดคนอื่นๆ และเมื่อพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อที่จะฟังพระองค์ (เช่นใน ลูกา 15:1, 2) พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ก็บ่นต่อว่า พวกคนเก็บภาษีโดยทั่วไปแล้วเป็นที่น่ารังเกียจของบรรดาคนที่มีศีลธรรมและเคร่งศาสนา

แต่ในเรื่องนี้คนเก็บภาษีคนหนึ่งมาที่พระวิหารเพื่อที่จะอธิษฐาน จงสังเกตความตรงข้ามที่พระเยซูทรงแสดงให้เห็นในคำอุปมาเรื่องนี้เมื่อพระองค์ตรัสว่า *“สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น”* ชายคนหนึ่ง เท่าที่เราทราบ มีชื่อเสียงดีเยี่ยมในเรื่องการมีศีลธรรมและศาสนา ส่วนอีกคนหนึ่งนั้นถูกมองว่าเป็นคนบาปที่ร้ายกาจผู้กระทำผิดต่อพระเจ้าและมนุษย์ และเขาน่าจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ

จงหมายเหตุว่าคนเก็บภาษีผู้นี้ได้อธิษฐานว่าอย่างไร: เขายืน *“อยู่แต่ไกล”* เราตัดสินว่าเขาไม่รู้สึกสบายใจที่ต้องมาอยู่ในพระวิหารและเขาไม่ได้มาที่นั่นบ่อยนักเพื่อที่จะอธิษฐาน เขาไม่มีคำพูดสวยหรูแบบฟาริสีที่เห็นว่าตัวเองชอบธรรมคนนั้น ไม่มีความมั่นใจของฟาริสีผู้นั้นที่จะแหงนดูฟ้าพร้อมกับความมั่นใจที่ว่า

พระเจ้าทรงพอพระทัยยิ่งนักกับการมีศีลธรรมภายนอกของเขา ความสำนึกผิดที่อยู่ลึกในใจของเขาถูกหมายเหตุในวลีที่ว่า *“แต่ตีอกของตน”* เขามีความเสียใจแบบที่ชอบพระทัยพระเจ้าซึ่งนำไปสู่การกลับใจใหม่ เช่นเดียวกับบุตรสุรุ่ยสุร่ายคนนั้น เขาเริ่มสำนึกตัวและตัดสินใจเด็ดขาดว่าจะรับสารภาพความผิดบาปของตน และคำอธิษฐานของคนเก็บภาษีผู้นี้ก็ไม่ใช่คำพูดซ้ำซากที่แสดงถึงความชอบธรรมของตน เขาอ้อนวอนว่า *“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด”*

คนบาปคนใดก็ตามที่มาหาพระเจ้าเพื่อขอความเมตตาก็สามารถได้รับความเมตตาหากเขายอมรับเรื่องความผิดบาปของตน โรม 10:13 กล่าวว่า *“เพราะว่า ‘ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’”* นี่บอกเป็นนัยว่า แม้คนๆหนึ่งไม่มีข้อมูลมากนักเกี่ยวกับพระเจ้า, ไม่มีความรู้มากมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ (เหมือนคนเก็บภาษีผู้นี้) เขาก็มาหาพระเยซูด้วยความซื่อตรงในใจของเขาได้เพื่อขอการยกโทษ

คนเก็บภาษีผู้นี้มีความเชื่อหรือไม่? มีสิครับ คำอธิษฐานของเขาเองนั่นแหละคือความเชื่อ เขาเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์หนึ่งและเขาก็ร้องทูลต่อพระองค์ เขาหวังว่าพระเจ้าจะทรงมีความเมตตาต่อเขา และเขาก็ทูลขอความเมตตานั้น ไม่ว่าเขาจะเข้าใจดีหรือไม่เกี่ยวกับแผนการอัศจรรย์ของพระเจ้าที่จะให้มีพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งผู้ทรงรับแบกความบาปของเราไปในพระกายของพระองค์เองบนต้นไม้นั้น เราก็ไม่ทราบ เมื่อคนป่วยคนหนึ่งไปหาหมอ เขาก็ไม่จำเป็นต้องรู้หรอกว่าเขาต้องการยาแบบไหน หากเขาไปหาหมอที่รักษาถูกโรค เขาก็จะได้ยารักษาที่ตรงกับโรค และคนบาปผู้หลงหายคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องเข้าใจหลักคำสอนทั้งหมดเกี่ยวกับความรอดอย่างถ่องแท้ หากเขามาหาพระผู้ช่วยให้รอดที่รักษาโรคบาปของเขาได้และพึ่งพาพระองค์

พระองค์ประทานการยกโทษให้ทันที พระเยซูตรัสว่า *“คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรม”* เขาถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรมแล้วเรียบร้อย ความเมตตาของพระเจ้าไม่เพียงยกโทษบาปเท่านั้น แต่ยังเอาความผิดบาปนั้นไปเสียและคนๆนั้นก็ถูกนับว่าเป็นคนชอบธรรม โดยที่พระเจ้าทรงใส่ความชอบธรรมไว้ในใจของเขาแล้ว!

อย่าให้เราลืมบทเรียนของคำอุปมาเรื่องนี้ที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 14: *“เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น”* ไม่มีใครสามารถรอดได้โดยความชอบธรรมของตัวเอง ไม่ว่าเขาจะมั่นใจในความชอบธรรมของตนมากสักเพียงใดก็ตาม แต่คนที่บาปหนามากที่สุดในโลกก็สามารถรับความรอดได้หากเขามาหาพระเจ้าในฐานะคนบาปผู้หนึ่ง, พึ่งพาพระเจ้าเพื่อขอความเมตตา, โดยทางพระเยซูคริสต์

การแก้ไขการเป็นมลทิน

มธ 15:10-20 มก 7:14-23

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 15:10-20:

จงเปรียบเทียบพระคำข้อเหล่านี้กับ มาระโก 7:14-23 ในพระคำตอนนี้พระเยซูทรงเรียกประชาชนหมู่ใหญ่นั้นมาและทรงกำชับพวกเขาอย่างแข็งแรงให้ฟังให้ดีขณะที่พระองค์ทรงเริ่มอธิบายความโง่เขลาแห่งประเพณีของพวกฟาริสี ที่สอนว่าคนที่รับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อนก็เป็นมลทิน มันเป็นเรื่องยากที่ผู้คน

จะถอนตัวเสียจากประเพณีต่างๆที่พวกเขาเกิดและโตมาพร้อมกับพวกมัน จำไว้ว่าเกียรติยศอันใดที่เรายกให้แก่คริสตจักรใดหรือนิกายใดอย่างไม่สมควรก็เท่ากับเป็นการพรากเกียรติไปจากพระคริสต์ ใครก็ตามที่คิดว่านักเทศน์ต้องเทศนาภายใต้สิทธิอำนาจของคริสตจักรเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นคาทอลิก, แบ๊พติส ฯลฯ ก็จะลดทอนความจำเป็นที่จะต้องพึ่งพาการทรงนำโดยตรงและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสเตียนกลุ่มใดก็ตามที่ฟังสภาประจำนิกายของตนมากเกินไปก็จะทำบาปโดยการไม่ตั้งใจฟังพระวจนะของพระเจ้าอย่างเพียงพอ นี่เป็นภัยอันตรายและความเสียหายอย่างร้ายแรงที่เกิดจากหนังสือสอนรวีฯส่วนใหญ่ มันเริ่มถูกมองว่าเป็นสิ่งสำคัญและประกอบด้วยสิทธิอำนาจ โดยมีอิทธิพลและเข้ามาแทนที่พระคัมภีร์เอง หนังสือสอนรวีประจำนิกายจึงมักนำไปสู่ความบาปแบบเดียวกับที่พวกฟาริสีเหล่านี้ได้กระทำ ขอให้เราเอาพระคัมภีร์ใส่ไว้ในมือของทุกคนและยืนกรานให้พวกเขาใช้พระคัมภีร์เป็นสิทธิอำนาจอันดับแรกและอันดับสุดท้าย

เหตุผลสำคัญที่ว่าทำไมการล้างมือไม่ใช่เรื่องสำคัญและประเพณีของพวกฟาริสีก็ไม่ใช่สิ่งที่เราต้องปฏิบัติตาม ถูกให้ไว้ในข้อ 11 การทำให้พระเจ้าพอพระทัยและศาสนาที่แท้จริงไม่เคยเป็นเรื่องของสิ่งที่อยู่ภายนอกและด้านกายภาพเป็นหลัก แต่มันเป็นเรื่องของจิตใจ การเข้าร่วมกับคริสตจักร, การรับบัพติศมา, การเข้าร่วมประชุมนมัสการ, การถวายทรัพย์, การเทศนาและการอธิษฐาน, ความชอบธรรมตามกฎบัญญัติ – ทั้งหมดนี้อาจมาพร้อมกับใจชั่วที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ได้ เหมือนกับในกรณีของพวกฟาริสีเหล่านั้น มันเป็นความจริงที่ว่าหากเรามีใจที่ถูกต้อง เราก็จะไม่อยากทำบาปในสิ่งที่เรารับประทานเข้าไป แต่มนุษย์ไม่สามารถเป็นคนชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ผ่านทางการกระทำต่างๆที่อยู่ภายนอก พระเจ้าทรงบัญชาคนทั้งหลายให้รับบัพติศมา แต่ก็เฉพาะเมื่อมันแสดงออกถึงหัวใจที่เชื่อฟังและการที่คนๆนั้นกลับใจใหม่แล้วเท่านั้น พระเจ้าทรงอยากให้คนทั้งหลายถวายทรัพย์และสิบลด แต่เฉพาะเมื่อมันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความจริงและความรักในการแยกตั้งให้บริสุทธิ์เท่านั้น พระเจ้าทรงอยากให้คนทั้งหลายร้องเพลง แต่ก็เฉพาะเมื่อพวกเขาร้องเพลงด้วยพระวิญญาณเท่านั้น, และที่จะอธิษฐาน แต่ก็เฉพาะเมื่อหัวใจอธิษฐานด้วยเท่านั้น ความบาปทั้งสิ้นล้วนมาจากใจอย่างแท้จริง นี่เป็นคำอธิบายที่พระเยซูประทานให้ในข้อ 18 และ 19

คำพังเพยที่ว่า “ความสะอาดเป็นอันดับสองรองจากการเป็นอย่างพระเจ้า” ไม่ใช่ข้อพระคัมภีร์ จงระวังให้ดีเกรงว่าคุณจะทำบาปแบบเดียวกับที่พวกฟาริสีได้กระทำในการทำให้มันเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นอย่างพระเจ้า

ข้อ 12 แสดงให้เห็นความกังวลของพวกสาวกเพราะพวกฟาริสีไม่พอใจ นักเทศน์ทุกคนต้องเผชิญหน้ากับการทดลองที่จะเอาใจพวกคนสำคัญ ในข้อ 13 พระเยซูทรงบอกล่วงหน้าถึงอำนาจของพวกฟาริสีที่จะถูกทำลาย ข้อ 14 บอกว่าทั้งพวกฟาริสีและเหล่าศิษย์ของพวกเขาจะตกลงไปในบ่อ พระเยซูน่าจะทรงหมายถึงการที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายในปี ค.ศ. 70 โดยที่พวกยิวถูกกระจัดกระจายไปยังทุกส่วนของแผ่นดินโลก นับแต่นั้นเป็นต้นมาพวกยิวก็ไม่มีพระวิหารและไม่มีสถานที่ถวายเครื่องบูชาอีกเลย ขอให้เราระวังตัวให้ดีเกรงว่าเราจะเป็นผู้นำตาบอดของคนตาบอด หรือติดตามผู้นำที่ตาบอด การมีศีลธรรมและการปฏิบัติตามกฎต่างๆไม่ใช่ความเชื่อแบบคริสเตียน

อย่าให้ผู้ใดใช้ข้อ 11 มาเป็นข้ออ้างที่จะสูบบุหรี่หรือดื่มเหล้า พระเยซูไม่ได้ทรงหมายความเช่นนั้นเลย พระองค์ทรงหมายถึงความสะอาดตามบทบัญญัติ เรามีความรับผิดชอบฝ่ายศีลธรรมเกี่ยวกับสิ่งที่เราดื่มและรับประทาน และใจที่ผิดศีลธรรมก็มีความเชื่อมโยงกับการใช้ร่างกายในทางที่ผิด ปัญหาเกี่ยวกับเหล้าและบุหรี่ก็ไม่ใช่แค่การทำให้เป็นมลทินเหมือนอย่างที่พวกยิวเหล่านั้นคิด การทำให้ร่างกายเป็นมลทินจริงๆนั้นโดยการมีสัมพันธ์ทางเพศกับหญิงแพศยาหรือโดยวิธีอื่นใดก็ถูกนับว่าเป็นความบาปในภาคพันธสัญญาใหม่ (1 คร. 3:16, 17; 6:19, 20) และเราได้รับคำบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า” (1 คร. 10:31)

และคำสอนที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับมัทธิว 15:18 และ 19 ก็คือว่ามนุษย์ต้องได้รับการเปลี่ยนแปลงที่ใจ ความบาปทั้งสิ้นล้วนมาจากใจ และไม่มีสิ่งใดสามารถทำให้คนๆหนึ่งเป็นคริสเตียนได้นอกจากการบังเกิดใหม่ นั่นคือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในหัวใจ

ลูกจ้างกับค่าจ้างของตน

มธ 20:1-16

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 20:1-16:

คำว่า “ด้วยว่า” เชื่อมบทที่ 20 กับข้อท้ายๆของบทที่ 19 มัทธิว 19:27-30 กล่าวถึงบำเหน็จต่างๆของคนเหล่านั้นที่สละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระคริสต์หรือปรนนิบัติพระองค์ และคำอุปมานี้ก็กล่าวถึงหัวข้อเดิมโดยให้ความกระจ่างเพิ่มเติม จงเปรียบเทียบข้อ 16 กับมัทธิว 19:30 ดูเหมือนว่าพระเยซูกำลังย้ำคำสอนเดียวกัน

“อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน...” นี่เป็นอีกหนึ่งคำอุปมา “อาณาจักรแห่งสวรรค์” คำอุปมาเหล่านี้เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ภาพประกอบเส้นทางของยุคปัจจุบันในความเกี่ยวข้องกับอาณาจักรในอนาคตนั้นที่ถูกเลื่อนออกไป สาเหตุที่พระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ในที่นี้ก็คือว่าพระองค์เพิ่งตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรนั้นในอนาคตและบำเหน็จต่างๆของอัครทูตสิบสองคนนั้นและคนอื่นๆในวันนั้น (มธ. 19:28, 29) จำไว้ว่าพระเยซูทรงสัญญาแล้วว่าพระองค์จะประทับใน “พระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์” และอัครทูตทั้งสิบสองคนจะ “ได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล” อย่าให้ความคิดเห็นที่คุณมีอยู่ก่อนแล้วมาทำให้คุณไม่ยอมรับคำสอนจริงๆของพระเยซูในพระคำตอนดังกล่าว คำสอนจริงๆนั้นเป็นพื้นหลังของคำอุปมานี้เกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์และของคำทูลขอในเวลาต่อมาของยากอบและยอห์นที่อยากเป็นใหญ่ในอาณาจักรนั้น (ข้อ 21)

เราถูกบอกว่า “เจ้าของบ้าน” ที่เป็นเจ้าของนานั้นในมัทธิว 13: 27, 37 คือ “บุตรมนุษย์” “เจ้าของบ้าน” ที่เป็นเจ้าของสวนองุ่นและส่งพวกคนรับใช้และบุตรของเขาไปเก็บค่าเช่าในมัทธิว 21:35 เห็นได้ชัดว่าคือพระบิดา ตรงนี้ (ข้อ 1) มันเป็นความคิดเดียวกันและคริสเตียนทั้งหลายที่ทำงานหนักเพื่อพระบิดาก็ทำงานหนักเพื่อพระบุตรในสวนองุ่นนั้นซึ่งเป็นของทั้งสองพระองค์ เวลากลางวันถูกแบ่งออกคร่าวๆออกเป็นสิบสองชั่วโมง โดยเริ่มตั้งแต่ดวงอาทิตย์ขึ้นและสิ้นสุดเมื่อดวงอาทิตย์ตก สามโมงเช้า (ข้อ 3) น่าจะเท่ากับประมาณเก้า

โมงตรง หกโมงก็เท่ากับเที่ยงวัน, เก้าโมงก็จะเท่ากับประมาณบ่ายสามโมงตรง (ข้อ 5) สิบเอ็ดโมงก็จะเท่ากับอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนดวงอาทิตย์ตก ณ ทุกโมงเหล่านี้เจ้าของบ้านได้ว่าจ้างพวกคนงาน กับคนงานกลุ่มแรกที่ได้ทำงานตลอดทั้งวัน เขาตกลงว่าจะจ่าย "วันละเดนาริอัน" (ข้อ 2) กับคนอื่นๆที่เหลือเขาก็แค่สัญญาว่า "เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร" (ข้อ 4, 5, 7) พอถึงตอนจ่ายค่าจ้าง เจ้าพนักงาน (คนต้นเรือน) ก็ถูกสั่งให้เรียกคนงานเหล่านั้นมาและจ่ายค่าจ้าง "ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก" (ข้อ 8) พระเจ้าทรงจ่ายคนที่มาสุดท้ายก่อนและจ่ายคนที่มาก่อนเป็นอันดับสุดท้ายอยู่บ่อยๆ (ข้อ 16; มธ. 19:30)

คำว่า *เดนาริอัน* ตรงนี้หมายถึงเงินเดนาริอันของโรม ซึ่งมีค่าเท่ากับสิบห้าหรือสิบเจ็ดเซ็นต์ครึ่ง ซึ่งในสมัยนั้นเป็นค่าแรงหนึ่งวันสำหรับผู้ใช้แรงงานหรือทหาร มันเป็นค่าจ้างที่น่าพอใจ ซึ่งผู้ใช้แรงงานเหล่านั้นตกลงไว้ก่อนล่วงหน้า (ข้อ 2) อย่างไรก็ตาม เจ้าของบ้านก็ให้ค่าจ้างเต็มวันแก่คนงานคนสุดท้ายที่ทำงานเพียงหนึ่งชั่วโมง (ข้อ 9) นี่เป็นความกรุณา (พระคุณ) ของเจ้าของบ้าน ไม่ใช่คุณความดีของคนงานคนนั้นๆ คนงานพวกแรกบ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน (ข้อ 11, 12) พวกเขาไม่พอใจกับความใจกว้างที่เขามีต่อคนงานคนอื่นๆ และคิดเอาเองว่าพวกเขาควรจะได้ค่าจ้างมากกว่านั้น

พระเยซูทรงประสงค์ที่จะสอนบทเรียนหลายเรื่องแก่เราตรงนี้ ขอพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดช่วยเราเรียนรู้บทเรียนเหล่านี้ด้วยเถิด บทเรียนบางอันเหล่านี้ ได้แก่:

1. บำเหน็จต่างๆสำหรับการปรนนิบัติพระคริสต์จะถูกตัดสินโดยพระองค์และไม่ใช่โดยสติปัญญาของมนุษย์ "คนมากมายที่เป็นคนต้น" ในสายตาของมนุษย์จะไม่เป็นคนต้นในสายพระเนตรของพระเจ้า มันไม่เป็นการฉลาดที่เราจะเปรียบเทียบพวกผู้รับใช้หรือคริสเตียนทั้งหลาย, อปอลโล, เปโตร, เปาโล ฯลฯ โดยตัดสินว่าคนนี้ยิ่งใหญ่ที่สุดและคนนี้ต่ำต้อยที่สุด เนื่องจากไม่มีพวกเราสักคนที่ทราบใจหรือผลลัพธ์และมูลค่าในเชิงเปรียบเทียบของการงานต่างๆของพวกเขา 1 โครินธ์ 4:1-7 ให้คำสอนที่ชัดเจน ในพระคำข้อเหล่านั้นเราถูกบอกว่าความสัตย์ซื่อเป็นคุณธรรมยิ่งใหญ่ที่ได้รับบำเหน็จ (1 คร. 4:2), ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ตัดสิน (1 คร. 4:4), ว่าเราจะต้องไม่ตัดสินจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา โดยจะทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นที่ถูกปิดซ่อนไว้, และทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย (1 คร. 4:5), ว่าเราไม่ควรยกคนหนึ่งคนใดข่มผู้อื่น (1 คร. 4:6), ว่าสิ่งดีใดๆก็ตามที่เรามีนั้นเราก็ได้รับมาจากผู้อื่นและเป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้ ดังนั้นเราจึงไม่ควรโอ้อวด (1 คร. 4:7)

ผู้คนมักให้ความดีความชอบแก่เราซึ่งเราไม่สมควรได้รับ ในยอห์น 4 มีเล่าเรื่องการฟื้นฟูอันมหัศจรรย์ในสิคาร์เมื่อหญิงที่บ่อน้ำนั้นและคนอื่นๆอีกมากมายได้รับความรอด กระนั้นพระเยซูก็ทรงเตือนพวกสาวกว่าทุ่งนาเหล่านั้นที่ "ขาวถึงเวลาเกี่ยวแล้ว" นั้นได้ถูกลงแรงโดยผู้อื่น และพระองค์ตรัสว่า "เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว' เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา" (ยอห์น 4:37, 38) ในงานฟื้นฟูใหญ่ๆหลายงาน ชายคนหนึ่งหรือสองคนได้รับความดีความชอบส่วนใหญ่ในเมื่องานรับใช้ของเขาหลักๆแล้วเป็นการเกี่ยวในที่ๆคนอื่นๆได้หว่านไว้แล้ว และได้ประโยชน์จากแรงงานของผู้อื่น ดังนั้นพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นทรงสามารถประเมินบำเหน็จที่คนงานแต่ละคนสมควรได้รับ

2. เมื่อถึงเวลาที่กำหนด คนสุดท้ายก็มักมาก่อน เราได้รับคำทรงสัญญาว่าจะได้เกี่ยว “ในเวลาอันสมควร...ถ้าเราไม่ท้อใจ” (กท. 6:9) แต่เวลาที่แน่ชัดแห่งการเกี่ยวของเรานั้นไม่ถูกบอกไว้ บ่อยครั้งขนมปังที่ถูกโยนลงไปบนน้ำจะกลับมา “หลังจากผ่านไปหลายวัน” (ปญจ. 11:1) บางครั้งมันก็กลับมาในทันที พวกคนงานในชั่วโมงที่สิบเอ็ด (ห้าโมงเย็น) ได้รับค่าจ้างก่อน

3. ความรอดและบำเหน็จต่างๆเป็นมาโดยพระคุณทั้งคู่ เห็นได้ชัดว่าในกรณีนี้ที่คนงานเหล่านั้นที่ทำงานแค่ชั่วโมงเดียว, บางคนที่ได้ทำงานหนึ่งส่วนสี่ของวัน, บางคนที่ได้ทำงานครึ่งวัน, และบางคนที่ได้ทำงานสามส่วนสี่ของวัน พวกเขาก็ไม่สมควรได้รับค่าจ้างเต็มวันเลย ดังนั้นบำเหน็จของพวกเขาจึงเป็นมาโดยพระคุณ แต่จากลูกา 17:7-10 คำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับผู้รับใช้เหล่านั้นที่พระเยซูตรัสในเวลาเดียวกับคำอุปมาเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าพวกเราไม่เคยสมควรได้รับบำเหน็จทั้งสิ้นที่พระคริสต์ประทานให้เลย หลังจากที่เราได้ “กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่” เรานั้น เราก็ได้รับบัญชาให้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย” (ลูกา 17:10) ในคำสั่งสอนที่ประทานให้แก่อัครทูตสิบสองคนนั้นเกี่ยวกับบำเหน็จต่างๆในมัทธิว 19:28, 29 พระเยซูไม่ทรงเห็นว่าสมควรที่จะสร้างความแตกต่างที่เห็นเด่นชัดระหว่างพระพรเหล่านั้นที่เหล่าคนงานที่สัตย์ซื่อจะได้รับในอาณาจักรที่ถูกสร้างใหม่นั้นเมื่อพระองค์ทรงครอบครองบนพระที่นั่งของพระองค์, กับชีวิตนิรันดร์ คริสเตียนทั้งหลายที่ได้สละทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระคริสต์ “จะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” (มธ. 19:29) เราทราบจากคำตรัสที่ชัดเจนหลายครั้งว่าความรอด, ชีวิตนิรันดร์, เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้เปล่าๆ, ในทันที, และตลอดชั่วนิรันดร์แก่คนทั้งหลายที่เชื่อเท่านั้น (ยอห์น 3:15, 16, 18, 36; 5:24; 6:40, 47; 1 ยอห์น 5:11-15), ว่าชีวิตนิรันดร์เป็นมาโดยพระคุณล้วนๆ ในทำนองเดียวกัน หากผู้ใดให้เงินหนึ่งดอลลาร์และได้กลับมาหนึ่งร้อยดอลลาร์ หรือเสียเพื่อนไปหนึ่งคนและได้มาเพิ่มอีกหนึ่งร้อยคน ตามที่ทรงสัญญาไว้ตรงนี้ นั่นก็เป็นพระคุณเช่นกัน

ที่แน่นอนก็คือว่า ความรอดและบำเหน็จต่างๆเป็นสองสิ่งที่แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง ความรอดมาจากการเชื่อ และบำเหน็จต่างๆมาจากการรับใช้ แต่ทั้งสองสิ่งนี้เป็นตัวแทนที่เหมาะสมของความเมตตาของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่เราสมควรได้รับอย่างแท้จริงเลย ไม่น่าแปลกเลยที่เราถูกบอกว่า แม้หากว่าร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตทุกวันจริงๆ โดยที่เราไม่ทำตามความประสงค์และวิธีการต่างๆของเราเองเลย มันก็ยังเป็น “การปรนนิบัติอันสมควร” ของเราทั้งหลายอยู่ดี (โรม 12:1, 2) มันเป็นความจริงที่ว่า “พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา” (สดด. 103:10) คนงานเหล่านั้นส่วนใหญ่ไม่สมควรได้รับค่าจ้างของพวกเขาอย่างแท้จริง และไม่มีพวกเราเลยสักคนที่สมควรได้รับสิ่งดีๆทั้งหมดที่พระเจ้าจะประทานให้เรา อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ลืมว่าบำเหน็จต่างๆจะเป็นตามสัดส่วนแห่งการทำงานหนักและการเสียสละของเราดังที่ถูกสอนอย่างชัดเจนในมัทธิว 16:27, 1 โครินธ์ 3:12-15 และวิวรณ์ 22:12 พระคริสต์จะไม่เพียงจ่ายคริสเตียนทุกคนสำหรับการทำงานหนักของเขาเท่านั้น แต่จะ*จ่ายเพิ่ม*ให้เขาด้วย

4. บทเรียนที่สี่ก็คือ ให้เราระวังความขี้อิจฉาของคนงานคริสเตียนทั้งหลาย ดูเหมือนมีความความยุติธรรมอยู่บ้างในการร้องตีโพยตีพายของคนงานเหล่านี้ที่ “ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน” (ข้อ 12) และรู้สึกว่าพวกเขาควรได้รับมากกว่าคนอื่นๆที่ทำงานน้อยกว่า เหล่าคนทำงานที่สอนรวีและอยู่ในคณะนักร้อง

ประสานเสียงหรือกิจกรรมอื่นๆมานานหลายปีมักรู้สึกอิจฉาพวกคนที่มาใหม่ที่ได้รับความสนใจมากกว่า, สร้างชีวิตชีวาให้แก่งานรับใช้นั้นๆและได้รับตำแหน่งผู้นำ เหล่านักเทศน์ที่อาวุโสกว่ามักอิจฉาพวกศิษยาภิบาลหรือผู้ประกาศข่าวประเสริฐหนุ่มๆที่ประสบความสำเร็จซึ่งไม่ได้ลงแรงหนักหรือศึกษาค้นคว้าหรือเสียสละเหมือนอย่างที่ผู้อาวุโสกว่าเหล่านั้นได้กระทำ แต่ความขี้อิจฉาแบบนั้นทั้งสิ้นเป็นความบาปอย่างหนึ่ง เราไม่มีสิทธิ์ที่จะคิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่เราสมควรได้รับ พวกเราทุกคนได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างบริบูรณ์เหลือล้นเกินกว่าที่เราสมควรได้รับแล้ว หากใจของเราห่วงใยเกี่ยวกับการทำงานของพระคริสต์ให้สำเร็จและถวายเกียรติพระองค์ต่อไป เราก็ควรชื่นชมยินดีเมื่อคนงานใหม่ๆเข้ามา แม้ในชั่วโมงที่สิบเอ็ดของวัน (ห้าโมงเย็น) ก็ตาม "ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว" (โรม 12:10) เป็นแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับงานของคริสเตียน นี่เป็นจุดทดสอบหนึ่งที่สำคัญยิ่ง ตรงนี้เราต้องสำแดงออกถึงพระคุณแบบคริสเตียน ตรงนี้ความทะเยอทะยานส่วนตัวและความเห็นแก่ตัวสำแดงตัวพวกมันเองออกมาในพวกเราส่วนใหญ่

เราคิดว่าการประยุกต์ใช้โดยตรงของคำอุปมาเรื่องนี้คือ ใช้กับพวกอัครทูต พวกเขาต้องเข้าใจว่าคนงานคนอื่นๆอีกจำนวนมากจะมาภายหลังพวกเขาซึ่งจะมีสิทธิ์ในตำแหน่งสูงๆในอาณาจักรของพระคริสต์ เปาโลยังไม่ได้กลับใจเชื่อด้วยซ้ำในขณะนั้น กระนั้นเขาก็ไม่ได้ด้อยกว่าพวกอัครทูตเหล่านี้เลยในเรื่องของประทานและทำงานหนักมากกว่าพวกเขาทุกคนด้วย (1 คร. 15:9, 10; 2 คร. 11:5, 23-28) พวกอัครทูตต้องไม่คิดว่าเพราะพวกเขาจะนั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ในอิสราเอล คนอื่นๆที่มาทีหลังอาจไม่ได้และไม่สมควรได้รับเกียรติยิ่งใหญ่จากพระเจ้าเมื่อพระองค์ประทานบำเหน็จต่างๆให้

การประยุกต์ใช้อีกแบบที่ประทานให้แก่อัครทูตเหล่านี้ก็จะเกี่ยวข้องกับพวกคนต่างชาติ พวกคริสเตียนยิว, แม้แต่พวกอัครทูตก็ตาม, แทบไม่ค่อยอยากยอมรับพวกคริสเตียนต่างชาติให้อยู่ในเกณฑ์เดียวกับพวกคริสเตียนยิว (กิจการ 10; 11:1-3) พวกยิวที่กลับใจเชื่อในเวลาต่อมามักเฝ้าดูพวกคริสเตียนต่างชาติใหม่ๆด้วยใจอิจฉา โดยรู้สึกว่าคนเหล่านั้นเป็นพวกที่มาใหม่ ด้วยเหตุนี้จึงไม่มีภูมิหลังอันเหมาะสมในเรื่องพระราชบัญญัติเหมือนที่ชนชาติอิสราเอลมี แม้แต่พวกผู้นำคริสเตียนยิวก็มีแนวโน้มที่จะยืนกรานให้พวกคนต่างชาติเข้าสุหนัตและกลายเป็นยิวอย่างแท้จริงก่อนที่พวกเขาจะเป็นคริสเตียนได้ (กิจการ 15:1, 2) หนังสือกาลาเทียถูกเขียนขึ้นเพื่อตอบพวกถือลัทธิยิวเหล่านี้ พระเยซูกำลังเตือนพวกสาวกของพระองค์ตรงนี้และผู้เชื่อรุ่นต่อๆมาไม่ให้อิจฉาคนเหล่านั้นที่มาทีหลังในสวนองุ่นนั้นเพื่อที่จะทำงาน เราต้องการคำเตือนนี้ในปัจจุบัน มีคนมากมายที่ไม่เชื่อใจพวกคริสเตียนที่บอกว่าตนได้รับความรอดเมื่อพวกเขาอายุมากแล้ว และหลายคนก็เชื่อว่าการกลับใจก่อนสิ้นใจเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ทั้งๆที่มีกรณีของโจรกลับใจคนนั้นบนกางเขน (ลูกา 23:39-43) ขอให้เราชื่นชมยินดีในความเมตตาของพระเจ้าที่มีให้แก่คนอื่นๆแทนที่จะมีความชั่วในใจเราที่จะอิจฉาคนอื่นๆเมื่อพวกเขาได้รับพระพรต่างๆ

พอถึงจุดนี้ให้เราจดจำบาปของโยนาห์ที่โมโหเพราะพระเจ้าได้ทรงยกโทษชาวนีนะเวห์เหล่านั้น (โยนาห์ บทที่ 4) คนอิสราเอลบางคนอิจฉาเมื่อผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้นเต็มล้นด้วยพระวิญญาณและพยากรณ์ (กดว. 11:16-29) แม้แต่ยอห์นก็ห้ามคนอื่นๆที่ขับผีออก แม้ว่าพวกเขากำลังทำแบบนั้นในพระนามของพระเยซูและควรได้รับคำยกย่องก็ตาม (มาระโก 9:38-40; ลูกา 9:49, 50) นี่เป็นความบาปของพี่ชายคนนั้นเช่นกันที่ไม่

เต็มใจที่จะให้บุตรสุรุ่ยสุร่ายผู้นั้นได้รับการยกโทษ, ได้ร่วมกินเลี้ยง และได้รับการต้อนรับกลับมาโดยบิดาของเขา (ลูกา 15:25-32) ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามไม่ให้เรามีนัยน์ตาชั่ว (อิจฉาตาร้อน) เพราะว่าพระเจ้าทรงประเสริฐและทรงปฏิบัติกับผู้อื่นด้วยความเมตตาอันบริบูรณ์ (ข้อ 15)

จงเปรียบเทียบข้อ 16 กับมัทธิว 22:14 คนมากมายได้รับเชิญให้มารับความรอด แต่เฉพาะคนเหล่านั้นที่หันมาหาพระคริสต์อย่างสิ้นสุดใจในความเชื่อเท่านั้นที่ได้รับเลือกให้เป็นลูกของพระเจ้า คือถูกเลือกให้มารับความรอด (มาระโก 13:20; โรม 16:13; 2 ธส. 2:13)

ลูกชาย 2 คนที่เปลี่ยนใจ

มธ 21:28-32

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 21:28-32:

ความกล้าในการพูดตรงๆของพระเยซูเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ พระองค์ไม่ได้หาช่องที่จะสร้างสันติ พระองค์ทรงรุกไล่พวกฟาริสีชั่วเหล่านี้จนกว่าพวกเขาจะต้อนรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดหรือไม่ก็ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน! กับคนบาปทุกคนก็เช่นกัน พระเยซูจะไม่ทรงสร้างสันตินอกจากคนบาปคนนั้นจะยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจ เราต้องอยู่ฝ่ายพระคริสต์หรือไม่ก็ต่อต้านพระองค์, ต้องรักพระองค์หรือไม่ก็เกลียดชังพระองค์ (มธ. 6:24; 12:30) พระเยซูจะไม่ทรงยอมเป็นแค่อาจารย์คนหนึ่งเท่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าและทรงเรียกร้องให้ผู้คนนมัสการพระองค์ในฐานะพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ในฐานะองค์พระผู้เป็นเจ้า นี่เป็นคำอุปมาสั้นๆที่พระเยซูเองทรงอธิบาย บุตรชายสองคนนี้ (ข้อ 28) เป็นตัวแทนของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีฝ่ายหนึ่ง; พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณี คือเหล่าคนบาปที่ต่ำทรามที่สุดอีกฝ่ายหนึ่ง พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์เป็นเหมือนบุตรชายคนนั้นที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไปขอรับ” แต่ก็ไม่ไป พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีซึ่งพากันกลับใจเชื่อภายใต้การรับใช้อันเปี่ยมด้วยความรักและเรียบง่ายของพระเยซู และที่ต้อนรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ ก็เป็นเหมือนบุตรชายคนนั้นที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ไป” แต่ภายหลังได้กลับใจและไปปรนนิบัติบิดาของตน คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีที่กลับใจใหม่อย่างจริงใจก็ดีกว่าคนมีศีลธรรมที่คิดว่าตัวเองชอบธรรมและเย่อหยิ่งที่สุดที่ไม่กลับใจใหม่และไม่เคยบังเกิดใหม่เลย จงเปรียบเทียบส่วนท้ายของข้อ 31 กับ “ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์” (มธ. 5:20) นี่เป็นคำสอนเดียวกับที่พระเยซูประทานให้แก่นิโคเดมัสในยอห์น 3:1-7 และในคำอุปมาเรื่องฟาริสีและคนเก็บภาษีคนนั้นในลูกา 18:9-14

ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 32 ท่าทีที่ไม่ยอมเชื่อและไม่เชื่อฟังที่มีต่อข่าวประเสริฐก็พิสูจน์ถึงใจที่ชั่ว ขอให้ผู้อ่านทุกท่านจำไว้ว่าการเมาเหล้าหรือเล่นชู้หรือขโมยของหรือฆ่าคนก็ไม่ใช่บาปที่ร้ายแรงเท่ากับการปฏิเสธพระเยซูคริสต์

อีกครั้งที่พระเยซูทรงเชื่อมโยงการรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากับการรับใช้ของพระองค์เอง คนเหล่านั้นที่ต่อต้านยอห์นก็จะต่อต้านพระเยซูเช่นกัน มันควรเป็นเช่นนั้นด้วยเกี่ยวกับนักเทศน์ที่ดีทุกคนและครูสอนข่าวประเสริฐ ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า, เต็มล้นด้วยฤทธิ์เดชของ

พระองค์, ซื่อตรงต่อหลักคำสอนของพระองค์จนกระทั่งพระองค์จะทรงยืนยันตัวพระองค์เองว่าเป็นพวกเดียวกับเรา และคนทั้งหลายที่ปฏิเสธเราก็จะปฏิเสธพระคริสต์, ขณะที่คนเหล่านั้นที่ต้อนรับเราก็จะต้อนรับพระคริสต์ (มธ. 10:14, 15, 40, 41)

ชาวสวนที่ดุร้าย

มธ 21:33-46 มก 12:1-12 ลก 20:9-19

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 20:9-19:

พระคำที่มีเนื้อหาคล้ายกันคือ มัทธิว 21:33-46 และมาระโก 12:1-12 ในที่นี้ชนชาติอิสราเอลถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนกับสวนองุ่นแห่งหนึ่ง, สวนองุ่นของพระเจ้า, ซึ่งถูกปล่อยเช่าหรือถูกมอบให้อยู่ในความดูแลของพวกธรรมาจารย์, พวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเยซูทรงหมายถึงสิ่งที่คนอื่นๆก็คงจะนึกออก – คำสอนในภาคพันธสัญญาเดิมที่ว่าชนชาติอิสราเอลเป็นสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์เช่นในอิสยาห์ 5:1-7 การดูแลที่เปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้าที่มีให้แก่ประชากรของพระองค์และแผ่นดิน, ความเจริญรุ่งเรืองและความสุขของพวกเขา ถูกเล่าซ้ำ แต่แทนที่จะออกผลองุ่นดีๆ มันกลับออกลูกเป็นผลองุ่นเปรี้ยว และด้วยเหตุนี้เองพระเจ้าจึงทรงยอมให้สวนองุ่นนั้นถูกเหยียบย่ำ

พระเจ้าทรงหมายความว่าพระองค์ทรงอนุญาตให้การพิพากษาตกใส่ประชากรเหล่านั้นและการตกเป็นเชลยในบาบิโลน จงระลึกถึงอิสยาห์ 5:7: *“เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงชื่นพระทัย”* ธรรมาจารย์และฟาริสีเหล่านี้ถูกนับว่าเป็นพวกผู้เช่า, คนเช่าสวนที่ถูกตั้งให้ดูแลแผ่นดินและประชากรนั้น และพวกเขาควรมีผลนำมาถวายแด่พระเจ้า คือบรรดาผลแห่งความชอบธรรมและคำสอนตามแบบพระเจ้า แต่พวกเขาก็ไม่ได้ทำแบบนั้นเลย พวกเขาไม่ได้ถือว่าสวนองุ่นนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ถือว่ามันเป็นมณฑลของพวกเขาเอง เหมือนอย่างที่ผู้ปกครองตามแบบชาวโลกคนอื่นๆกระทำ คุณไม่ต้องประหลาดใจเลยกับวิบัติแปดอย่างนั้นที่พระเยซูตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และฟาริสีในมัทธิว 23

ในข้อ 10 เราพบว่าผู้รับใช้คนนั้นถูกส่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้นเพื่อเก็บค่าเช่าสำหรับผลเหล่านั้น นั่นหมายความว่า พวกศาสดาพยากรณ์ได้ถูกส่งไปหาชนชาติอิสราเอลเพื่ออ้อนวอนประชากรเหล่านั้นให้รักและปรนนิบัติพระเจ้าที่แท้จริง, ถวายผลแห่งความเชื่อฟังและการนมัสการและความสวามิภักดิ์แด่พระองค์ ศาสดาพยากรณ์คนแล้วคนเล่าได้ถูกส่งไปและแต่ละคนถูกปฏิเสธ จากนั้นเจ้าของสวนนั้นได้ส่งบุตรผู้เป็นที่รักของเขาไป นั่นหมายความว่าคราวนี้พระเจ้าทรงส่งพระคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดมา พระเยซูทรงทราบว่าพวกเขาจะกล่าวว่า *“มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา”* ดังนั้นพระเยซูเจ้าจึงทรงเปิดเผยใจของคนชั่วเหล่านี้ พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาเกลียดชังพระองค์และอยากฆ่าพระองค์

จากนั้นจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกคนเช่าสวนเหล่านี้? พวกเขาจะถูกทำลายและสวนองุ่นนั้นจะถูกยกให้แก่ผู้อื่น นั่นหมายความว่าในปี ค.ศ. 70 ทิตัสและกองทัพโรมของเขาจะทำลายเยรูซาเล็มและประชากรจะถูก

กระจัดกระจายไปทั่วโลก ข่าวประเสริฐจะถูกมอบให้แก่คนต่างชาติ และพระเจ้าจะทรงมีผู้นำฝ่ายวิญญาณคนอื่นๆมาแทนที่พวกยิวที่เป็นคนใหญ่คนโต

ข้อความในข้อ 17 ถูกยกมาจากเพลงสดุดี 118:22 พระคริสต์มักถูกแสดงภาพว่าเป็นเหมือนก้อนหินหรือศิลา ศิลาใหญ่นั้นในถิ่นทุรกันดารซึ่งได้ถูกตีและปล่อยน้ำออกมาให้ฝูงชนเป็นภาพของพระคริสต์ เพราะว่า 1 โครินธ์ 10:4 กล่าวว่าชนชาติอิสราเอล *"ได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลานั้นคือพระคริสต์"*

ตามคำแก้ฝันนั้นของเนบูคัดเนสซาร์ที่ฝันเกี่ยวกับจักรวรรดิต่างๆ *"หิน... ถูกตัดมิใช่ด้วยมือ"* ก้อนนั้นซึ่งจะหล่นใส่เท้าของปฏิมากรยักษ์อันนั้นและบดขยี้มันจนแหลกเป็นผุยผง จากนั้นหินก้อนนั้นก็เต็มแผ่นดินโลก – ศิลานั้นจะเป็นพระคริสต์ในอาณาจักรของพระองค์ (ดนล. 2:44, 45) เราคิดว่าพระเยซูทรงมีภาพนั้นอยู่ในหัวตอนที่พระองค์ตรัสว่า *"ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ก็จะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง"*

คนเหล่านั้นที่โจมตีหินนั้นจะแตกหักไป แต่ในวันแห่งการพิพากษาพระคริสต์จะทรงบดขยี้คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์และปฏิเสธพระองค์จนแหลกเป็นผุยผง พระคริสต์ทรงเป็น *"ศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ"* (1 ปต. 2:4) เราทั้งหลายที่เป็นศิลาที่มีชีวิตก็ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานนั้น เป็น *"พระนิเวศฝ่ายวิญญาณ"*

พระคริสต์ยังทรงเป็น *"ศิลามุมเอก"* เช่นเดียวกับ *"เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขุ่นเคืองใจ"* แก่เหล่าคนชั่วด้วย (1 ปต. 2:4-8) พระคริสต์ ไม่ใช่เปโตร, ไม่ใช่คำสารภาพบางอย่าง, ทรงเป็นรากฐานของคริสตจักร *"เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์"* (1 คร. 3:11)

จงให้ทุกคนที่ได้ดำรงตำแหน่งต่างๆที่มีความรับผิดชอบพิจารณาการพิพากษาอันน่ากลัวที่จะตกแก่คนเหล่านั้นที่ใช้ตำแหน่งผู้นำฝ่ายวิญญาณของตนในทางที่ผิด การลงโทษอันน่ากลัวต้องตกแก่คนเหล่านั้นที่บิดเบือนข่าวประเสริฐ บางคนมาในคราบแกะ *"แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า"* พระเยซูตรัสไว้ในมัทธิว 7:15 คนไม่เชื่อบางคนสวมเสื้อคลุมบิชอป พวกอาจารย์สอนศาสนาในโรงเรียนพระคริสตธรรมและวิทยาลัยพระคัมภีร์ทั้งหลายจริงๆแล้วมักเป็นเหล่าศัตรูของพระคริสต์และพระคัมภีร์, ผู้เช่าสวนที่ไม่ยอมมอบผลของสวนองุ่นนั้นให้แก่เจ้าของสวนและที่อยากฆ่าบุตรคนนั้นเสีย พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีชั่วที่ไม่ยอมเชื่อในความเป็นพระเจ้าและสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์มีคนมากมายในโลกศาสนาที่เดินตามรอยของพวกเขาและพวกเขาจะเจอกับการพิพากษาแบบเดียวกันภายใต้ความกริ้วของพระเจ้า

ข้อ 19 และที่ตามมาบอกเราว่าพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ *"รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง"*

คนรับเชิญในงานเลี้ยงที่ไม่มีเสื้อสำหรับงาน

มธ 22:1-14

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 22:1-14:

คำอธิบายนี้คล้ายกับเรื่องที่ถูกให้ไว้ในลูกา 14:16-24 จงสังเกตความแตกต่างเหล่านี้ ในเรื่องนี้กล่าวถึง "กษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกสมรสสำหรับราชโอรสของท่าน" ขณะที่คำอุปมาในลูกานั้นกล่าวว่า "มีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่" ราชโอรสของกษัตริย์ในมัทธิวคือ "ชายคนหนึ่ง" นั้นในลูกา ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิวแสดงภาพพระเยซูในฐานะกษัตริย์ของพวกยิวที่จะเสด็จมานั้น และความคิดเรื่องอาณาจักรนั้นไม่ได้ถูกเน้นย้ำในลูกาเท่ากับในมัทธิว ในที่นี้กษัตริย์ถูกแสดงภาพว่าส่งกองทัพของพระองค์ออกไปเพื่อทำลายพวกฆาตกรที่ฆ่าพวกผู้รับใช้ของพระองค์ (พวกศาสดาพยากรณ์) และเพื่อเผาเมืองของพวกเขาเสีย (ข้อ 7) ขณะที่เรื่องนี้ถูกเว้นไว้โดยคำอุปมาในลูกา 14:16-24 นี่ถูกตั้งใจให้หมายถึงกรุงเยรูซาเล็มโดยเฉพาะ ขณะที่ข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยลูกามีการประยุกต์ใช้ที่กว้างกว่า ส่วนของคำอุปมานี้ที่กล่าวถึงเสื้อสำหรับงานสมรส (ข้อ 11-13) ถูกเว้นไว้ในลูกา คำอุปมาต่างๆเป็นเพียงภาพประกอบ พระเยซูทรงคิดคำอุปมาเหล่านี้ของพระองค์ขึ้นมาเอง พระองค์น่าจะเล่าคำอุปมาเรื่องเดียวกันนี้ซ้ำหลายๆครั้งให้ฝูงชนที่แตกต่างกันไปฟังในหลายวาระที่แตกต่างกัน โดยทรงดัดแปลงมันให้เข้ากับโอกาส เหมือนกับที่เหล่านักเทศน์ในปัจจุบันเทศนาคำเทศนาเดิมซ้ำๆในหัวข้อเดิมๆและดัดแปลงพวกมันให้เหมาะกับโอกาส พระเยซูทรงสอนหลายเรื่องเหลือเกินจนคำสอนทุกเรื่องไม่สามารถถูกใส่ไว้ในข่าวประเสริฐเล่มใดเล่มหนึ่งหรือใส่ไว้ในทุกเล่มได้ (ยอห์น 20:30, 31; 21:25)

"อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือน..." นี่เป็นคำอุปมาหนึ่งที่ตีความเส้นทางของเหตุการณ์ต่างๆจนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมา "กษัตริย์องค์หนึ่ง" ที่ว่านี้คือ พระเจ้าพระบิดา "ราชโอรสของท่าน" คือพระเยซูคริสต์ "พิธีอภิเษกสมรส" จะเกิดขึ้นต่อจากการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนเมื่อพระคริสต์เสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อมารับเราทั้งหลาย คริสตจักรถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนเจ้าสาวคนหนึ่ง (2 คร. 11:2; อฟ. 5:27) หลังจากการรับขึ้นไปนั้น เมื่อเราถูกรับขึ้นไปพบกับพระคริสต์ในฟ้าอากาศ เราจะไม่ไปจากพระองค์อีกเลย (1 ธส. 4:17) ดังนั้นนั่นจึงอาจถูกเปรียบได้ว่าเป็นเหมือนกับการสมรส ดู วิวรณ์ 19:7-9 ซึ่งบ่งบอกว่าการสมรสนั้นเกิดขึ้นในสวรรค์ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งบนแผ่นดินโลกและก่อนพระคริสต์เสด็จกลับมากับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์ อย่าสับสนเรื่องนี้กับภาพเปรียบเดียวกัน (การสมรส) ที่ถูกใช้เกี่ยวกับนครเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์เมื่อมันลงมาจากสวรรค์สู่แผ่นดินโลกใหม่หลังจากที่ยุคพันปีสิ้นสุดลง (วว. 21:2) ภาพเปรียบของการสมรสก็ถูกใช้เกี่ยวกับพระเยโฮวาห์และชนชาติอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิมเช่นกัน (อสย. 54:5; ยรม. 3:14; ฮชย. 2:19, 20)

ตรงนี้เป็นการกล่าวซ้ำความจริงของคำอุปมาเรื่องที่มาก่อนหน้าที่เกี่ยวกับเจ้าของบ้านที่ต้องการผลจากสวนองุ่นของเขา (มธ. 21:33-43) ผู้รับใช้เหล่านั้นเป็นตัวแทนของพวกศาสดาพยากรณ์ที่ได้ถูกส่งมายังชนชาติอิสราเอลซ้ำแล้วซ้ำเล่า คำอุปมาเรื่องนี้ พร้อมกับคำสอนของมันเกี่ยวกับราชโอรสของกษัตริย์และงานอภิเษกสมรสและเสื้อสำหรับงานสมรส แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคนได้เทศนา

แผนการแห่งความรอดเดียวกับที่ให้ไว้ในภาคพันธสัญญาใหม่ ดู ลูกา 24:25-27, 44; ยอห์น 5:46; และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง กิจการ 10:43

"แต่เขาไม่ใคร่จะมา" (ข้อ 3) มันเป็นการตอบสนองของเหล่าคนบาปที่มีต่อพระคุณของพระเจ้าและมันเป็นเช่นนั้นเหมือนเดิมในปัจจุบัน คนเหล่านั้นที่ตอบรับคำเชิญก็เป็นข้อยกเว้น "ด้วยผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย" (ข้อ 14) ดู ยอห์น 1:11 และ ยอห์น 5:40 เหล่านักเทศน์และอาจารย์ควรทราบล่วงหน้าว่าชาวโลกจะไม่รับความรอดทุกคน เราสามารถฉุดบางคนออกมาจากไฟได้ (ยูดาส 23) แต่เราไม่สามารถดับไฟแห่งความบาปในโลกนี้ได้ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในคราวสิ้นยุค จะมีข้าวละมานอยู่ท่ามกลางข้าวสาลี, ปลาที่ไม่ดีอยู่ในอวน, เชื้ออยู่ในแป้งดิบ, พวกนกที่ไม่ดีในต้นไม้แห่งสถาบันทางศาสนาต่างๆ (มธ. บทที่ 13) คนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญอยู่ก่อนแล้ว (ข้อ 3) ก็ถูกเรียกมาก่อน พระคริสต์เสด็จมาหาพวกยิวก่อน พระองค์ได้ทรงเลือกชนชาติอิสราเอลให้เป็นประชาชาติหนึ่งที่ถูกเลือกสรรมาตลอดหลายร้อยปีและได้ทรงส่งพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์มาหาพวกเขา พระองค์ได้ประทานพระราชบัญญัติและเหล่าศาสดาพยากรณ์และพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมให้แก่พวกเขา (โรม 3:1, 2; 9:4, 5) พวกเขาได้รับฝากไว้มากเหลือเกิน พระองค์จึงจะทรงเรียกเอาจากพวกเขามาก (ลูกา 12:47, 48)

จงสังเกตว่าข่าวประเสริฐได้ถูกปฏิเสธอย่างไร (ข้อ 5)

1. "เขาก็เพิกเฉยเสีย" ผู้คนไม่เห็นความบาปหรือความตายและความรอดเป็นเรื่องที่จริงจัง มันเป็นความผิดพลาดอย่างมหันต์ (ฮบ. 2:1-3) ความพยายามแรกของซาตานคือ การเอาเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐออกไปจากใจ (มธ. 13:4, 19)

2. พวกเขา "ไปเสีย" (ตามทางของพวกเขา) ทางของมนุษย์เองเป็นทางแห่งความบาป (อสย. 53:6; 55:7, 8) เราต้องสละทิ้งทางของเราเองเพื่อที่จะได้รับความรอด "มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา" (สภษ. 14:12) ตั้งแต่อาดัมได้ทำบาป เด็กทุกคนที่เกิดมาก็ถูกทำให้แปดเปื้อนด้วยบาปจนความคิดตามเนื้อหนังคือ ความเป็นศัตรูกับพระเจ้าและไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ (รม. 8:7; 1 คร. 15:21, 22) ผู้คนที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็นเหมือนคนเหล่านี้ที่ "ไปตามทางต่างๆของพวกเขา" การไปตามทางของคุณเองหมายถึงความตาย ผู้คนรักทางชั่วของตัวเองและยึดความบาปไว้แน่น นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพวกเขาจึงถูกปรับโทษ (ยอห์น 3:18-21)

3. คนหนึ่งไป "ไร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย" มันเป็นความบาปไหมที่จะไปทำนาหรือทำงานในร้านค้า? มันเป็นความบาปที่ใครสักคนจะทำเช่นนั้นแทนที่จะวางใจเชื่อพระคริสต์ มันเป็นความบาปที่จะกินหรือนอนหรือให้ความสนใจกับสิ่งอื่นใดก็ตามในโลกก่อนที่จะใส่ใจเรื่องความรอดแห่งจิตวิญญาณของคุณ พระเยซูทรงสอนว่าคนๆนั้นเป็นคนโง่ คือผู้ที่ใส่ใจเรื่องอาหารและเครื่องดื่มเมื่อเขาไม่ได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้า (ลูกา 12:16-21) แม้แต่ "การไถนาของคนชั่วก็เป็นความบาป" (สภษ. 21:4) และอีกครั้ง "สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น" (โรม 14:23) ตามที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าว ทุกความคิด, คำพูดและการกระทำของคนบาปผู้ปฏิเสธพระคริสต์ก็ไม่เป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า เพราะว่า "แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้วจะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย" (ฮบ. 11:6) หากการทำไร่ไถนาหรือค้าขายอยู่ในที่อันเหมาะสม

ของมัน มันก็เป็นรองต่อจากความรอดและการยอมเชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้า หากสิ่งเหล่านี้มาก่อนการทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย สิ่งดีๆเหล่านี้ก็กลายเป็นความชั่วร้าย ดังนั้นการรักภรรยาหรือบุตรหรือบิดามารดาหรือเพื่อนบ้านนั้นเป็นสิ่งที่ดีและทรงบัญชาให้เรากระทำ แต่หากความรักนั้นมาก่อนความรักที่มีให้แก่พระเจ้า มันก็เป็นบาปอย่างหนึ่ง (ลูกา 14:26) จงจำไว้ว่ามันเป็นบาปอย่างหนึ่งที่จะไปตามทางของคุณเองและใส่ใจไร่นาหรือสินค้าของคุณหากว่าคุณไม่มีสันติสุขกับพระเจ้าก่อนและอยู่ในพระประสงค์อันดีของพระองค์

4. ข้อ 6 กล่าวถึงวิธีที่พวกยิวปฏิบัติอย่างหยาบช้าต่อเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า พวกเขา “ทำการอัปยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย” มันยังแสดงให้เราเห็นหัวใจของคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ด้วย คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็เป็นฆาตกรในใจและมีความผิดในเรื่องความตายของพระคริสต์ คนบาปคนใดที่ไม่ยอมต้อนรับพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด หากพระเยซูทรงอยู่ตรงหน้าเขาและทรงคาดคั้นเขา คนๆนั้นก็จะเกลียดชังพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขนเหมือนกับที่พวกผู้นำยิวเหล่านี้ได้กระทำผู้มีศีลธรรมแต่ภายนอกเราคิดถึงการปฏิเสธพระคริสต์ว่าเป็นบาปอย่างหนึ่งที่น่านับถือมากๆ แต่มันเลวร้ายกว่าฆาตกรรมและเป็นความบาปนั้นเองที่ได้นำไปสู่การตรึงพระคริสต์ที่กางเขน

ข้อ 7 เป็นคำพยากรณ์หนึ่งเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเยรูซาเล็ม จงเปรียบเทียบมันกับมัทธิว 23:34-39; 24:1, 2; ลูกา 21:20-24 ความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มที่ถูกพยากรณ์ไว้นี้ได้เกิดขึ้นจริงแล้วในปี ค.ศ. 70 เมื่อกรุงนั้นได้กบฏและถูกล้อมและถูกตีแตกโดยกองทัพโรมภายใต้ทิตัส ยิวจำนวนมหาศาลได้ถูกฆ่าตายและพวกยิวที่เหลือก็ถูกกระจัดกระจายไปทั่วโลก

อย่างไรก็ตาม ข้อ 7 เป็นภาพของพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์

หลังจากคำเชิญหลายครั้งที่ส่งไปยังพวกแรกที่ได้รับเชิญ ซึ่งเป็นภาพแสดงถึงพวกยิว (ข้อ 3, 4) ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับคำบัญชาให้ไปเชิญคนทั้งปวงที่พวกเขาพบเจอ (ข้อ 9, 10) ในส่วนแรกของข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิว สิบสองคนนั้นก็ถูกสั่งไม่ให้ไปหาพวกคนต่างชาติหรือคนสะมาเรียก่อน แต่ให้ไปหา “แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5, 6) นี่ดูเหมือนจะเป็นนโยบายของพระเยซูเช่นกัน ตอนที่พระองค์ทรงเสนออาณาจักรนั้นให้แก่ชนชาติอิสราเอล (มธ. 15:24) แต่ประชาชาติยิวนั้นไม่ยอมให้พระคริสต์เป็นกษัตริย์, ไม่กลับใจจากบาปทั้งหลายของพวกเขา, และดังนั้นพระองค์จึงทรงเริ่มเชิญชวนคนทุกคนให้มาหาพระองค์ คือคนทั้งปวงที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก (มธ. 11:28-30) พระเยซูเองทรงปฏิบัติตามแผนการนั้นซึ่งผู้รับใช้เหล่านั้นถูกบัญชาให้ปฏิบัติตามและได้ปฏิบัติตามจริงๆดังที่ถูกบอกในข้อ 9 และ 10 พระองค์ทรงต้อนรับพวกคนเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณี, คนต่างชาติและชาวสะมาเรีย, คือทุกคนที่ยอมกลับใจใหม่ มันเป็นเช่นนั้นเช่นกันจนทุกวันนี้ คำอุปมานี้ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าเคยปฏิเสธผู้ที่สำนึกผิดอย่างจริงใจ แต่มีไว้เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระเมตตาพิเศษมากขนาดไหนแก่พวกยิว คนเหล่านั้นที่ไม่ฟังข่าวประเสริฐก่อนอาจสูญเสียโอกาสของตนไปก็ได้ มีคนอื่นๆอีกมากมายที่ยากจนและบาปหนาที่ต้องการข่าวประเสริฐ ขอบคุณพระเจ้าที่งานสมรสนั้นจะเต็มไปด้วยแขกที่มาร่วมงาน ทุกคนได้รับเชิญ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย (2 ปต. 3:9) แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับเชิญจะยอมมา (ข้อ 14)

งานสมรสนั้นหมายถึงการพบกันอันเปี่ยมสง่าราศีของพระคริสต์กับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในฟ้าอากาศเมื่อพระองค์เสด็จมาเป็นครั้งที่สอง (1 ธส. 4:13-18) เสื้อสำหรับงานสมรสนั้นคือความรอด คริสเตียนทุกคนถูกปกคลุมด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์ พระองค์ “ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10:4) คริสเตียนทุกคนให้สันดานบาปของตนถูกปกคลุม, ถูกซ่อน, และถูกชำระค่าแล้ว จนบาปทั้งหลายของเขาไม่ถูกนำมาปรับโทษเขาอีกต่อไป (โรม 4:5-8) ความชอบธรรมของเราเองเป็นเพียงเศษผ้าขี้ริ้วสกปรกๆ (อสย. 64:6) แต่เนื่องจากพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์รับโทษบาปแทนเราแล้ว ความชอบธรรมของพระองค์จึงถูกใส่เข้าในบัญชีของเรา เสื้อแห่งความชอบธรรมนี้ถูกแสดงเป็นภาพโดยเสื้อตัวใหม่นั้นที่บิดาสวมให้บุตรสุรุ่ยสุร่ายคนนั้น (ลก. 15:22) เมื่อบารทิเมอัสผู้ตาบอดคนนั้นถูกรักษาให้หายแล้ว เขาก็โยนเสื้อผ้าขอทานของตนทิ้งไป (มาระโก 10:50) เหมือนกับผู้เชื่อใหม่ที่ไม่พึ่งพาชีวิตของตนอีกต่อไป แต่พักพิงอย่างปลอดภัยอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกชูศีรษะของเยโฮยาคีน, ตั้งเขาบนบัลลังก์หนึ่ง, เปลี่ยนเสื้อผ้านักโทษของเขาและเยโฮยาคีน “ได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต” (2 พกษ. 25:27-30) แน่นอนว่านี่เป็นภาพของลูกของพระเจ้าคนหนึ่งที่ได้รับการยกโทษแล้ว; บาปต่างๆของเขาถูกปกคลุมแล้วด้วยความชอบธรรมของพระคริสต์และเขาได้รับประทานจากโต๊ะของพระเจ้า เราจะครอบครองกับพระองค์ด้วย! เสื้อผ้างดงามเหล่านั้นที่เยรูซาเล็ม, นครบริสุทธิ์นั้น, จะสวมใส่เมื่อพระคริสต์เสด็จมาครอบครอง (อสย. 52:1) แสดงถึงความชอบธรรมซึ่งจะเป็นเสื้อผ้าของเหล่าวิสุทธิชนในงานเลี้ยงสมรสนั้น ในอิสยาห์ 61:10 ศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นชื่นชมยินดีที่ “พระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม” นั่นมีความหมายเดียวกับเสื้อสำหรับงานสมรสนั้นของมัทธิว 22:11, 12

บางคนจะพยายามรอดโดยการงานต่างๆของตัวเองและไม่พึ่งพระโลหิต เหมือนที่คาอินได้กระทำ (ปฐก. 4:3-5) และเหมือนกับฟาริสีคนนั้นที่ไปอธิษฐานที่พระวิหาร (ลูกา 18:10-12) แต่คนบาปที่ชั่วและน่าสังเวชเมื่อถูกปกคลุมในเสื้องานสมรสนั้นแห่งความชอบธรรมของพระคริสต์ ก็ดูดีในสายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่าฟาริสีคนนั้นที่อธิษฐาน, ถวายสิบลด, ถืออดอาหาร, และไปคริสตจักรในความดีของเขาเอง

ผู้คนสมัยนี้โอ้อวดเสียงดังเกี่ยวกับความดีของตัวเอง และพวกเขามีข้ออ้างเยอะแยะไปหมด แต่พวกคนดีมีศีลธรรมที่เห็นว่าตัวเองชอบธรรมทุกคนก็จะ “พูดไม่ออก” (ข้อ 12) จะไม่มีข้ออ้างเลยเมื่อคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ได้พบกับพระเจ้า!

ข้อ 13 เป็นภาพของนรกจริงๆ คือสถานที่แห่ง “ที่มืดภายนอก” ซึ่งเป็นที่ๆมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน นรกเป็นสถานที่แห่งความมืด เหมือนกับที่ถูกกล่าวถึงเช่นกันในยูดาส 13

จงเปรียบเทียบข้อ 14 กับมัทธิว 20:16 นรกเป็นสถานที่ๆน่ากลัวมากเหลือเกินจนมีการทรมานอยู่หลายระดับ “ผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก” นั่นคือ ทุกคนได้รับเชิญให้มายังงานเลี้ยงสมรสนี้ “ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”; ไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในงานเลี้ยงสมรสนี้ได้นอกจากคนเหล่านั้นที่เต็มใจรับเสื้อสำหรับงานสมรสนั้นล่วงหน้าโดยความเชื่อ

ต้นมะเดื่อและอนาคต

มธ 24:32-35 มก 13:28-31 ลก 21:29-33

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 21:29-33:

จงเปรียบเทียบพระคำตอนนี้กับมัทธิว 24:32, 33; มาระโก 13:28, 29 อย่าสับสนช่วงเวลาที่พระองค์ทรงหมายถึง นี่เป็น *"สิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว"* (มธ. 24:29) นี่คือหลังจากที่พวกเขาจะ *"เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก"* (ลูกา 21:27) จำไว้ว่าเหล่าผู้เชื่อชาวยิวสนใจเรื่องการกลับสู่สภาพเดิมของประชาชาติอิสราเอลและนี่คือพระพรที่ทรงสัญญาไว้ตรงนี้ เมื่อพระผู้ช่วยให้รอดทรงปรากฏ เมื่อนั้นตามที่กล่าวไว้ในมัทธิว 24:31 *"พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น"* และนำพวกเขากลับคืนสู่ปาเลสไตน์ นั่นคือการรวบรวมชนชาติอิสราเอลกลับมาซึ่งมีบอกล่วงหน้าไว้ในอิสยาห์ 11:10-16, ในเยเรมีย์ 23:1-8, ในพระราชบัญญัติ 30:1-6, และในกิจการ 15:16

"ชั่วอายุนี้" ที่ *"จะไม่ล่วงลับไปจนกว่าสิ่งทั้งปวงนี้จะสำเร็จ"* ในข้อ 32 คืออะไร? ดร.สโกฟิลด์กล่าวเกี่ยวกับ *"ชั่วอายุนี้"* ไว้ในพระคำตอนที่มีเนื้อหาคล้ายกัน, มัทธิว 24:34:

คำกรีก *เกเนอา,* นิยามหลักของคำนี้คือ "เชื้อชาติ, ชนิด, ครอบครัว, ตระกูล, สายพันธุ์" ที่ว่าคำๆนี้ถูกใช้ในความหมายนี้ก็แน่นอนเพราะว่าไม่มีสักอย่างเลยใน "สิ่งทั้งปวงนี้" นั่นคือ การประกาศเรื่องอาณาจักรนั้นไปทั่วโลก, ความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง, การเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในสง่าราศีที่ปรากฏแก่ตา, และการรวบรวมเหล่าผู้ถูกเลือกสรรกลับมา, ได้เกิดขึ้นเมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกทำลายโดยทิตัสในปี ค.ศ. 70 ดังนั้นพระสัญญานี้ก็คือว่าชั่วอายุนี้ – ประชาชาตินี้ หรือครอบครัวนี้ของอิสราเอล – จะถูกพิทักษ์รักษาไว้สำหรับ "สิ่งทั้งปวงนี้"; พระสัญญาหนึ่งซึ่งถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วอย่างมหัศจรรย์จนถึงทุกวันนี้

หญิงพรหมจารี ตะเกียง และการเตรียมไว้พร้อม

มธ 25:1-13

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 25:1-13:

นี่เป็นอีกหนึ่งคำอุปมาเรื่อง "อาณาจักรแห่งสวรรค์" คือคำอุปมาต่างๆที่อธิบายอาณาจักรในอนาคตนั้นของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบที่ลึกลับของอาณาจักรนั้นในปัจจุบัน (มธ. 13:11) หรือแบบที่ผมชอบคิดว่ามันเป็นมากกว่า ที่แสดงให้เห็นเส้นทางของยุคนี้และเหตุการณ์ต่างๆที่มาก่อนอาณาจักรนั้น

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกภาพประกอบเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น ณ จุดๆหนึ่งก่อนที่อาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นจะถูกสถาปนา จุดที่ว่านั้นคือ เวลาแห่งการรับขึ้นไปเมื่อพระคริสต์จะเสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ (1 ธส. 4:16-17) นี่ถูกบอกชัดเจนในข้อ 13 นี่เป็นภาพประกอบเกี่ยวกับเพื่อนเจ้าสาว (หญิงพรหมจารีเหล่านั้น) ที่ออกไปพบกับเจ้าบ่าว พระเยซูเองทรงเป็นเจ้าบ่าวตามที่พระองค์ตรัสไว้เองในมัทธิว 9:15 วิสุทธิชนทุกคนจะต้องถูกถวายแด่พระคริสต์ "เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์" (2 คร. 11:2) พร้อมกับกาย

ที่ถูกชุบให้เป็นขึ้นใหม่ของเราและวิญญาณที่ได้รับสง่าราศีแล้ว เราจะพบกับพระองค์ "ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย"

เราควรสังเกตเห็นว่าในคำอุปมานี้ไม่มีใครเลยถูกกล่าวถึงนอกจากหญิงพรหมจารีสิบคนนี้ เจ้าสาวไม่ถูกเอ่ยถึง; พวกแขกที่มาร่วมงานแต่งก็ไม่ถูกกล่าวถึง ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนถูกเป็นตัวแทนโดยหญิงพรหมจารีสิบคนนี้ โดยห้าคนมีปัญญาและอีกห้าคนเป็นคนโง่ ให้เราเรียนรู้บทเรียนหนึ่งโดยสิ่งที่พระองค์ไม่กล่าวถึงและโดยสิ่งที่พระองค์ทรงกล่าวถึง

ในที่อื่นๆ สามีได้รับคำบัญชาให้รักภรรยาของตน "เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร" (อฟ. 5:25) ดังนั้นคริสตจักร ซึ่งรวมถึงผู้ที่รอดแล้วทุกคน จึงถูกแสดงภาพเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ แต่ในพระคำตอนนั้น ไม่มีการกล่าวถึงพวกเพื่อนเจ้าสาวหรือพวกแขกที่มาร่วมงานเลย อีกครั้งในคำอุปมาเรื่องงานเลี้ยงสมรส เมื่อกษัตริย์องค์นั้นจัดงานอภิเษกสมรสให้แก่ราชโอรสของท่าน (มธ. 22:1-14) กษัตริย์องค์นั้นก็เป็นตัวแทนของพระบิดา; ราชโอรสผู้นั้นก็เป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์; และคนเหล่านั้นที่มาก็ถูกเรียกว่าเป็น "แขก" ไม่มีการกล่าวถึงเจ้าสาว หรือพวกเพื่อนเจ้าสาวเลย มันจึงปรากฏชัดเจนว่าคริสเตียนทั้งหลายถูกแสดงภาพในพระคำตอนหนึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์, ในอีกตอนหนึ่งเป็นพวกแขกที่มาร่วมงานสมรส, และในเรื่องนี้เป็นพวกเพื่อนเจ้าสาวที่มีปัญญา มันใช้ภาพประกอบหลายรูปแบบเพื่อที่จะทำให้ความจริงต่างๆเกี่ยวกับการรับขึ้นไปปรากฏชัดเจน บนหลักการเดียวกันนี้พระคริสต์ก็ทรงถูกเรียกโดยหลายชื่อเรียก: สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์, พระเมษโปดกของพระเจ้า, อิมมานูเอล, พระคริสต์, องค์พระผู้เป็นเจ้า, พระเยซู, บุตรมนุษย์, พระบุตรของพระเจ้า ทั้งหมดนี้เป็นองค์บริสุทธิ์องค์เดียวกัน ดังนั้นหญิงพรหมจารีที่มีปัญญาเหล่านี้, พวกแขกที่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส, และเจ้าสาวจึงเป็นภาพของคนกลุ่มเดียวกัน คือ บรรดาผู้ที่ได้รับความรอด

"*หญิงพรหมจารี*สิบคน" อย่าตีความคำว่า *หญิงพรหมจารี* เป็นเชิงเปรียบเทียบ พวกเพื่อนเจ้าสาวเป็นหญิงพรหมจารี คำว่า *หญิงพรหมจารี* ตรงนี้ไม่มีความหมายในเชิงสัญลักษณ์ บางคนคิดว่าหญิงทุกคนเหล่านี้เป็นตัวแทนของผู้ที่ได้รับความรอดเพราะคำว่า *หญิงพรหมจารี* ถูกใช้ แต่นั่นไม่เป็นความจริงเลย พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวตรงไหนเลยว่า*หญิงพรหมจารี*หมายถึงผู้ที่ได้รับความรอด จงระวังเกี่ยวกับการเพิ่มความหมายเชิงเปรียบเทียบและฝ่ายวิญญาณเข้าไปในพระวจนะของพระเจ้าในที่ๆบริบทนั้นไม่อนุญาตอย่างชัดเจนให้กระทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงสงวนคำว่า *หญิงพรหมจารี* ไว้สำหรับการใช้ในความหมายตรงตัว ซึ่งเกี่ยวข้องกับมารดาของพระบุตรของพระองค์ตอนที่พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล" (อสย. 7:14) หญิงพรหมจารีที่มีปัญญาห้าคนนั้นเป็นตัวแทนของผู้ที่ได้รับความรอด หญิงพรหมจารีโง่ห้าคนนั้นเป็นตัวแทนของผู้ที่ไม่ได้รับความรอด ความแตกต่างก็คือว่าคนที่มีปัญญาเหล่านั้น "ได้เอาน้ำมันใส่ภาชนะไปกับตะเกียงของตนด้วย" ขณะที่พวกคนโง่เหล่านั้น "หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่"

น้ำมันที่ใช้เพื่อให้ความสว่างในสมัยของพระคริสต์คือ น้ำมันมะกอก คำกรีกที่ใช้ตรงนี้สำหรับ *ตะเกียง* จริงๆแล้วหมายถึง *คบเพลิง* พวกหญิงพรหมจารีโง่แค่เอาเชือกถักมาทำเป็นคบเพลิง หรืออาจเป็นเชือกปอมา

ใช้ให้ความสว่างชั่วคราวซึ่งจะดับไปในไม่ช้า พวกหญิงพรหมจารีมีปัญญาเอาคบเพลิงอันนี้ใส่ไว้ในภาชนะเล็กๆ ที่มีน้ำมันมะกอกตามธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยนั้น น้ำมันนั้นไม่มีฤทธิ์ทำให้ระเบิดแต่เพราะถูกดูดซึมเข้าไปข้างในปอนั้น มันจึงลุกไหม้และให้แสงสว่างที่สม่ำเสมอ น้ำมันนี้เป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกใช้เช่นนี้หลายครั้งในพระคัมภีร์ พวกปุโรหิตถูกเจิมด้วยน้ำมันเพื่อบ่งบอกว่าพวกเขาได้ถูกพระเจ้าทรงเลือกและถูกเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับงานต่างๆของพวกเขา (ลนต. 8:12; 1 ซมอ. 10:1; สดด. 89:20; 133:2) ในทำนองเดียวกัน ในอิสยาห์ 61:1 ที่มีพยากรณ์ไว้ว่าพระเยซูจะถูกเจิมด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คำว่า *เจิม* ก็ถูกใช้ (ดู ลูกา 4:18-21 เช่นกัน) น้ำมันนั้นเป็นภาพเล็งถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในกรณีนี้มันไม่ได้หมายถึงการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือการเต็มล้นด้วยพระวิญญาณเหมือนอย่างในกิจการ 1:5; 2:4; 4:31; ฯลฯ แต่หมายถึงพระราชกิจที่ช่วยให้รอดของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทุกคนที่ถูกสร้างใหม่ก็ถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คือ “บังเกิดจาก…พระวิญญาณ” (ยอห์น 3:5; ดู ทิตัส 3:5 เช่นกัน) ทุกคนที่รอดแล้วย่อมมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในตัวเขา (โรม 5:5; 8:9; 1 คร. 6:19, 20; 2 คร. 6:16) พวกหญิงพรหมจารีมีปัญญาคือ คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกสร้างใหม่แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พร้อมกับมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในพวกเขา พวกเธอมีน้ำมันอยู่ในภาชนะของพวกเธอ พวกหญิงพรหมจารีโง่ “หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่” นั่นก็คือ พวกเธอไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้สถิตอยู่ในตัวพวกเธอ

จงระวังที่คุณจะไม่ถูกหลอกโดยคนเหล่านั้นที่อยากเปลี่ยนพระคำตอนนี้ให้หมายถึง *การแตกแยก* แห่งพระกายของพระคริสต์แทนที่จะหมายถึง *การรับขึ้นไป* บางครั้งพวกเขากล่าวว่าหญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นเป็นภาพของคนที่กลับใจเชื่อแล้วซึ่งไม่ได้อยู่ฝ่ายวิญญาณ ไม่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และไม่ “ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณ” และกล่าวว่าคนที่รอดแล้วเหล่านั้นทุกคนจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง บางครั้งก็มีคนสอนด้วยว่าหากคนๆนั้นไม่เป็นคนที่ไร้บาปและสมบูรณ์แบบ พระคริสต์ก็จะทรงทิ้งเขาไว้ข้างหลังเมื่อพระองค์เสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ แม้ว่าเขากลับใจเชื่ออย่างแท้จริงแล้วก็ตาม คำสอนดังกล่าวขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าจะทรงทำให้เราสมบูรณ์แบบเมื่อพระเยซูเสด็จมารับเรา (ฟป. 3:20, 21) เมื่อพระคริสต์เสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงพอพระทัยที่จะฉีกแขนข้างหนึ่งออกและขาข้างหนึ่งออกและทิ้งร่างกายของผู้ที่เป็นที่รักของพระองค์ไว้ ไม่เลยครับ พระกายทั้งหมดของพระคริสต์จะถูกรับไปพร้อมกับพระคริสต์

อันที่จริงแล้ว การรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนเป็นส่วนหนึ่งของความรอดนั้นที่ถูกซื้อให้เราแล้วบนกางเขนนั้น ร่างกายทั้งหลายของเรารอคอยอย่างใจจดใจจ่อ “ปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ…ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้น (ร่างกาย) จะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย” สรรพสิ่งทั้งปวงคร่ำครวญ “คอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” (โรม 8:19-23) การไถ่ของเราถูกทำให้มั่นคงแน่นอนแล้วโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์, และการไถ่ของเราจะไม่สมบูรณ์จนกว่าร่างกายนี้ถูกไถ่ ในความหมายนั้น การรักษาให้หายฝ่ายร่างกายอยู่ในการลบมลทินนั้นและสุขภาพอันสมบูรณ์แบบก็ถูกซื้อให้เราแล้วทุกคน แต่เราไม่สามารถอ้างสิทธิ์ในมันได้

อย่างเต็มที่จนกว่าพระเยซูทรงชุบคริสเตียนที่ตายแล้วให้เป็นขึ้นและเปลี่ยนแปลงคริสเตียนที่ยังมีชีวิตอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันนี้ผู้ทรงเปลี่ยนแปลงใจมนุษย์ในการทรงสร้างใหม่ก็ได้ทรงชุบพระคริสต์ให้เป็นขึ้นจากตายแล้วและจะทรง "กระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย" (โรม 8:11) ไม่มีผู้ที่รอดแล้วสักคนเดียวจะถูกทิ้งไว้ข้างหลังเมื่อพระเยซูเสด็จมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์; ไม่มีศพสักศพเดียวของคริสเตียนที่ตายไปแล้วจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง "เราจะไม่ล่วงหลับหมด*ทุกคน* แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่*หมด*ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่" (1 คร. 15:51, 52) พวกหญิงพรหมจารีมีปัญญาที่มีน้ำมันเป็นภาพของคนทั้งหลายที่รอดแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน คนเหล่านั้นทุกคนจะถูกรับขึ้นไปพร้อมกับพระเยซูและถูกพาเข้าไปในงานเลี้ยงสมรสนั้นเมื่อพระองค์เสด็จมา

"*พวกเธอทุกคนก็พากันง่วงเหงาและหลับไป*" (ข้อ 5) นี่เป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่แปลกประหลาด พวกหญิงพรหมจารีมีปัญญาและพวกหญิงพรหมจารีโง่ต่างถูกพบว่าหลับอยู่เหมือนกัน ทั้งสองพวกมีความผิด บางทีในรูปลักษณ์ภายนอกอาจมีความแตกต่างน้อยมาก มันจะเป็นเช่นนั้นด้วยเมื่อพระเยซูเสด็จมา พระเยซูตรัสว่า "ในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา" (มธ. 24:44) อาจเป็นไปได้ว่าเหล่าคริสเตียนที่ดีที่สุดในโลกก็จะประหลาดใจกับการเสด็จมาอย่างฉับพลันของพระคริสต์เพื่อเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ออกไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ แม้ว่าพวกเขาได้ตั้งตารอคอยเหตุการณ์นั้นด้วยใจอธิษฐานมานานหลายปีก็ตาม มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งที่น่าเศร้า ซึ่งถูกบอกล่วงหน้าในพระคัมภีร์แล้วตรงนี้ ว่าคริสตจักรทั้งหลายและคริสเตียนโดยทั่วไปจะไม่สัตย์ซื่ออย่างที่พวกเขาควรสัตย์ซื่อเวลาที่พระเยซูเสด็จมา คริสเตียนจำนวนนับไม่ถ้วนจะอยู่ในสถานที่ต่างๆที่พวกเขาไม่ควรอยู่, ประกอบอาชีพที่เป็นความบาป, ชอบความสนุกสนานต่างๆที่อาจเป็นความบาป, คบหาสมาคมกับคนที่หลู่เกียรติพระคริสต์, และจะถูกพบว่า "ง่วงเหงาและหลับไป" ตอนที่พระองค์เสด็จมา คำเตือนมากมายถูกให้ไว้ในพระคัมภีร์เพื่อที่คริสเตียนทั้งหลายจะระวังตัวเกรงว่าเราจะละอายต่อพระพักตร์พระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา (1 ยอห์น 2:28) หรือที่จะเฝ้าระวังและอธิษฐานเกรงว่าเราจะเข้าในการทดลอง (มาระโก 14:38) หรือที่จะ "ระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล้นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว" (ลูกา 21:34) และคำเตือนต่างๆที่คล้ายกัน

แต่จงสรรเสริญพระเจ้า หญิงพรหมจารีมีปัญญาเหล่านี้ที่มีน้ำมันในภาชนะของตนไม่ได้ถูกทิ้งไว้ข้างหลัง พวกเธอได้ละเลยหน้าที่ของตนและรู้สึกอับอายขายหน้าอย่างไม่ต้องสงสัย ตะเกียงของพวกเธอมีควันดำเหมือนอย่างที่ของเราเป็นบ่อยๆ แต่พวกเธอได้ลุกขึ้นและตกแต่งตะเกียงของตน (ข้อ 7) และเข้าไปในงานสมรสนั้น (ข้อ 10) ผู้ที่รอดแล้ว ซึ่งมีอุปนิสัยและชีวิตที่ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่คู่ควรเหมือนอย่างเราๆ จะถูกรับขึ้นไปตอนที่เกิดการรับขึ้นและจะไปกับพระคริสต์เข้าในงานสมรสนั้น จุดเด่นที่เป็นตัวตัดสินคือน้ำมันนั้นในภาชนะเหล่านั้น นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน เพราะว่าพระองค์ทรงอยู่ภายในผู้ที่รอดแล้วทุกคน โดยเสด็จมาในตอนที่เราถูกสร้างใหม่

“ครั้น*เวลาเที่ยงคืน*ก็มีเสียงร้องมาว่า ‘ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด’” (ข้อ 6) คำว่า *เที่ยงคืน* มีน้ำหนักมากเพราะว่ามันจะเป็นเช่นนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมา พวกคนที่เชื่อเรื่องการเสด็จมาหลังยุคพันปีได้สอนว่าหลังจากที่*เรา*นำยุคพันปีแห่งความชอบธรรม, สันติภาพ, ความเจริญรุ่งเรือง, และความเป็นอย่างพระเจ้าเข้ามาในทั่วทั้งโลกแล้ว เมื่อนั้นพระเยซูจะเสด็จมา แต่พระคัมภีร์ไม่ได้สอนเช่นนั้นเลย พระเยซูจะเสด็จมาตอนเที่ยงคืน, เวลาเที่ยงคืนเมื่อโลกมีสงครามแทนที่จะมีสันติภาพ, ความบาปแทนที่จะเป็นความชอบธรรม, ลัทธิสมัยใหม่นิยมและการรักโลกในคริสตจักรทั้งหลายแทนที่จะเป็นการฟื้นฟูต่างๆและการเต็มล้นด้วยพระวิญญาณ, ความไม่เชื่อแทนที่จะเป็นความเชื่อ เมื่อพระเยซูเสด็จมาโลกนี้จะอยู่ในเวลาเที่ยงคืนแห่งความมืดฝ่ายวิญญาณ คำสอนนี้ถูกพบในที่อื่นด้วย เมื่อพระเยซูเสด็จมา ทุ่งนานั้นจะมีข้าวละมานมากมายพอๆกับข้าวสาลี (มธ. 13:24-30, 36-43) ในอวนนั้นจะมีปลาดีและปลาที่ไม่ดีด้วย (มธ. 13:47-50) เชื้อขนม นั่นคือความชั่ว, ความไม่เชื่อ, และความบาปจะอยู่ในแป้งดิบขององค์พระผู้เป็นเจ้า (มธ. 13:33) แทนที่จะหว่านเมล็ดพืชแห่งข่าวประเสริฐ โลกจะเป็นต้นไม้ต่างๆที่เติบโตแห่งการถือนิกายและพวกนกสกปรกที่ชิงเอาเมล็ดพืชไปจากใจมนุษย์จะมาทำรังอาศัยอยู่ในกิ่งก้านเหล่านั้น (มธ. 13:31, 32) ดู “นกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด” (วว. 18:2) ดู ต้นไม้ที่เป็นอำนาจครอบครองของมนุษย์ที่ทำตามอำเภอใจที่เพิกเฉยกฎของพระเจ้า, ในดาเนียล บทที่ 4 การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์เป็นเหมือน “ดาวประจำรุ่งอันสุกใส” (วว. 22:16) ซึ่งปรากฏขึ้นในเวลากลางคืน

“บรรดาหญิงพรหมจารีเหล่านั้น*ทุกคน*ก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน” (ข้อ 7) พวกหญิงโง่ก็คาดหวังว่าจะได้ไปด้วย หนึ่งในความจริงที่น่าเศร้าที่สุดที่ถูกสอนในพระคัมภีร์ก็คือว่า ผู้คนมากมายคาดหวังว่าจะได้ไปสวรรค์ ซึ่งพวกเขาจะผิดหวัง พวกเขาพึ่งพาเชือกปอของตนแห่งการรับเชื่อแบบมนุษย์และความชอบธรรมแบบมนุษย์แทนที่จะพึ่งพาน้ำมันแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์, การบังเกิดแบบเหนือธรรมชาติจากเบื้องบน เมื่อเทียบกันแล้ว มีน้อยคนนักที่เข้าไปทางประตูคับแคบและมีคนมากมายเข้าไปในทางกว้าง (มธ. 7:13, 14) คนมากมายจะยกคุณความดีของตนมาอ้างต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยอ้อนวอนขอที่จะเข้าไป (มธ. 7:22, 23) แต่พระเยซูจะตอบกลับไปว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย” การบังเกิดใหม่, การเปลี่ยนแปลงแบบเหนือธรรมชาติของหัวใจ, เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยเพื่อที่คนๆหนึ่งจะมีที่ในงานเลี้ยงสมรสนั้น มันถูกแสดงภาพตรงนี้โดยน้ำมันนั้นในภาชนะเหล่านั้น มันถูกแสดงภาพในมัทธิว 22:11, 12 ในฐานะเสื้อสำหรับงานสมรส บางคนพยายามที่จะเข้ามาโดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรสนั้น แต่จะถูกโยนออกไปในที่มืดภายนอกที่มีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน (มธ. 22:13) บางคนจะอยากเข้าไปในงานสมรสนั้นโดยปราศจากน้ำมันแห่งความรอดนั้นแต่ละถูกทิ้งไว้ข้างนอก

ศาสนาที่พึ่งผู้อื่นจะไม่ช่วยเลยเมื่อถึงวันนั้น คำอธิษฐานของผู้เป็นแม่, การยกบาปที่ถูกเสนอให้โดยพวกบาทหลวง, พิธีของการทำให้เป็นคริสเตียนหรือบัพติศมา ทั้งหมดนี้จะไม่ช่วยอะไรเลยเมื่อถึงตอนนั้น พวกหญิงพรหมจารีมีปัญญาเหล่านั้นมีน้ำมันไม่พอสำหรับคนอื่น พวกหญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้นไม่อาจขอยืมได้

“ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้เข้าไปกับท่านในพิธีสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิด” (ข้อ 10) การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อมารับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์จะเกิดขึ้นอย่างฉับพลัน จะไม่มีเวลาที่จะกลับใจใหม่,

ไม่มีเวลาที่จะรับความรอดเมื่อถึงตอนนั้นและไปพร้อมกันกับคนที่พวกเขารัก นี่ไม่ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้ข้างหลังตอนรับขึ้นไปจะไม่สามารถรับความรอดได้เลย ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 10 หญิงพรหมจารีโง่เหล่านั้น "ไปซื้อ" *ภายหลัง*พวกเธอก็มาอีก โดยร้องเรียกขอเข้าไปและพวกเธอน่าจะซื้อน้ำมันมาแล้ว แต่ประตูก็ปิดแล้ว – ไม่ใช่ประตูแห่ง*ความรอด* แต่เป็นประตูเข้าสู่*พิธีสมรส*นั้น ประตูสู่พิธีสมรสนั้นจะถูกปิดทันทีเมื่อพระคริสต์ทรงรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ไป หลังจากนั้น คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดก็ต้องอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น คนเหล่านั้นที่ได้ปฏิเสธพระคริสต์และยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จมาจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง คนเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ที่ไม่ได้กระทำบาปที่ทรงให้อภัยไม่ได้นั้นอาจรับความรอดได้อยู่หากพวกเขาประสงค์ คนแบบนั้นบางคนจะรับความรอดและบางคนจะไม่รับความรอด แต่แน่นอนว่าคนเหล่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ที่วางใจพระคริสต์เพื่อรับความรอดก็จะได้รับความรอด จากนั้นคนเหล่านั้นที่ได้น้ำมันแห่งความรอดหลังจากที่เจ้าบ่าวนั้นเสด็จมาแล้วก็จะถูกทิ้งไว้นอกพิธีสมรสนั้นและอยู่บนแผ่นดินโลกต่อไปในช่วงเวลาอันน่ากลัวแห่งการข่มเหงและความมืดจนกว่าพวกเขาจะตายตามธรรมชาติ หรือถูกฆ่าตายเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ หรือจนกว่าพระเยซูเสด็จกลับมาพร้อมกับเหล่าวิสุทธิชนและพวกทูตสวรรค์เมื่อสิ้นสุดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

จงระวังที่จะสังเกตเห็นว่าไม่มีข้อพระคัมภีร์ใดเลยสัญญาเรื่องโอกาสแก้ตัวที่จะได้รับความรอด*หลังจากที่ใครก็ตามตายไปโดยปราศจากพระคริสต์* โอกาสที่จะรับความรอดในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้นมีให้แก่ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น หลักคำสอนที่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์เรื่องการเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวมและการพิพากษาแบบเหมารวมเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมานั้นแพร่หลายเหลือเกินจนมันเป็นเรื่องยากที่ผู้คนจะยอมรับคำสอนที่เรียบง่ายและชัดเจนของพระเยซูที่ว่าผู้ที่รอดแล้วจะถูกรับขึ้นไปก่อนสิ้นสุดยุคนี้ และที่ว่าโลกจะดำเนินต่อไปโดยปราศจากพวกเขาชั่วระยะเวลาหนึ่งก่อนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อที่จะครอบครอง และนานก่อนการพิพากษาสุดท้ายนั้นของคนที่ไม่รอดซึ่งตายไปแล้ว

"เราไม่รู้จักท่าน" (ข้อ 12) เป็นสิ่งที่เจ้าบ่าวสักคนจะพูดเป็นปกติในเมืองหนึ่งของโลกตะวันออกเมื่อเลยเวลาเที่ยงคืนไปแล้ว แขกแปลกหน้าที่เขาไม่ได้คาดหมายไว้มาเคาะประตูและร้องขอเข้าไป ปราศจากไฟถนน, ปราศจากการปกป้องของตำรวจแบบสมัยใหม่, ในช่วงเวลาขึ้นวันใหม่ผู้คนก็จะไม่เปิดประตูต้อนรับคนที่เขาไม่รู้จักและพวกคนแปลกหน้าที่เขาไม่ได้คาดหมายไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้คำพูดนี้เพื่อยกภาพประกอบว่าการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชนจะเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นฉับพลันและมีแต่คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดแล้วก่อนหน้านี้เท่านั้นจะถูกรับขึ้นไป คนอื่นๆอีกมากมายซึ่งพบว่าคนที่ตนรักได้จากไปแล้วและตัวเองถูกทิ้งไว้ข้างหลัง จะอยากถูกรับขึ้นไปอย่างบ้าคลั่งแต่จะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง "จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง" นี่เป็นการแยกออกที่ถูกแสดงภาพในมัทธิว 24:40, 41

ด้วยเหตุนี้ ขอให้เราตั้งใจฟังการประยุกต์ใช้ที่พระผู้ช่วยให้รอดประทานให้ในข้อ 13 พระคำข้อนั้นหมายความว่าเราควรเตรียมตัวให้พร้อม แน่นอนว่าความหมายโดยนัยที่ชัดเจนของมันก็คือว่า พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมารับคนของพระองค์ได้ทุกเมื่อ เฉพาะคนเหล่านั้นที่มีน้ำมันอยู่ในภาชนะของตน, น้ำมันแห่งความ

รอด, พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่ด้วยเสมอไป ผู้ทรงสร้างใหม่และสถิตอยู่ภายในผู้เชื่อ; เฉพาะคนเหล่านี้เท่านั้นจะถูกรับไปตอนรับขึ้นและคนที่ไม่รอดทุกคนจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

ข้อ 13 เตือนความจำเราอีกครั้งให้เฝ้าระวัง เนื่องจากเราไม่ทราบว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไหร่ นั่นมีความหมายชัดเจนว่าพระเยซูอาจเสด็จมาได้ทุกเมื่อ และว่าไม่มีใครสามารถทราบได้แม้เวลาคร่าวๆว่าพระเยซูจะเสด็จมาเมื่อไหร่

เจ้านายองค์หนึ่ง ผู้รับใช้ 10 คน และเงิน 10 มินา

ลก 19:11-27

คำอธิบายสำหรับ ลูกา 19:11-27:

จงหมายเหตุดีๆถึงจุดประสงค์และฉากหลังของคำอุปมาเรื่องนี้ พระเยซูกำลังเสด็จเข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม บางคนคิดว่าพระองค์จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อยึดอาณาจักรบนโลกและสถาปนาอิสราเอลขึ้นใหม่และนั่งบนพระที่นั่งของดาวิด พวกเขารู้ว่าการกลับสู่สภาพเดิมของอาณาจักรนั้นได้ถูกสัญญาไว้แก่ดาวิดใน 2 ซามูเอล 7:10-17 และใน 1 พงศาวดาร 17:7-17 มันไม่ได้ถูกสัญญาไว้ว่าการสืบทอดราชบัลลังก์ของดาวิดนั้นจะต่อเนื่องแต่ว่าในอนาคตพระเจ้าจะทรงสถาปนาพระที่นั่งนั้นตลอดไปเป็นนิตย์

อิสยาห์ 11 บอกล่วงหน้าว่าอาณาจักรเช่นนั้นจะถูกสถาปนาโดย *“หน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซีจะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา”* (ข้อ 1) พระพรแห่งอาณาจักรนั้นถูกบอกเล่าอย่างงดงามในอิสยาห์บทที่ 35 เยเรมีย์ 23:1-8 บอกเล่าถึงการคืนสู่สภาพเดิมของอาณาจักรแสนวิเศษนั้นโดย *“พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา”* มีหลายครั้งในเอเสเคียล บทที่ 34, 36 และ 37 เล่าถึงการคืนสู่สภาพเดิมนี้และมีการอ้างอิงต่างๆถึงมันตลอดทั้งภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมด

ทูตสวรรค์องค์นั้น ในการประกาศแก่มารีย์หญิงพรหมจารีว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ได้กล่าวว่า *“พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”* (ลูกา 1:32, 33)

ดังนั้นผู้คนเหล่านั้นจึงไม่ผิดที่คิดว่าจะมีอาณาจักรหนึ่งของพระเจ้าบนแผ่นดินโลกและว่าพระเยซูจะทรงครอบครอง พวกเขาผิดที่คิดว่า *“อาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน”* ดังนั้นในลูกา 17:20, 21 *“เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้”* นั่นคือ มันจะไม่เป็นพัฒนาการทางการเมืองที่ผู้คนจะตามรอยและเห็นมันพัฒนาขึ้นมาได้ พระองค์ตรัสว่า *“อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”* นั่นคือ บัดนี้เราสามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณได้โดยการวางใจเชื่อในพระคริสต์แต่ว่าการสำแดงตัวต่อสาธารณชนและการเสร็จสมบูรณ์ครบถ้วนของอาณาจักรนั้นและวันขององค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อพระคริสต์ทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกรอคอยการเสด็จกลับมาในอนาคตของพระคริสต์

มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่ว่าอัครทูตสิบสองคนนั้นเองก็กำลังคิดว่าพระคริสต์จะทรงทำให้อิสราเอลกลับสู่สภาพเดิมและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เดี๋ยวนี้เลย ดังนั้นในกิจการ 1:6 *“เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุม*

พร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ"" และพระองค์ทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนตรงนั้นเลยว่า *"ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์"* พวกเขาจะต้องไม่เสาะแสวงหาที่จะรู้เวลาแห่งการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ซึ่งไม่มีผู้ใดสามารถรู้ได้ แต่พวกเขาควรใส่ใจมากที่สุดเกี่ยวกับการนำวิญญาณต่างหาก: *"แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก"* พระองค์ตรัสไว้ใน กิจการ 1:7, 8

ตรงนี้ในข้อ 12 คือโครงร่างง่ายๆของแผนการของพระเจ้าเกี่ยวกับอาณาจักรนั้น: *"มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา"* พระเยซูเสด็จไปสู่สวรรค์แล้ว ที่นั่น ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระองค์จะทรงรับอาณาจักรนั้นและจะเสด็จกลับมา ดังนั้นอาณาจักรนั้นในการปรากฏแจ้งต่อสาธารณชนและความครบสมบูรณ์จึงรอคอยการเสด็จกลับมาด้วยตัวเองพร้อมพระกายของพระเยซูคริสต์มายังแผ่นดินโลก

เราที่ขณะนี้มีชีวิตอยู่ในยุคภาคพันธสัญญาใหม่เป็นเหมือนผู้รับใช้สิบคนนั้นที่ดูแลทรัพย์สินให้เจ้านายคนนั้น, พระผู้เป็นนายของเรา, ขณะที่พระองค์เสด็จไปสู่สวรรค์แล้ว โดยดูแลทรัพย์สินจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อรับเราขึ้นไปกับพระองค์สำหรับฮันนีมูนและงานเลี้ยงสมรสและบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์และจากนั้นก็กลับมาเพื่อรับอาณาจักรนั้น

คำว่า "*มินา*" เป็นคำกรีกที่หมายถึงสิบสองออนซ์ครึ่ง และทองคำที่มากขนาดนั้นก็จะมีค่ามากๆ แต่ละคนต้องใช้เงินมินานี้ในการค้าขายและดูว่าเขาจะได้กำไรมาให้เจ้านายผู้นั้นมากขนาดไหน จากนั้นการคิดบัญชีเมื่อเจ้านายผู้นั้นกลับมาแล้ว หลังจากได้รับอาณาจักรนั้นแล้ว ก็เป็นเหมือนบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เมื่อคริสเตียนทั้งหลายต้องเผชิญหน้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า บัลลังก์พิพากษานั้นของพระคริสต์ถูกแสดงภาพใน 1 โครินธ์ 3:11-15 แน่นอนว่านี่มีไว้สำหรับคริสเตียนทั้งหลายที่ถูกสร้างอยู่บนรากฐานแห่งพระเยซูคริสต์เท่านั้น และการงานของทุกคนจะถูกทดสอบด้วยไฟ ทองคำและเงินและเพชรพลอยจะคงอยู่ต่อไป ไม้, หญ้าแห้งและฟางจะถูกเผาไหม้ไป *"ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ"*

2 โครินธ์ 5:10 บอกเราว่า *"เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว"* เปาโลทำงานหนักเพื่อที่จะ *"เป็นที่พอพระทัยของพระองค์"* (ข้อ 9) และเขารู้จัก *"ความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า"* ของคริสเตียนทั้งหลายที่การงานต่างๆของพวกเขาจะถูกเผาไหม้ไปและที่จะได้รับในกายของตนตามสิ่งที่ได้กระทำทั้งเลวและดี

ผู้รับใช้คนหนึ่งได้ใช้เงินที่ตนได้รับจนเขาได้มาอีกสิบมินาและเจ้านายคนนั้นที่บัดนี้ได้กลายเป็นกษัตริย์แล้วก็ตรัสว่า *"เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด"* นั่นคือ การจัดการเงินบางส่วนของเจ้านายของเขาไม่ได้ยิ่งใหญ่เท่ากับอภิสิทธิ์ตอนนี้ของการได้ครองสิบเมืองแล้ว และเราคิดว่า

สิบเมืองที่ว่านั้นหมายความตามนั้นจริงๆเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครอบครอง คริสเตียนทั้งหลายก็จะช่วยพระองค์ครอบครองบนแผ่นดินโลก เราถูกบอกว่าพวกอัครทูตสิบสองคนนั้นจะนั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาสิบสองตระกูลของอิสราเอล (มธ. 19:28) และเปาโลเขียนถึงทิโมธีว่า *"ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย"* (2 ทธ. 2:12)

เงินมินาของผู้รับใช้คนที่สองได้มาเพิ่มอีกห้ามินาและเจ้านายผู้นั้น ผู้บัดนี้เป็นกษัตริย์แล้ว ก็ตรัสว่า *"เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด"* ขอให้เราเน้นย้ำอีกครั้งว่าความสุขและความมีประโยชน์ชั่วนิรันดร์ของคริสเตียนในสวรรค์จะขึ้นอยู่กับการรับใช้ของเขาบนโลกนี้ ความรอดเป็นของฟรีและทุกคนก็รับความรอดโดยทางพระโลหิตของพระคริสต์เหมือนกัน โดยพระคุณและไม่พึ่งการประพฤติ แต่หลังจากที่พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดแล้ว พระเจ้าจะประทานบำเหน็จแก่เราสำหรับการรับใช้ของเราเช่นกัน

ผู้รับใช้คนที่สามเข้ามารายงาน เขานำเงินมินานั้นกลับมา เขาได้เอาผ้าห่อเก็บมันไว้ เขาไม่ได้ให้ความเคารพเจ้านายผู้นี้แต่เรียกท่านว่าเป็นคนเข้มงวดและกล่าวหาท่านว่าเป็นคนไม่ซื่อสัตย์ เขามีใจกบฏ จากนั้นกษัตริย์องค์นี้ก็ตรัสด้วยความกรุณาว่า *"เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย"* ทุกคนไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับดอกเบี้ยสำหรับเงินที่เขาได้ลงทุนไปหรือ? และพระเจ้าไม่ทรงมีสิทธิ์ที่จะได้รับกำไรอะไรบ้างจากทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงลงทุนในตัวเราผู้เป็นลูกๆของพระองค์หรือ? ดังนั้นชายผู้นี้จึงถูกเอาเงินที่เขามีอยู่ไปเสียจากเขาและเขาก็จะเป็นภาพของคริสเตียนที่เห็นการงานต่างๆของตนถูกเผาไหม้ไปที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ และเขาได้รับความรอด *"แต่เหมือนดังรอดจากไฟ"*

เจ้านายผู้นี้มีบ้านที่ดินและคนรับใช้ แต่ชาวเมือง *"ชังท่านผู้นั้น จึงใช้คณะทูตตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา' "* (ข้อ 14) คราวนี้คำอุปมานี้ไม่ได้กล่าวถึงคริสเตียนทั้งหลายแต่กล่าวถึงพวกคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ และบั้นปลายที่พระองค์ทรงสัญญาแก่พวกเขานั้นก็เป็นเรื่องน่าเศร้า: *"ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา"* (ข้อ 27)

นี่เป็นโครงร่างแสนวิเศษของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี, หลังจากการรับขึ้นไป, และของศึกอารมาเกดโดนนั้นที่พระองค์ทรงทำลายเหล่ากองทัพของพวกศัตรูของพระองค์, และการพิพากษาพวกคนต่างชาติ, ดังที่ทรงบอกล่วงหน้าไว้ในมัทธิว 25:31-46 และเหล่าคนบาปที่ปฏิเสธพระคริสต์ต้องตกนรก และคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกหลังจากพระคริสต์เสด็จกลับมาก็จะถูกทำลายในทันทีอย่างชัดเจน

นักเดินทาง ผู้รับใช้ 3 คน และ 8 ตะลันต์

มธ 25:14-30

คำอธิบาย "คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์":

พระคำตอนนี้ควรถูกพิจารณาร่วมกับลูกา 19:11-27 ที่พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาที่คล้ายๆกัน คำอุปมานั้นถูกกล่าวก่อนบนถนนที่เข้าใกล้กรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 19:28) คือ สองสามวันก่อนหน้านั้น คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ถูกกล่าวภายหลังในกรุงเยรูซาเล็ม ในคำอุปมาของลูกา เราพบ*เงินมินา*ถูกกล่าวถึงแทนที่จะเป็น*เงินตะลันต์* สิบมินาถูกให้แก่ผู้รับใช้สิบคน คนละหนึ่งมินา อย่างไรก็ตาม สามคนเท่านั้นถูกกล่าวถึงอย่างเฉพาะ

เจาะจง; สองคนได้รับคำสัญญาว่าจะได้รับบำเหน็จอันดี พร้อมกับคำชม เช่นในคำอุปมาเรื่องนี้ และผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อคนหนึ่งถูกปรับโทษ

สำหรับคริสเตียนทั้งหลาย, บำเหน็จหลายระดับ
เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา

นี่ก็เป็นคำอุปมา “อาณาจักรแห่งสวรรค์” เช่นกัน แม้ว่าถ้อยคำเหล่านั้น (ข้อ 14) ไม่ได้อยู่ในต้นฉบับ กระนั้นต่อจากคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น มันก็กล่าวถึงใจความหลักที่เป็นคำพยากรณ์เหมือนกัน คำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้นเป็นภาพของการรับขึ้นไปของเหล่าวิสุทธิชน, การเสด็จมาของพระคริสต์ในฟ้าอากาศเพื่อรับคนเหล่านั้นที่พระองค์ทรงรักขึ้นไป, ขณะที่คำอุปมาเรื่องนี้เป็นภาพของการคิดบัญชีของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

สำหรับคริสเตียนทั้งหลาย นี่ไม่ได้เป็นภาพของ “บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” หรอกหรือ ซึ่งเราคริสเตียนทุกคนต้องไปปรากฏหน้าบัลลังก์นั้น “เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 คร. 5:10)? ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าเหล่าวิสุทธิชนที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า, ซึ่งถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ในร่างกายที่ได้รับสง่าราศี, ได้รับความรอดแล้ว, ยังต้องถูกพิพากษาอยู่, โดยการงานต่างๆของเราต้องถูกเผยให้ประจักษ์ การพิพากษานั้น, ไม่ใช่สำหรับความรอดแต่สำหรับบำเหน็จต่างๆ, ถูกแสดงภาพอย่างชัดเจนเช่นกันใน 1 โครินธ์ 3:11-15 ในพระคำตอนนั้นเราเรียนรู้ว่าหลังจากการวางรากฐานแล้ว, ซึ่งก็คือพระคริสต์, เราทุกคนก็ควรระมัดระวังว่าเราสร้างชีวิตประจำวันอย่างไร ทุกการกระทำของคริสเตียนจะถูกทดสอบด้วยไฟและถูกแสดงให้เห็นว่าเป็น “ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง” หรือ “ทองคำ เงิน เพชรพลอย” หากการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป เขาก็จะขาดบำเหน็จแม้อยู่ในสวรรค์ก็ตาม แต่ “ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” แต่ผู้ใดที่การงานของเขาทนไฟได้ เขาก็จะ “ได้ค่าตอบแทน” คุณเห็นแล้วว่าผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อสองคนนั้นเป็นภาพของคริสเตียน, ที่ได้รับความรอดแล้ว, ซึ่งได้รับบำเหน็จสำหรับความสัตย์ซื่อ

เราไม่จำเป็นต้องหารายละเอียดเยอะแยะในคำอุปมาทุกเรื่องซึ่งไม่ได้ถูกแสดงภาพอยู่ในคำอุปมานั้นๆ คำอุปมานี้กำลังสอนความจริงประการหนึ่งอย่างชัดเจน ว่าคริสเตียนทั้งหลายจะถูกพิพากษาสำหรับการงานต่างๆของตนและได้รับบำเหน็จสำหรับการงานที่ดีต่างๆ สำหรับคริสเตียนส่วนใหญ่แล้ว เวลาพิพากษานี้จะเป็นบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์, หลังจากการรับขึ้นไปของพวกวิสุทธิชนเมื่อเราทั้งหลายถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในสวรรค์ ผมคิดว่าเราจะเข้าสู่บำเหน็จเหล่านั้นที่นั่นซึ่งถูกกำหนดไว้ให้เรา อย่างแน่นอนมากขึ้นเมื่อเรากลับมากับพระคริสต์เพื่อครอบครองร่วมกับพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้

อย่างไรก็ตาม ในเนื้อหาส่วนใหญ่ของข่าวประเสริฐที่เรียบเรียงโดยมัทธิว มีการเน้นย้ำเกี่ยวกับยิวเป็นพิเศษ ดังนั้นคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นี้จึงเป็นภาพของการพิพากษาคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่รอดพ้นยุคความทุกข์ลำบากนั้น และจะเผชิญหน้ากับพระคริสต์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์

นี่ชัดเจนเป็นพิเศษในคำอุปมาที่มีเนื้อหาคล้ายกันในลูกา 19:11-27 ในคำอุปมานั้นชายที่กลับมา “ได้รับอำนาจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว” (ลูกา 19:15) ก็ประทานบำเหน็จเป็นตำแหน่งต่างๆในทันทีให้แก่เหล่าคนรับใช้ที่สัตย์ซื่อเพื่อครอบครองห้าเมือง, สิบเมือง ฯลฯ, เข้าในการครอบครองของพระองค์และเข่นฆ่าพวก

ศัตรูที่ไม่ยอมให้พระองค์ครอบครองเหนือพวกเขา (ลูกา 19:17, 19, 27) ดังนั้นคำอุปมานี้จึงเป็นภาพของการคิดบัญชีที่พระเยซูจะทรงกระทำกับคนเหล่านั้นที่มีชีวิตรอดพ้นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นมาได้

หากเราจำได้ว่าคำอุปมาเรื่องนี้มีการประยุกต์ใช้แบบพิเศษกับพวกยิวและว่าพวกยิวส่วนใหญ่จะไม่รับความรอดจนกว่าจะถึงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น มันก็ดูเหมือนเป็นเรื่องที่เข้าใจได้มากขึ้นว่า คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นี้น่าจะกล่าวถึงบำเหน็จต่างๆสำหรับผู้ที่รอดแล้วรวมถึงการพิพากษาสำหรับคนที่ไม่รอดเช่นกันทั้งหมดนี้ในพระคำตอนเดียวกันและคำอุปมาเรื่องเดียวกัน

ในบทเดียวกันนี้ คำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์ถูกตามมาติดๆด้วยเรื่องของการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในสง่าราศี เพื่อที่จะประทับบนพระที่นั่งของพระองค์และพิพากษาคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก

อย่างไรก็ตาม เราก็ต้องไม่พลาดบทเรียนนี้ เราเองก็จะเผชิญกับการพิพากษาสำหรับการงานต่างๆของเราเช่นกัน และที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์เมื่อเราอยู่ในสวรรค์แล้วพร้อมกับร่างกายที่ได้รับสง่าราศีแล้วเราก็จะเห็นการงานจอมปลอมต่างๆถูกเผาไหม้ไปและเราจะได้รับคำชมและบำเหน็จสำหรับการงานที่ดีต่างๆที่ทนไฟได้

การประยุกต์ใช้แบบพิเศษกับชนชาติอิสราเอล

ในคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์นี้ ทั้งผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อและผู้รับใช้ที่ชั่วถูกเรียกว่าผู้รับใช้ในมัทธิว 25:14 ชายผู้ที่เดินทางไปยังเมืองไกล "จึงเรียกพวกผู้รับใช้*ของตน*มา" ดังที่คุณจะเห็นในภายหลัง คำว่า *ผู้รับใช้* ตรงนี้ไม่ได้จำเป็นต้องหมายถึงเฉพาะผู้ที่รอดแล้วเท่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น คำว่า *ของตน* ถูกใช้อย่างที่มันถูกใช้ในยอห์น 1:11 ซึ่งผมคิดว่าหมายถึง พวกยิว และหมายถึงคนอื่นๆที่พระคริสต์ทรงมีสิทธิอำนาจเหนือพวกเขาเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง คนบาปเป็นของพระคริสต์, ควรถวายสวามิภักดิ์ต่อพระคริสต์, แม้ว่าเขาไม่ได้ถวายมันก็ตาม แต่ในรูปแบบหนึ่งที่พิเศษ *ผู้ที่เป็นของ*พระคริสต์คือ พวกยิว พวกยิวเป็นประชากรที่ถูกเลือกสรร (โรม 9:4, 5; 11:1, 2, 28, 29) พวกเขาได้รับฝากพระดำรัสของพระเจ้า พวกเขาได้รับพระราชทานพระราชบัญญัติ, พิธีกรรมต่างๆและพิธีการต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิม, ระบบปุโรหิต, พลับพลา, และพระสัญญาต่างๆของพระเมสสิยาห์ผู้ที่จะเสด็จมานั้น พระคริสต์ได้เสด็จมาจากพวกยิวตามฝ่ายเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้ คำอุปมาเรื่องนี้จึงดูเหมือนจะมีไว้สำหรับพวกยิวเป็นพิเศษ

จำไว้ว่าพวกยิวในฐานะประชาชาติหนึ่งได้ตั้งตารอคอย, ไม่ใช่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์เพื่อรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์และการรับขึ้นไป, แต่รอคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์เพื่อที่จะครอบครอง, สถาปนาพระที่นั่งของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆดาวิดเคยปกครอง, และการรวบรวมกลับมาและการคืนสู่สภาพเดิมของชนชาติอิสราเอล ยิวส่วนใหญ่จะไม่รับความรอดจนกว่าหลังจากการรับขึ้นไปนั้น มันไม่ใช่เรื่องแปลกที่ในบทนี้ทั้งสองมุมมองถูกให้ไว้ เหล่าวิสุทธิชนที่รอคอยการรับขึ้นไปนั้นถูกให้ไว้ในคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น (ข้อ 1-13) ขณะที่พวกยิวที่รอคอยอาณาจักรนั้นเป็นพิเศษถูกให้ไว้ในคำอุปมาเรื่องชายผู้นี้และเหล่าผู้รับใช้ของเขาและเงินตะลันต์เหล่านั้น (ข้อ 14-30)

ชนชาติอิสราเอลเคยชินกับการถูกพูดถึงในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า, สวนองุ่นของพระเจ้า, บุตรของพระเจ้า ฯลฯ จงหมายเหตุว่าพระคริสต์ตรัสถึง*บุตรชาย*สองคนในมัทธิว 21:28-32 บุตรชายคนหนึ่งนั้นเป็น

ภาพของพวกหญิงโสเภณีและพวกคนเก็บภาษีที่กลับมาและรับความรอด; บุตรชายอีกคนนั้นเป็นภาพของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ที่ไม่ได้กลับใจใหม่และจะพลาดอาณาจักรของพระเจ้าไป ในมัทธิว 21:33-45 พระเยซูได้ประทานคำอุปมาที่เป็นภาพของพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์, พวกผู้ปกครองชาวยิว, ในฐานะเป็นผู้เช่าสวนของพระเจ้าที่ทรงตั้งไว้เหนือสวนองุ่นของพระองค์ กระนั้นผู้เช่าสวนเหล่านั้นก็ถูกแสดงภาพว่าถูกขับไล่ออกไปและในคำอุปมาเดียวกันนี้พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็เห็นตัวเองถูกแสดงภาพว่าเป็นคนที่ไม่รอด ภาคพันธสัญญาเดิมประกาศไว้ว่า “เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานอิสราเอล” (อสย. 5:7) ชนชาติอิสราเอลถูกกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าในอิสยาห์ 41:8, 9; 44:1, 2, 21; 45:4; 49:3 และพระคำข้ออื่นๆ ตอนกล่าวแก่หญิงชาวซีเรียฟีนิเซีย หรือหญิงคานาอันผู้นั้น พระเยซูทรงเรียกพวกยิวว่าเป็น*ลูก* ขณะที่พวกคนต่างชาติถูกแสดงภาพว่าเป็น*พวกสุนัข* (มธ. 15:26) ด้วยเหตุนี้ มันจึงดูเหมือนว่าในคำอุปมานี้พระเยซูทรงหมายถึงพวกยิวเป็นพิเศษ และเวลาที่คำอุปมานี้จะสำเร็จจริงนั้นจะเป็นตอนที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

“และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้” (ข้อ 14) พระเจ้าได้ทรงฝากทรัพย์สมบัติของพระองค์ไว้ในมือของพวกยิว ในความหมายหนึ่ง ภาคพันธสัญญาเดิมได้ถูกเขียนโดยพวกยิว; ภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเขียนโดยพวกยิว พระที่นั่งที่พระคริสต์จะทรงครอบครองเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาคือ พระที่นั่งของดาวิด ผู้เป็นกษัตริย์ยิวองค์หนึ่ง มารดาของพระคริสต์ก็เป็นหญิงชาวยิวคนหนึ่ง พวกอัครทูตที่จะครอบครองกับพระคริสต์โดยนั่งบนบัลลังก์สิบสองที่พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูลก็ล้วนเป็นคนยิว ดังนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องประหลาดใจที่เรียนรู้ว่าพวกยิวจะเป็นผู้นำสารแห่งข่าวประเสริฐในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น อัครทูตสิบสองคนนั้นที่ถูกส่งไปทั่วอิสราเอลเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น (มธ. 10:6, 7) เป็นภาพเล็งของพวกยิวที่จะประกาศข่าวประเสริฐในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น จงเปรียบเทียบมัทธิว 10 กับมัทธิว 24 และนี่ก็จะเริ่มปรากฏชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมัทธิว 10:16-23 เมื่อเทียบกับมัทธิว 24:9-14 วิวรณ์ 12:17 เล่าว่าซาตานจะเกลียดชังเชื้อสายที่เหลืออยู่ของหญิงนั้น, ชนชาติอิสราเอล, “ที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์” พวกยิวจะมี “คำพยานของพระเยซูคริสต์” ในช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้น นอกจากนี้พยานสองคนนั้นแห่งวิวรณ์ 11:3, 4 ก็น่าจะเป็นยิวและพวกเขาจะให้คำพยานของตน: “เขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ” คุณเห็นแล้วว่าคำอุปมานี้มีการประยุกต์ใช้แบบพิเศษกับพวกยิว อย่างไรก็ตาม บทเรียนต่างๆในที่นี้ก็ดีสำหรับพวกเราทุกคนเช่นกัน พระคริสต์ทรงปฏิบัติกับพวกยิวและคนต่างชาติเหมือนๆกันบนแผนการแห่งความรอดและในเรื่องของบำเหน็จต่างๆ

จงสังเกตว่า “ตามความสามารถของแต่ละคน” (ข้อ 15) คนเราไม่ได้มีความสามารถต่างๆเท่ากัน พระเจ้าไม่ทรงคาดหวังสิ่งเดียวกันจากทุกคน พระเจ้าทรงคาดหวังความสัตย์ซื่อในทุกคน แต่พระองค์ประทานให้บางคนได้ห้าตะลันต์, บางคนได้สองตะลันต์, และบางคนได้ตะลันต์เดียว คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้มากกว่า พระเจ้าก็ทรงคาดหวังไว้มากกว่า (ลูกา 12:47; มธ. 10:15; 11:22, 24; มาระโก 6:11; ลูกา 10:12, 14)

ทั้งผู้ที่รอดแล้วและผู้ที่ไม่รอดได้รับคำเตือนเรื่องการให้การต่อพระเจ้า

เราสังเกตเห็นได้ว่าในที่นี้โดยเฉพาะในกรณีนี้พระเยซูไม่ทรงแบ่งแยกระหว่างความรอดและบำเหน็จต่างๆ เรารู้ว่าความรอดเป็นมาโดยพระคุณล้วนๆ “จะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:9) และ “เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) แต่นั่นไม่ใช่ความจริงพิเศษที่พระเยซูกำลังสอนในที่นี้ พระองค์กำลังสอนเรื่องการให้การได้ต่อพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับห้าตะลันต์และสองตะลันต์ และโดยความขยันขันแข็งอันเกิดจากความรักได้ทำให้เงินนั้นเพิ่มเป็นสองเท่า ก็เป็นภาพของบรรดาผู้ที่รอดแล้วที่ทำงานเพื่อพระคริสต์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขาได้รับของประทานเหล่านั้นของพระเจ้า, เรียกพระองค์ว่าเป็นนายอย่างเต็มใจ, พยายามที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์, ได้นำผลที่พวกเขาได้มากลับมาถวายแด่พระองค์พร้อมกับความชื่นชมยินดี, ก็บ่งบอกว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้ที่รอดแล้ว ในทางกลับกัน ชายผู้นั้นที่ได้รับหนึ่งตะลันต์ “ได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้” (ข้อ 18) ข้อ 24 แสดงให้เห็นว่าชายผู้ที่ได้ตะลันต์เดียวในกรณีนี้ไม่มีความรักให้แก่นายของตนเลย, ไม่มีความไว้วางใจในตัวท่าน, ไม่มีการยอมจำนนต่อความประสงค์ของท่าน นี่ไม่ใช่ภาพของคนๆหนึ่งที่ได้รับความรอดแล้ว

นี่เป็นความจริงประการหนึ่งที่แปลกประหลาดเกี่ยวกับช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้น คนเหล่านั้นที่ปรนนิบัติพระเจ้าในเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง, ความปวดร้าวใจ, และการข่มเหงก็จะทำเช่นนั้นออกมาจากใจ ทุกวันนี้อาจมีคนหน้าซื่อใจคดจำนวนมากในคริสตจักรทั้งหลาย ซึ่งกล่าวยอมรับต่อหน้าคนทั้งหลายและอย่างเปิดเผยว่าตนเป็นคริสเตียนที่ดีกว่าที่พวกเขาเป็นจริงๆ หรืออ้างตัวเหมือนยูดาสอิสคาริโอท ว่าเป็นลูกของพระเจ้าในเมื่อพวกเขาเป็นลูกของพญามาร ทุกวันนี้คนทั้งหลายได้รับคำยกย่องจากคนจำนวนมากเมื่อพวกเขาถูกคิดว่าเป็นคริสเตียนที่ดี ในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นมันจะแตกต่างไปเลยอย่างน่าเศร้าใจ ยิ่งคนๆนั้นเป็นคริสเตียนที่ดีมากเท่าไร เขาก็จะยิ่งมีโอกาสที่จะตายเพื่อความเชื่อของตนมากเท่านั้น เมื่อนั้นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ “จะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอิดหนาระอาใจ” (ดนล. 7:25), จะ “ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ” (ดนล. 7:21; วว. 13:7) คนมากมายจะถูกฆ่าเพราะความเชื่อของตน (ศคย. 14:1, 2; มธ. 24:9, 22; วว. 11:7; 13:15; 20:4) เมื่อถึงตอนนั้นผู้คนจะถือว่าเป็นเกียรติที่ได้สวมเครื่องหมายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ไว้ที่มือหรือหน้าผาก (วว. 13:16) แนวคิดที่ไม่ยอมรับการมีอยู่ของพระเจ้าจะเป็นที่นิยม พวกยิวจะเป็นที่เกลียดชังเช่นเดียวกับที่คริสเตียนทั้งปวงจะถูกเกลียดชัง และจะไม่มีเหตุผลใดเลยที่ใครสักคนจะยอมรับว่าตนเป็นคริสเตียนหากว่าในใจเขาๆไม่ได้เป็นจริงๆ

ดังนั้นในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น เช่นเดียวกับในยุคสมัยอื่นๆแห่งการพลีชีพเพื่อความเชื่อและการข่มเหง คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นคริสเตียนจะสัตย์ซื่อมากกว่าที่พวกเขาเป็นอยู่ในยุคสมัยที่สะดวกสบายและเจริญรุ่งเรืองเหล่านี้เมื่อการได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียนนั้นเป็นเรื่องที่ผู้คนนิยมกัน ความหน้าซื่อใจคดเป็นบาปของศาสนาที่ผู้คนนิยม, ไม่ใช่บาปของความเชื่อแบบคริสเตียนที่ถูกข่มเหง, ไม่ใช่บาปของบรรดาผู้ที่พลีชีพเพื่อความเชื่อ ด้วยเหตุนี้เอง ในระหว่างช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากนั้น เมื่อคนเหล่านั้นที่ถูกแสดงภาพไว้ตรงนี้ถูกทำลาย คนเหล่านั้นที่ยืนหยัดอย่างเปิดเผยเพื่อพระเจ้า ก็จะเป็นเช่นนั้นจริงๆในหัวใจของพวก

เขา คนที่ถูกแสดงภาพโดยผู้รับใช้ที่เกียจคร้านคนนี้ ซึ่งดูหมิ่นนายของตนและไม่ปรนนิบัติท่าน จะเป็นคนที่ไม่ได้รับความรอด

ผู้สัตย์ซื่อจะได้รับบำเหน็จโดยการครอบครองกับพระคริสต์

จงหมายเหตุคำชมเชยที่องค์ผู้เป็นนายประทานให้แก่ผู้รับใช้สองคนนั้น คือคนหนึ่งที่ได้ห้าตะลันต์และทำให้เพิ่มขึ้นอีกห้าตะลันต์และคนนั้นที่ได้สองตะลันต์ และทำให้เพิ่มขึ้นอีกสองตะลันต์ ทั้งคู่ได้รับคำชมเชยเหมือนๆกัน, เทียบแบบคำต่อคำ, สำหรับความสัตย์ซื่อ (ข้อ 21 และ 23) และได้รับคำทรงสัญญาเรื่องบำเหน็จที่คล้ายๆกัน ในสายพระเนตรของพระเจ้าคุณธรรมอันยิ่งใหญ่คือ ความสัตย์ซื่อ ด้วยเหตุนี้เองเราจะพบว่าหลายคนที่เป็นคนสุดท้ายจะเป็นคนต้นและคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย (มธ. 19:30; 20:16) คนเหล่านั้นที่ดูเหมือนว่ายิ่งใหญ่ในตอนนี้จะถูกแซงหน้าโดยคนอื่นๆอีกมากมายที่ไม่ดูยิ่งใหญ่เลยในสายตามนุษย์ พระเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นทุกคนที่เป็นของพระองค์และพระองค์จะประทานเกียรติยศให้แก่ผู้ที่สมควรได้รับ, ให้แก่ผู้ที่สัตย์ซื่อที่ได้ทำส่วนของตนกับสิ่งที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขา บุคคลที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยก็เป็นสุข เขาจะเป็นผู้ครอบครองเหนือของมาก

จงหมายเหตุบำเหน็จที่ประทานให้ “เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก” จำไว้ว่า คำอุปมานี้เป็นภาพของพระเยซูที่เสด็จกลับมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก คริสเตียนทั้งหลายจะครอบครองกับพระคริสต์บนแผ่นดินโลก (2 ทธ. 2:12; วว. 2:26, 27; 5:10; 20:4) “เราทั้งหลายจะครอบครองกับพระองค์บนแผ่นดินโลก” นี่ยิ่งเป็นจริงเป็นพิเศษเกี่ยวกับพวกยิว (อสย. 14:1, 2) อัครทูตสิบสองคนนั้นจะนั่งบนบัลลังก์หลายที่ (มธ. 19:28) และคนอื่นๆจะครอบครองในฐานะเจ้านายร่วมกับพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย (อสย. 1:26; 32:1) พระพรเหล่านั้นซึ่งจะตกเป็นของพวกวิสุทธิชนแห่งช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้นถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 7:14-17 บำเหน็จนั้นจะอยู่บนแผ่นดินโลกในระหว่างการครอบครองของพระคริสต์ด้วยพระองค์เอง เมื่อความทุกข์ลำบากนั้นสิ้นสุดลง เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดระหว่างช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้นจะพลาดการรับขึ้นไปในสวรรค์ แต่จะไม่มีการแบ่งแยกความแตกต่างในภายหลังระหว่างพวกเขากับพวกวิสุทธิชนที่พร้อมตอนที่มีการรับขึ้นไปนั้น, ไม่มีการแบ่งแยกหลังจากที่พระคริสต์เสด็จกลับมาและวิสุทธิชนทั้งปวงอยู่ด้วยกันในอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก เมื่อนั้นแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จตามที่เขาสมควรได้รับและครอบครองร่วมกับพระคริสต์

ผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน

จงพิจารณาการพิพากษาผู้รับใช้ที่ไม่สัตย์ซื่อคนนี้ ข้อกล่าวหาต่างๆที่เขากล่าวหานายของตนในข้อ 24 และ 25 แสดงให้เห็นใจชั่วของเขา นี่เป็นภาพของทัศนคติของบรรดาคนที่ไม่รอดที่พวกเขามีต่อพระคริสต์ พวกเขาเกลียดชังพระองค์ พวกเขาจึงกล่าวหาพระองค์ ซาตานสอนมนุษย์อยู่เสมอว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรม, ว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องเกินกว่าสิ่งที่ถูกต้อง, ว่าการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่เห็นมีดีอะไร มันได้หลอกลวงมนุษย์ชายหญิงคู่แรกนั้นในสวนเอเดน โดยบอกเป็นนัยว่าพระเจ้ากำลังหวงสิ่งดีๆไว้จากพวกเขา (ปฐก. 3:1-6) พวกยิวที่กลับสัตย์ได้ทำบาปในการเชื่อคำใส่ร้ายนั้นที่ว่า “ที่จะปรนนิบัติพระเจ้าก็เปล่าประโยชน์” (มลค. 3:14) คนชั่วไม่ชอบที่จะเชื่อในนรก, ไม่ชอบที่จะยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องความบาป, โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกลียด

ชังหลักคำสอนเรื่องความเสื่อมทรามของมนุษย์ พวกเขาไม่ชอบคำสอนที่ว่ามนุษย์ต้องรับการบังเกิดใหม่ มนุษย์ชอบอ้างตัวว่าเป็นคนดี ดังนั้นชายผู้นี้จึงอ้างตัวว่าเป็นคนซื่อตรงและดูหมิ่นนายของตน คนบาปทั้งหลายถึงขนาดปฏิเสธสิทธิของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างและพยายามที่จะตัดพระเจ้าออกไปจากจักรวาลของพระองค์ด้วยซ้ำ จริงๆแล้วนี่เป็นภูมิหลังแบบลับๆของคนเหล่านั้นที่เชื่อในวิวัฒนาการและใช้ข้ออ้างต่างๆนานาเพื่อพยายามที่จะตัดทิ้งเรื่องพระเจ้าผู้ทรงเป็นบุคคลหนึ่งและการเนรมิตสร้างมนุษย์ซึ่งเป็นการกระทำโดยตรงของพระเจ้า รวมถึงคนเหล่านั้นที่อยากตัดทิ้งหลักคำสอนเรื่องนรกที่เป็นไฟจริงๆและการทรมานชั่วนิรันดร์ มนุษย์อยากที่จะทำให้พระเจ้าแห่งพระคัมภีร์เป็น "...คนใจแข็ง เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย" นั่นเป็นอีกหนึ่งคำกล่าวร้ายต่อพระเจ้าผู้ประเสริฐและแสดงให้เห็นความวิปริตของใจมนุษย์

คำตอบของพระเยซูสอนว่าความเกียจคร้านและความชั่วเป็นสิ่งเดียวกัน การเป็นคนเกียจคร้านเป็นความบาปอย่างหนึ่ง การไม่ปรนนิบัติพระเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ, ความคิด, จิตใจ, และกำลังของคุณเป็นความบาปอย่างหนึ่ง จงพิจารณาข้อ 26 และ 27 คนที่ไม่เต็มใจที่จะรับรู้พระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ไม่ควรหายใจเอาอากาศของพระเจ้าเข้าไป, ไม่ควรกินอาหารที่พระเจ้าทรงจัดหาให้, ไม่ควรชื่นชมยินดีกับพระพรต่างๆที่พระเจ้าประทานให้อย่างบริบูรณ์ มันเป็นความโง่เขลาและความชั่วที่จะพยายามหลีกหนีความรับผิดชอบที่มีต่อพระเจ้าหลังจากที่พระองค์ได้ทรงสร้างเรา, เลี้ยงดูเรา, และประทานทุกสิ่งที่เราต้องการวันต่อวัน ชายผู้นี้ไม่ได้ยอมรับว่าเจ้านายของเขาเป็นคนยุติธรรมและไม่รับรู้หน้าที่ของตนที่มีต่อนาย นี่แสดงให้เห็นว่าชายที่ถูกแสดงเป็นภาพผู้นี้เป็นคนที่ไม่ได้รับความรอด บังเอิญที่ว่ามันแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของหลักคำสอนพื้นฐานต่างๆที่ยิ่งใหญ่เรื่องการเนรมิตสร้างโดยตรง, ความรับผิดชอบต่อพระเจ้า, การพิพากษาและนิรันดร์กาล คนทั้งหลายที่ไม่เชื่อหลักคำสอนพื้นฐานเหล่านี้ก็ไม่พร้อมที่จะรับฟังแผนการแห่งความรอด

อย่าให้ผู้ใดคิดว่าตนสามารถนำวิญญาณผู้คนได้อย่างเหมาะสมนอกเสียจากว่าเขาประกาศความจริงเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดการฟ้องใจ, ความรู้สึกถึงการรับผิดชอบต่อพระเจ้า, และการกลับใจจากบาป ด้วยเหตุนี้นักเทศน์ทั้งหลายจึงควรมีใจกล้า, พูดตรงๆ, ชัดเจน, และเน้นย้ำในคำสอนของพระคัมภีร์และการปรับโทษความบาป โดยเตือนคนบาปทั้งหลายเกี่ยวกับการพิพากษา การเทศนาเรื่องความรักของพระเจ้าอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ เราต้องเทศนาด้วยว่า "พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ" (ฮบ. 12:29); ว่า "การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว" (ฮบ. 10:31); ว่า "มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายหนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษา" (ฮบ. 9:27) ในพระคัมภีร์ พระราชบัญญัติมาก่อนพระคุณ, การฟ้องใจก่อนการกลับใจใหม่, การปรับโทษก่อนการทำให้กลับคืนดีกัน อย่าให้ผู้ใดลดทอนความสำคัญของความจริงขั้นพื้นฐานอันยิ่งใหญ่เหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน, ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์, การอ้างสิทธิ์ของพระองค์ในตัวมนุษย์ทุกคน, ความแน่นอนเกี่ยวกับการพิพากษาความบาป, ความเสื่อมทรามของมนุษย์ทุกคน, ความจำเป็นที่จะต้องรับการบังเกิดใหม่ จากนั้นเราจึงสามารถประกาศเรื่องความรักของพระเจ้าได้เช่นกัน และมันจะทำให้เกิดผลลัพธ์ต่างๆ เราสามารถเทศนาเรื่องการเสียสละและการเสนอความเมตตาของพระคริสต์หลังจากเทศนาเรื่องการพิพากษา และเจอคนมากมายที่รู้สึกถึงความต้องการของตน

จงเปรียบเทียบข้อ 30 กับ มัทธิว 22:13, 2 เปโตร 2:17 และยูดาส 13 มีข้อพระคัมภีร์หลายข้อที่บอกล่วงหน้าอย่างชัดเจนถึงความทรมานอันน่ากลัวของคนที่ไม่รอดและการถูกตัดขาดจากพระเจ้าชั่วนิรันดร์

หากคำอุปมาเรื่องเงินตะลันต์มีการประยุกต์ใช้แบบพิเศษใดๆกับพวกยิวในระหว่างช่วงทุกข์ลำบากนั้น ชายผู้มีตะลันต์เดียวคนนั้นก็ต้องเป็นภาพของพวกยิวที่มักกบฏ และข้อ 30 ก็ต้องบ่งบอกว่าพวกยิวบางคนที่มีชีวิตอยู่ในตอนนั้นจะไม่รับความรอดเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา นี่เป็นความจริง โรม 11:26 กล่าวว่า “พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด” นั่นคือ ยิวทุกคนที่มีชีวิตอยู่ที่จะถูกเหลือไว้ให้มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลก แต่เอเสเคียล 20:33-38 แสดงให้เห็นว่าเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระองค์จะทรงพบกับชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารและที่นั่นพระองค์จะทรง “ชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล” ดังนั้นพวกกบฏจะถูกชำระออกไปก่อน ต่อจากนั้น “พวกอิสราเอลทั้งปวง”, คนเหล่านั้นที่ถูกเหลือไว้ซึ่งยังมีชีวิตอยู่, จะได้รับความรอด

การแยกแกะออกจากแพะ

มธ 25:31-46

คำอธิบายสำหรับ มัทธิว 25:31-46:

พระคริสต์จะประทับบนพระที่นั่งที่กรุงเยรูซาเล็มและ
พิพากษาพวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่หลังจากเสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง

นี่ยังเป็นคำเทศนาบนภูเขามะกอกเทศเหมือนเดิม (มธ. 24:3) ซึ่งเป็นเนื้อหาของบทที่ 24 และ 25 ของมัทธิว

จงสังเกตว่าพระคำตอนนี้ไม่ใช่คำอุปมาหนึ่งแต่เป็นคำพยากรณ์หนึ่งที่ชัดเจนและแน่นอน โดยบอกล่วงหน้าในถ้อยคำของพระผู้ช่วยให้รอดเองว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลก เวลาที่ถูกพูดถึงนั้นเป็นเวลาเดียวกับที่ถูกแสดงภาพในคำอุปมาล่าสุด นั่นคือ “เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์ทั้งปวง”

ข้อ 31 กล่าวชัดเจนจนหมดข้อสงสัยใดๆว่าพระคริสต์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์เมื่อไหร่ มันคือตอนที่พระองค์เสด็จมาในสง่าราศี พระที่นั่งของพระคริสต์จะอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม (มีคาห์ 4:7, 8), พระที่นั่งของดาวิด (2 ซมอ. 7:16; อสย. 9:7; ลูกา 1:32, 33)

ข้อ 32 เริ่มต้นเรื่องราวเกี่ยวกับการพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่การพิพากษาที่ยิ่งใหญ่ครั้งสุดท้าย มันไม่ใช่ “การพิพากษาแบบเหมารวม” การเปรียบเทียบเพียงเล็กน้อยแสดงให้เห็นว่ามันไม่ใช่การพิพากษาเดียวกับที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 20:11-15 การพิพากษานี้ในมัทธิว 25 เกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อครอบครอง การพิพากษาในวิวรณ์ 20 เกิดขึ้น*หลังจากการสิ้นสุด*ของการครอบครองในยุคพันปีนั้นแล้ว การพิพากษานี้มีไว้สำหรับผู้คนแห่งประชาชาติทั้งปวงที่ยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ไม่มีการกล่าวถึงการชุบให้คนตายเป็นขึ้นเลยในที่นี้ แต่การพิพากษาในวิวรณ์ 20 มีไว้สำหรับพวกคนที่ไม่รอดซึ่งตายไปแล้ว ในที่นี้มีการกล่าวถึงคนสามจำพวก นั่นคือ “ฝูงแกะ” (พวกคนต่างชาติที่ได้รับความรอด), พวก

แพะ (พวกคนต่างชาติที่ไม่ได้รับความรอด), และ “พวกพี่น้อง” (พวกยิว) การพิพากษาในวิวรณ์ 20 มีไว้สำหรับคนที่ไม่รอดเท่านั้น, และทุกคนถูกปรับโทษ, ถูกพิพากษา “ตามการกระทำต่างๆของพวกเขา” การเป็นขึ้นจากตายของคริสเตียนทั้งหลายจะเกิดขึ้นไปแล้วหนึ่งพันปีก่อนหน้านั้น (วว. 20:5, 6) การพิพากษานี้ในมัทธิว 25 จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก โดยเห็นได้ชัดว่าพระเยซูประทับบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม การพิพากษาในวิวรณ์ 20 จะเกิดขึ้นที่ไหนสักแห่งในอวกาศโดยที่พระเยซูประทับอยู่บนพระที่นั่งใหญ่สีขาว “และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์” (วว. 20:11) แน่นอนว่าการพิพากษาทั้งสองนี้ไม่ใช่อันเดียวกัน คนเหล่านั้นที่ถูกโยนลงไปในนรกในที่นี้จะถูกชุบให้เป็นขึ้นในเวลาต่อมา (“ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น” – วว. 20:13) และถูกปรับโทษต่อหน้าผู้อื่นที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น

“บรรดาประชาชาติต่างๆ” (ข้อ 32) ไม่ได้บ่งบอกถึงการพิพากษาประชาชาติต่างๆแบบแยกเป็นประชาชาติๆไป มันไม่ได้หมายความว่าประชาชาติหนึ่งจะได้รับความรอดทั้งประชาชาติและอีกประชาชาติหนึ่งถูกปรับโทษ ตรงกันข้ามมันหมายถึงการพิพากษาผู้คน, บุคคลทั้งหลายของประชาชาติทั้งปวง ประชาชาติต่างๆไม่สามารถถูกปรับโทษให้เข้าไปอยู่ในไฟได้ (ข้อ 41) ประชาชาติต่างๆไม่ไปเยี่ยมคนป่วย, เอาน้ำหรืออาหารไปให้ผู้คน ฯลฯ และไม่ได้รับบำเหน็จเป็นพระพรต่างๆที่คงทนถาวรเป็นนิตย์ ไม่มีรัฐบาลอื่นใดจะตั้งอยู่ได้หลังจากพระคริสต์เสด็จมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ ดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างชัดเจน (ดนล. 2:35, 45) รัฐบาลของพระคริสต์ตั้งอยู่เพียงหนึ่งเดียวและต้องทำลายรัฐบาลอื่นทั้งหมด ไม่เลยครับ การพิพากษานี้มีไว้สำหรับบุคคลต่างๆ, จากประชาชาติทั้งปวง, ผู้คนที่มีชีวิตอยู่ซึ่งจะรอดพ้นความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นมาได้

จงหมายเหตุว่าพอถึงตอนนี้ศึกแห่งอารมาเกดโดนจะสิ้นสุดลงไปแล้วและกองทัพทั้งหมดของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะถูกทำลายไปแล้ว (วว. 19:20, 21) ในที่นี้ประชากรของแผ่นดินโลกจะถูกพิพากษา, คือ พวกคนต่างชาติที่ได้รับความรอด (ฝูงแกะ), พวกคนต่างชาติที่ไม่ได้รับความรอด (พวกแพะ), และ “พวกพี่น้อง” ของพระคริสต์ (พวกยิว) จงสังเกตอีกครั้งว่าสิ่งที่ผู้คนกระทำในช่วงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้นเพื่อพระคริสต์และเพื่อผู้คนของพระองค์จะแสดงถึงจิตใจของพวกเขาอย่างแท้จริง มันจะไม่ใช่ช่วงเวลาที่ผู้คนจะหวังว่าจะได้ประโยชน์อะไรโดยการหลอกลวงและความหน้าซื่อใจคด ผู้คนจะทนทุกข์เพราะการเข้าส่วนกับพวกยิว, ทนทุกข์เพราะการเป็นพยานเพื่อพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่เกลียดชังปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ที่ต่อกรเขาและเสี่ยงที่จะทำให้เขาโกรธ คนเหล่านั้นที่ให้ความช่วยเหลือประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า, พวกยิว, ก็จะทำเช่นนั้นเพราะหัวใจที่เป็นคริสเตียนอย่างแท้จริง มนุษย์ไม่อาจถูกพิพากษาตอนนี้ได้โดยการกระทำต่างๆทางศาสนาของพวกเขา เนื่องจากผู้คนนิยมที่จะทำตัวดี, ดูเหมือนเป็นคริสเตียน, และไม่นิยมที่จะดูเป็นคนที่ไม่เชื่อเรื่องการมีอยู่ของพระเจ้า, ที่จะดูเป็นคนไร้ศีลธรรม แต่ผู้คนจะทำกลับกันเลยในระหว่างช่วงความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น คนเหล่านั้นที่เข้าส่วนกับชนชาติอิสราเอลประชากรของพระเจ้าจะทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขาถูกนำพาโดยพระเจ้าและทำเช่นนั้นจากหัวใจที่จริงใจ

วิวรณ์ 12:6 บอกว่าหญิงผู้นั้นซึ่งเป็นตัวแทนของชนชาติอิสราเอลจะหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและพระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสถานที่ไว้ให้นาง “เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน”

และวิวรณ์ 12:14 และ 16 ก็กล่าวถึงเรื่องเดียวกัน พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมสถานที่หนึ่งไว้สำหรับพวกยิวที่หนีไปนั้น ซึ่งวิ่งหนีเอาชีวิตรอดจากปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คนเหล่านั้นที่หนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มเหมือนกับที่พวกเขาถูกบัญชาให้กระทำเมื่อสิ่งน่าสะอิดสะเอียนที่ก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่านั้นมาตั้งอยู่ (มธ. 24:15-21) จะพบมิตรสหายที่เป็นคนต่างชาติผู้ซึ่งหัวใจของเขาเหล่านั้นพระเจ้าได้ทรงเปิดออกเพื่อต้อนรับพวกเขาและปกป้องพวกเขา ข้อ 34 ถึง 40 แสดงให้เห็นว่าพวกคริสเตียนที่เป็นคนต่างชาติเหล่านี้จะได้รับการต้อนรับและได้รับบำเหน็จเมื่อพระองค์เสด็จกลับมาเพราะการที่พวกเขาอยู่ฝ่ายเดียวกับ “พวกพี่น้อง” ที่รักของพระองค์, พวกยิว, ผู้เป็นที่รักยิ่งของพระเจ้า, ผู้ถูกเลือกสรรอย่างมหัศจรรย์เหลือเกิน, และไม่เคยถูกขับไล่ออกไปเลย

ในทางกลับกัน พวกคนต่างชาติที่รับเครื่องหมายของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และช่วยปฏิบัติตามนโยบายต่างๆของเขาในการทำลายพวกยิวก็จะอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระเจ้า ชีวิตของพวกเขาจะสะท้อนให้เห็นสภาพจิตใจของพวกเขา วิวรณ์ 13:8 บ่งบอกว่าทุกคนบนแผ่นดินโลกจะนมัสการปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ยกเว้นคนเหล่านั้น ‘ที่ชื่อของพวกเขาถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต’ ความหมายโดยนัยที่ชัดเจนของพระคำข้อนี้ก็คือว่าการอยู่ฝ่ายปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็เท่ากับเป็นการถูกปรับโทษเป็นนิตย์ และการต่อต้านปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อย่างเปิดเผยและการเข้าส่วนกับประชากรของพระเจ้าก็เป็นเครื่องพิสูจน์อันแน่ชัดถึงความรอด คนแห่งการบาปนั้นจะเป็นซาตานที่มารับสภาพมนุษย์ คนเหล่านั้นที่กบฏต่อมันและปกป้องพวกยิวให้พ้นจากโทสะของมันก็จะอยู่ฝ่ายพระคริสต์ นั่นน่าจะเป็นเหตุที่ว่าทำไมพระคริสต์ถึงตรัสเช่นนั้นกับคนเหล่านั้นที่จะเป็นมิตรกับพวกยิวในตอนนั้น และคนเหล่านั้นที่จะไม่ยอมทำเช่นนั้น

เราต้องเข้าใจอย่างชัดเจนในการศึกษาข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเปลี่ยนแปลงแผนการแห่งความรอดเลย ผู้คนไม่ได้รับความรอดอย่างแท้จริงโดยการไปเยี่ยมคนที่ติดคุก *การกระทำดีไม่ได้ช่วยให้รอด* พระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้แล้วอย่างชัดเจน เราถูกบอกครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “ไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3:20; กท. 2:16), ว่า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณา” (ทิตัส 3:5) และ “จะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:9) ผู้คนไม่ได้รับความรอดโดยการประพฤติดี และมันไม่ปลอดภัยด้วยที่จะตัดสินผู้คนในชั่วอายุนี้โดยการทำดี พระเจ้าเท่านั้นทรงทอดพระเนตรเห็นจิตใจ และเราได้รับบัญชาว่า “อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ” (มธ. 7:1) พระเยซูเท่านั้นทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับผู้คนและทรงสามารถพิพากษาคนที่รอดและคนที่ไม่รอดได้อย่างเหมาะสม และพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นในการพิพากษาที่ถูกแสดงภาพตรงนี้ นอกจากนี้ จุดยืนของผู้คนว่าอยู่ฝ่ายเดียวกันหรือตรงข้ามกับพระเจ้าจะปรากฏชัดเจนในช่วงเวลาทุกข์ลำบากเหล่านั้นมากกว่าตอนนี้ และจะแสดงภาพจิตใจได้อย่างแท้จริงมากกว่า

มันเป็นความจริงที่ว่าทุกสิ่งที่เรากระทำแม้กระทั่งในตอนนี้ ในพระนามของพระเยซูเพื่อเหล่าสาวกของพระองค์ จะได้รับบำเหน็จราวกับว่ามันถูกกระทำเพื่อพระคริสต์ (มธ. 10:40-42) แต่ไม่ใช่ว่าสิ่งดีๆทุกอย่างถูกกระทำในตอนนี้ในพระนามของพระคริสต์ การกระทำดีมากมายถูกกระทำในนามของศาสนาเทียมเท็จหรือ

ความชอบธรรมในสายตาตัวเอง สำหรับการกระทำดีเช่นนั้นไม่มีใครได้รับบำเหน็จจากพระเจ้าเลย พวกฟาริสีทำสิ่งดีๆทั้งหมดของตน “เป็นการอวดให้คนเห็น” (มธ. 23:5)

ข้อ 34 เป็นหลักฐานที่ชัดเจนว่าเมื่อพระเยซูทรงพิพากษาบรรดาผู้มีชีวิตอยู่จากทุกประชาชาติเมื่อพระองค์เสด็จกลับมายังแผ่นดินโลก เหล่าผู้ที่รอดแล้วจะเข้าปรีดีร่วมสุขกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาในทันที (ข้อ 21, 23) และเข้าใน “ราชอาณาจักรซึ่งได้ตระเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก” และที่แน่นอนพอๆกันก็คือ ข้อ 41 และ 46 แสดงให้เห็นว่าพวกคนต่างชาติที่มีชีวิตอยู่ที่จะปฏิเสธพระคริสต์ในช่วงเวลาทุกข์ลำบากนั้น และมาเผชิญหน้ากับพระองค์ในฐานะผู้ที่ไม่รอด จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทันที จงสังเกตคำว่า *ไฟ* ในข้อ 41 และคำว่า *เป็นนิตย์* ในข้อ 41 และ 46 นั่นเป็นภาพที่ชัดเจนของนรก เราควรเข้าใจมันตามที่คำนี้ปรากฏ นรกเป็นความทรมานเป็นนิตย์ในไฟจริงๆสำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระคริสต์

แม้กระทั่งก่อนยุคพันปี ก่อนการพิพากษาครั้งสุดท้ายนั้น นรกตอนนี้ก็เป็นบึงไฟแล้ว เหมือนอย่างที่เราเห็นตรงนี้